

Л О Р Ъ Н
О Л И В Ъ Р

ПАНДЕМОНИУМ

Продължението
на „Делириум“

enthusiast
Teen's Books

ЛОРЪН ОЛИВЪР ПАНДЕМОНИУМ

Превод: Маргарита Терзиева

chitanka.info

След неочаквания край на „Делириум“, втората книга от трилогията на Лорън Оливър проследява живота на главната героиня Лена, изправена пред нови предизвикателства. Алекс вече го няма, а тя се оказва сама на абсолютно непознато място — Пустошта. Тук среща нови приятели, но също така открива, че животът на свобода не е толкова прекрасен, колкото си го е представяла.

Лена и приятелите ѝ са сред малцината, избягали от процедурата, която гарантира, че няма да се разболеят от делириум (т.е. от любов). Те чувстват, изпитват емоции и решават, че е време да освободят и сънародниците си от „затвора“, в който е вкарано всекидневието им. Тази задача обаче се оказва изключително трудна, героите се изправят пред непреодолими препятствия и страшни врагове.

Старият живот на Лена вече е зад гърба ѝ и новата кауза изисква пълно отдаване, но да забравиш всичко и да започнеш наново, се оказва по-трудно, отколкото тя е предполагала. Изправена пред може би най-тежкото предизвикателство, Лена се сблъсква и с нова любов, и то с най-неподходящия човек. А когато в живота ѝ се появяват и сенките от миналото, ситуацията става съвсем непредсказуема. Лена е взела решение. Но ще може ли да се справи с последиците от него?

СЕГА

С Алекс лежим един до друг на одеялото в задния двор на къщата на улица „Брукс 37“. Дърветата изглеждат по-големи и по-тъмни от обикновено. Листата са почти черни, вплетени едно в друго толкова здраво, че крият небето от нас.

— Днес май не е най-добрият ден за пикник — мърмори Алекс и аз едва сега осъзнавам, че дори не сме посягали към донесената храна. В долния край на одеялото има кошница с полуизгнили плодове, по които лазят малки черни мравки.

— Защо? — питам го и се заглеждам в плътната като завеса мрежа от листа над нас.

— Защото вали сняг — усмихва се Алекс.

Оглеждам се и разбирам, че отново е прав. Наистина вали сняг, към нас се носят огромни снежинки с цвят на пепел. Парата от дъха ми образува малко бяло облаче, то литва нагоре и се разнася във въздуха. Изведнъж ми става студено, притискам се в него, за да се стопля.

— Дай ми ръката си — моля го аз, но той не отговаря. Правя опит да се сгуша в меката топла ямка между ръката и гърдите му, но тялото му, неподвижно като камък, не ме приема.

— Стига, Алекс! — цупя се аз. — Студено ми е, не виждаш ли?

— Студено ми е — повтаря той като ехо и думите му излизат мъчително бавно между неподвижните сини и напукани от студа устни. Очите му са вторачени в листата над нас и не примигват.

— Погледни ме — настоявам аз, но той не се обръща към мен, не мига, дори не помръдва. Истерията се надига като вълна към гърлото ми и донася със себе си безмълвен вик: „Нещо не е наред, нещо не е както трябва“. Сядам и слагам ръка на студените му гърди.

— Алекс — прошепвам, после повтарям по-високо и леко пискливо. — Алекс!

— Лена Морган Джоунс!

Изплувам от съня и идвам на себе си. Стаята се тресе от беззвучния смях на другите деца.

Госпожа Фирщейн, преподавателка в дванайсети клас на женската гимназия „Куинси Едуардс“, в Седемнайсети район на Бруклин, забива в мен възмутения си поглед. Тази седмица за трети път заспивам в часа ѝ.

— Очевадно законите на природата са скучна материя за теб. Може би едно отиване до кабинета на директорката ще те събуди? — казва тя.

— Не!

Реакцията ми е доста по-бурна, отколкото се очаква от една ученичка, и това предизвиква нов пристъп на смях у другите момичета.

Лена Морган Джоунс дойде в „Едуардс“ преди малко повече от два месеца, веднага след зимната ваканция, и за това време вече ѝ лепнаха етикета „Откачалка“ номер едно. Всички ме избягват, като че ли съм болна от Онази болест.

Само ако знаеха!

— Това е последно предупреждение, госпожице Джоунс — отсича госпожа Фирщейн. — Ясно ли ви е?

— Повече няма да се повтори, обещавам — отвърщам и се старая да изглеждам кротка и послушна. Избутвам настрани спомена за кошмарния сън, за Алекс, за Хана и за старото ми училище, избутвам, избутвам, избутвам докрай, както ме научи Рейвън, и повтарям няколко пъти наум: „Старият ти живот е мъртъв. Той не съществува“.

Госпожа Фирщейн ми хвърля последен поглед, предназначен, предполагам, да ме стресне, обръща се към дъската и се връща към урока за божествената енергия на електроните.

На предишната Лена косата ѝ щеше да се накъдри от учителка като госпожа Фирщейн. Тя е стара, гадна и лицето ѝ напомня за кръстоска между жаба и питбул. Такива като нея превръщат лечението в безсмислена процедура, защото е невъзможно човек да допусне, че и хора като нея биха могли да изпитват някакви чувства.

Но предишната Лена също е мъртва.

Аз я погребях.

Оставих я зад оградата, зад стената от огън и дим.

ТОГАВА

В началото беше огънят.

Огън в краката и гърдите ми; огън, разкъсващ всеки нерв, всяка клетка на тялото. И аз се раждам от него в адски болки. Изниквам от горещата задушлива вълна и си пробивам път през тъмно и влажно място, наситено с непознати звуци и миризми. И започвам да бягам. Бягам, бягам и когато не мога повече, продължавам да бягам, а когато краката ми отказват, започвам да пълзя, забивам нокти в пръстта и напредвам сантиметър по сантиметър, придвижвам се между бурените на тази странна и нова действителност като червей.

И докато се раждам, кървя.

Нямам представа колко навътре в Пустошта съм навлязла и колко време съм бродила из гората, преди да осъзная, че съм ранена. Явно куршумът на някой от регулаторите ме е застигнал, докато съм се катерела по оградата. Уцелил ме е отстрани, малко по-долу от подмишницата, защото тениската там е напоена с кръв. Слава богу, късметът е бил на моя страна, защото раната не е дълбока. Но кръвта и разкъсаната плът превръщат картината около мен в действителност. Възприемането на непознатото място и огромните дървета около мен ми помагат да осъзная какво се случи и какво оставих зад гърба си.

И какво ми отнеха.

Стомахът ми е празен, но аз непрекъснато повръщам. Изкарвам слюнка и въздух и ги пръскам по килима от листа от двете ми страни. Над главата си чувам бодрата песен на птиците. Някакво животинче се приближава, за да разбере какво става, после бързо се шмугва обратно в шубраците.

Мисли, мисли, момиче. Мисли за Алекс. Мисли какво би направил той на твоето място.

Той е тук. До теб. Представи си го.

Събличам тениската, разпарям я, избирам най-чистото парче и го стягам около гърдите си, за да притисне раната и да спре кръвта. Не знам къде се намирам, нито накъде отивам. Знам само, че трябва да

продължа напред, все по-навътре и все по-далеч от загражденията, от кучетата, от пушките и от... Алекс.

Не. Алекс е тук. Трябва да си го представиш.

И аз продължавам стъпка по стъпка, борейки се с тръните, пчелите, комарите, ниските клони на дърветата и с кръжащите в натежалия от мъгла въздух какви ли не мушици. Най-после достигам някаква река, влизам в нея, но изтощението ми е толкова голямо, че течението ѝ едва не ме отнася. През нощта руква силен и леденостуден дъжд. Трепереща от студ и умора, аз се сгушвам между корените на гигантски дъб. В тъмнината около мен невидими животни пицят, пръхтят и шумолят и ме плашат толкова много, че не мога да затворя очи. Мисля си, че ако заспя, ще умра.

Затова продължавам напред. Стъпка по стъпка, после сантиметър по сантиметър.

Когато краката ми отказват, оваляна в прах и кал, и с вкус на пожар в устата, продължавам да пълзя.

Пълзя и ровя твърдата земя с нокти като червей.

Ето как се роди новата Лена.

Идва момент, когато не мога повече да се движа, не мога да измина дори един сантиметър. Отпускам глава на земята и чакам смъртта. Умората не ми позволява да заспя. Отварям очи и поглеждам нагоре. Над мен е непрогледен мрак, гората от двете ми страни не пропуска нито лъч светлина, само свирещият зловеща погребална песен вятър разклаща клоните ѝ. Загледана в мрака, виждам погребението си като на филм. Виждам как ме спускат в някаква тъмна и тясна дупка, виждам леля Каръл и Хана, майка ми и сестра ми също са тук, и дори отдавна починалият ми баща. Всички гледат как спускат тялото ми в гроба и пеят тъжни песни.

Попадам в дълъг черен тунел, тъмен и влажен, но не ме е страх, защото знам, че Алекс ме чака от другата страна. Стои на изхода и се усмихва, окъпан в слънчева светлина, протяга ръце към мен. Вика ме...

„Хей! Хей!“

„Събуди се!“

— Хей, събуди се! Хайде, отвори очи!

Гласът ме изважда от тунела. Отварям очи, но когато вместо лицето на Алекс виждам нечие друго, непознато, с дребни сурови

черти, разочарованието ме залива като студен душ. Мозъкът ми блокира и светът около мен заприличва на счупено огледало. Очите ми не възприемат целия образ, а само парченца от пъзел, които не ми говорят нищо — черна коса, голям остър нос, яркозелени очи.

— Хайде, момиче, ела на себе си. Брам, къде е водата, за бога?

Някой пъха ръка под главата ми и изведнъж спасението идва. Леденостудената течност връща живота в мен, изпълва устата ми, слиза по гърлото, мокри брадичката и отмива вкуса на прах и дим. В първия момент се задавям, започвам да кашлям и едва не се разплаквам. Но после успявам да преглътна, отварям уста и започвам да лоча като куче. Ръката продължава да придържа главата ми и гласът ми нашепва окуражително:

— Точно така. Пий колкото искаш. Вече си добре. Вече си в безопасност.

Ето как се раждат хората. В началото са напълно безпомощни, но щом се сгушат в нечий силни ръце, започват лакомо да сучат.

Треската ме поваля отново. Заспивам, будя се рядко и за малко, и спомените от будните часове са несвързани и неясни. Помня ръката под главата си. Помня още, че други ръце ме държат и други гласове ми говорят. Някой ме вдига и понася нанякъде и над мен се завърта калейдоскоп от зелено във всичките му нюанси, размесено с малки парченца синьо небе. По някое време надушвам дим от огън, усещам нещо студено и мокро по кожата си и дочувам приглушени разговори. Друг път се събуждам с пареща болка някъде отстрани по тялото ми, някой допира парче лед до мен и с него идва и облекчението. Помня още, че краката ми лежат върху нещо меко и приятно.

А във времето между тези усещания има само кошмари, неспирен низ от сънища, каквито не съм сънувала досега. Сънища, пълни с експлозии и насилие. Сънища с топяща се в пожарища човешка плът и черепи, превърнати от пламъците в черни въглени.

Редят се кошмар след кошмар и в нито един не успявам да достигна до Алекс. Той върви пред мен в тунела, но щом протегна ръка, неизменно изчезва през светлия изход.

При всяко събуждане онова момиче с черната коса и острите черти е там, поднася ми вода или притиска студена кърпа до челото ми. Ръцете ѝ миришат на дим и на бор.

И през цялото време зад този трескав ритъм, зад мятането от будно състояние до несвяст и обратно, зад това редуване на горещи вълни с кучешки студ пулсира думата, която момичето повтаря непрестанно, толкова често, че тя влиза в сънищата ми, разсейва тъмнината в тях и ме измъква от гъстата тиня: спасена, спасена, спасена. „Ти си спасена. Ти си в безопасност“.

Най-после, след не знам колко време, треската отминава и сякаш понесена от бавна и мощна вълна, постепенно достига до брега, който разделя съзнанието от безсъзнанието.

Преди да видя нещата, първо ги усещам: чувам тракане на чинии и приглушени разговори, долавям миризма на пържено и първата ми мисъл е, че съм си у дома, в къщата на леля Каръл, и чакам да ме извикат за закуска — утрин като всяка друга.

Но после нахлуват спомените — бягството с Алекс, преследването, страшните самотни дни и нощи в Пустошта. Връщат се като шамар, аз потръпвам, отварям очи и се опитвам да седна, но тялото не ме слуша. Успявам единствено да надигна глава; останалата част от мен остава неподвижна, сякаш е вградена в камък.

Тъмнокосото момиче — сигурно то ме е намерило и довело тук (където и да е това „тук“) — стои в ъгъла пред мивка с голямо каменно корито. Явно ме чува, докато пышкам, и се обръща към мен.

— Полека — казва тя, вдига мокрите си ръце и избърсва потта от челото.

Оглеждам момичето внимателно. Чертите на лицето му се изострени, очите са големи и напрегнати като на диво животно. Зъбите са дребни, прекалено дребни за тази голяма уста, и леко криви.

То прекосява стаята, навежда се над мен и добавя:

— Цял ден беше в безсъзнание.

— Къде съм? — грача аз. Гласът ми реже като трион, в първия момент не мога да го разпозная.

— В основната база — казва то и ме оглежда внимателно — Така го наричаме ние.

— Искam да кажа. — Започвам да се боря със себе си, опитвам се да сглобя картинката на случилото се, да подредя събитията от минутата, когато прескочих онази ограда, но в главата ми е само Алекс. — Имам предвид това ли е Пустошта?

Странна сянка — на подозрение може би — минава по лицето на момичето.

— Да, това е свободната зона — отговаря предпазливо, става и без да каже повече нищо, изчезва през тъмния коридор. Някъде оттам, от вътрешността на къщата, долитат гласове, надига се бурен смях. Сърцето ми се свива от страх. Дали не сгреших, като споменах за Пустошта? Може тези хора да се окажат опасни. Досега не съм чувала някой да нарича нерегулираните земи „свободна зона“.

Но не, които и да са те, явно са на моя страна. Спасили са ме и дни наред са се грижили за мен. През цялото време животът ми е зависел от тяхната милост.

С големи усилия успявам да се надигна и с дълбока въздишка облягам глава на твърдата каменна стена зад мен. Цялата стая е каменна — груб каменен под, каменни стени, покрити на места с тънък слой мухъл, каменно корито с ръждясал кран останал кой знае откога. Нарът, на който лежа, е твърд и тесен, застлан със стари юргани. Той, няколкото кофи под старовремската мивка и един дървен стол — ето цялата мебелировка. Стаята няма прозорци и единствената светлина идва от два фенера на батерии, които разпръскват из помещението слаба синкава светлина.

На една от стените виси малък дървен кръст с прикован на него човек. Познавам този символ, той принадлежи на една от старите религии от времето, преди да намерят лечение за делириума, но не мога да си спомня на коя от всичките беше.

Ненадейно се пренасям в първи курс на гимназията в часа по история. Виждам госпожа Денвър, учителката ни по история в Портланд, да ни фиксира със змийските си очи зад огромните очила, да забива пръст в учебника и да почуква по него.

— Виждате ли? Разбирате ли сега? Тези стари религии до една проповядват любов. До една са заразени с делириум, пропити са с тази болест.

Тогава, разбира се, това изглеждаше ужасно. И вярно.

Любов — най-страшното от всички страшни неща.

Любов, която те убива.

Алекс.

И двамата боледувахме от нея.

Алекс.

Той умря.

Алекс.

А ти не.

— Намерихме те полумъртва — казва спокойно и с равен тон момичето, когато се връща в стаята. С двете си ръце държи глинена купа и я носи внимателно към леглото. — Дори по-зле. Не вярвахме, че ще прескочиш трапа. Но аз реших, че сме длъжни да опитаме.

То ме поглежда разколебано, сякаш не е сигурно, че си заслужавам усилията, и за момент заприличва на братовчедка ми Джейн, когато слага ръце на кръста и ме поглежда с подозрение, като че ли не вярва, че ще се справя с поставената ми от нея задача. Бързо затварям очи, за да спра напирашите спомени, да върна обратно в миналото потока от вече мъртви за мен образи и лица.

— Благодаря ти — изричам пресипнало.

Момичето свива рамене.

— Пак заповядай — казва нехайно и изглежда искрено. После придърпва стола до леглото ми и сяда. Косата му е дълга и черна, вързана на плитка над лявото ухо. Зад него се вижда белегът от процедурата — трите точки, подредени точно както при Алекс. Белега го има, но момичето очеводно не е излекувано. Щом е тук, от другата страна на оградата, значи е Невалидна.

Опитвам се да се изправа и да седна, но успявам да се задържа само няколко секунди, после, изтощена от усилието, облягам глава на стената. Сякаш съм кученце, което се бори за живота си. Болката зад очите ми е непоносима, а когато най-после успявам да извъртя поглед надолу и да се огледам, виждам, че цялата съм в рани. Има ги всякакви — порязвания, ожулвания, натъртвания и следи от ухапвания на насекоми.

Купата, която донесе момичето, е пълна с някаква сивкава каша, нашарена със зелени точици. То я поднася към мен, но в последния момент спира нерешително.

— Ще можеш ли да я държиш сама?

— Разбира се, че ще мога — сопвам се аз доста по-остро, отколкото исках.

Купата се оказва много по-тежка от очакваното и изисква огромни усилия да я вдигна до устните си, но все пак успявам. Гърлото ми е пресъхнало, като че ли някой го е напълнил с пясък. Странната

смес изгаря небцето ми. И въпреки че в мен остава странен дъх на плесен, започвам да гълтам, да сърбам и омитам кашата до дъно.

— По-бавно — предупреждава ме момичето, но аз не мога да се спра. Гладът — тъмен и непобедим, чегърта вътрешностите ми и аз съм готова да изям и глинената купа, за да го заситя. Кашата свършва бързо и въпреки че червата ми започват да се бунтуват, на мен не ми е достатъчно.

— Ще повърнеш — клати глава момичето и взима празната купа от ръцете ми.

— Има ли още? — питам я аз.

— След малко ще ти дам.

— Моля те, сипи ми сега!

Гладът е навила се е в корема ми змия, която разяжда червата ми.

То въздъхва, става и изчезва в тъмния коридор. Разговорите отвън стават все по-ясни, шумът нараства прогресивно и изведнъж замира рязко. Настъпва тишина. Чернокосото момиче се връща с втора пълна с каша купа. Взимам я от ръцете му и то сяда на стола, вдига колене и подпира брадичката си на тях, както правят децата. Коленете му са кафеникави и кльощави.

— Е — вдига брадичката си то, — откъде премина границата? — Но щом вижда колебанието ми, веднага добавя: — Няма нищо. Ако не ти се говори за това, недей.

— Не, няма проблем — казвам и отпивам от купата. Този път поглъщам съдържанието ѝ много по-бавно, наслаждавайки се на странния вкус на земя. Кашата е много гъста, сякаш е приготвена от камъни, и от това, което знам за живота в Пустошта, няма да се учудя, ако излезе точно така. Алекс ми беше казал, че хората тук са се научили да оцеляват с минимално количество храна.

— Идвам от Портланд — казвам и поглеждам дъното на купата. То е празно, но змията в корема ми продължава да смуче и гризе. — Нямам представа къде се намирам сега.

— На няколко километра от Рочестър — осведомява ме момичето.

— Рочестър, в Ню Хампшър ли имаш предвид? — зяпвам невярващо.

— Да — смее се то. — Сигурно си се лутала цяла вечност из храсталаците. От колко време си сама?

— Не знам. — Облягам глава на стената. Рочестър, Ню Хампшър. Явно съм тръгнала на юг, покрай граничната стена, и незнайно как съм се оказала на осемдесет километра югозападно от Портланд. Затварям очи. Умората отново ме надвива, въпреки че през последните дни не правя нищо друго, освен да спя. — Изгубила съм представа за времето.

— Брей, много печена — казва момичето. Не знам какво значи да си „печен“, но мисля, че се досещам. — Как успя да минеш?

— Аз... не бях сама — казвам и змията в стомаха ми застива с отворена уста. — Планът ни беше да минем заедно.

— Били сте двама, така ли? — пронизва ме с поглед то. Очите му са големи и черни като косата. — С приятелка ли си тръгнала?

Не знам какво да отговоря. С приятел? С най-добрия ми приятел. С любимия? Или с голямата ми любов? Все още не съм свикнала с тази дума, все още ми се струва светотатство да я изрека, затова просто кимам.

— Какво стана? — пита момичето, този път малко по-меко.

— Той... той не успя да се измъкне. — Щом чува, че е „той“, момичето ме поглежда разбиращо. Щом сме тръгнали от Портланд заедно, от място, забранено за невалидни, значи между нас е имало нещо повече от приятелство. За щастие не пита за подробности. — Стигнахме заедно до границата. Но там охраната и регулаторите... — Болката отново започва да дълбае в корема ми. — Бяха прекалено много.

Момичето става рязко, взима една от железните кофи за вода в ъгъла и я премества до леглото.

— Дочухме нещо за този случай — казва делово, когато сяда отново. — Говореше се, че някакви избягали от Портланд и цялата полиция била на крак. Голямо преследване било.

— Значи се е разчуло? — поглеждам го аз. Отново се опитвам да седна, но главата ми търси твърдата стена зад мен. — Казват ли какво е станало с... приятеля ми?

Не знам защо питам. И сама знам отговора. Естествено, че го знам.

Видях го целия покрит с кръв, видях ги да приближават към него, да го обграждат като черни мравки, каквито са в съня ми.

Момичето не отговаря, стисва устни на тънка черта и поклаща глава. Няма нужда да казва нищо. Виждам ясно отговора. Виждам го по съжалението в очите му.

Змията се разтяга, изпъва се и започва да мята глава. Алекс. Алекс. Алекс. Смисълът на всичко това, причината да пожелае нов живот, надеждата ми за един по-добър свят си отиде, изгоря в пламъците и се превърна на пепел. Край с мечтите ми за щастие и радост.

— Мисля, че... — простенвам и преглъщам надигащата се от корема ми вълна, но тя не иска да се върне, напират към гърлото и колкото и да преглъщам, не мога да я върна.

Момичето въздъхва отново, чувам го да става и да издърпва стола по-далеч от мен.

— Мисля, че... — успявам да промълвя, потискайки желанието да излея кашата обратно навън — сигурно ще...

Цялото ми тяло се разтърсва от силните позиви. Навеждам се и повръщам в оставената до леглото кофа.

— Знаех си, че ще стане така — поклаща глава момичето, става и се скрива в тъмния коридор, но след миг подава глава и казва:

— Между другото, казвам се Рейвън.

— Аз съм Лена — изломотвам и думите ми излизат с нов пристъп.

— Лена — повтаря тя и чука по стената с пръст. — Добре дошла в Пустошта, Лена.

После изчезва и ме оставя с кофата.

След обяд Рейвън се връща и аз отново се опитвам да заситя глада. Този път ям бавно и успявам да задържа кашата. Все още съм много слаба, не мога да стискам купата и Рейвън ми помага да се нахраня. При други обстоятелства щеше да ми е обидно, но сега не усещам срам, нито неудобство. Щом позивите за повръщане спират, ме обхваща пълна неподвижност и апатия, все едно че са ме заровили във вана с лед.

— Много добре — поклаща одобрително глава тя, изчаква ме да преполовя купата, взима я от ръцете ми и отново излиза от стаята.

Вече съм по-добре, будна и в пълно съзнание, но единственото ми желание е отново да заспя, защото само в съня си мога да се върна при Алекс, да се потопя в един друг свят. Защото в този нямам нищо,

нито семейство, нито дом, нито място, където мога да отида. Алекс го няма. Мен също ме няма, сигурно вече са заличили самоличността ми. Не мога дори да плача. Вътре в мен всичко е на пепел. Съзнанието ми върти отново и отново онзи последен момент, когато се обръщам и го виждам да стои зад стената от дим и пламъци. Продължавам в ума си този момент, опитвам се да хвана ръката му и да го издърпам. „Върни се, Алекс!“

Но той не идва и на мен не ми остава нищо друго, освен да потъна в леденостудената вода. Времето ме обгръща и ме затваря напълно в себе си.

Малко по-късно отварям очи, събудена от далечни стъпки, ехо от смях и оживени разговори. Отърсвам се от съня и се съсредоточавам върху тези шумове. Опитвам се да отделя гласовете един от друг, да позная колко души говорят, но успявам да отлича само няколко ниски гласа (на мъже или на момчета), един висок писклив глас на жена и на мъж, който от време на време избухва във весел смях. В един момент чувам Рейвън да казва „Добре де, добре“, но през повечето време гласовете са просто вълни от звуци и тонове, леят се като далечна песен. Разбира се, на такова място момичетата и момчетата сигурно живеят заедно. И може би в това е смисълът? Нали затова са избрали свободата, за да бъдат заедно, да се гледат в очите, да се докосват и обичат... Но всичко това е толкова различно от досегашната ми действителност, че въпреки вътрешното ми разбиране ме хваща страх.

Алекс е единственото момче, което познавам и с което съм говорила истински. За останалите зомбита от другата страна на загражденията с пискливите им гласове и смях като цвилене на кон дори не искам да си спомням. През всичките осемнайсет години, преди да срещна Алекс, съм живяла с пълно доверие в системата, вярвах безпрекословно, че любовта е болест, че трябва да се пазим от нея, че момчетата и момичетата трябва да странят едни от други, за да предотвратят евентуална зараза. Погледи, докосвания, прегръдки — всичко това носи риск от зараза. И въпреки че Алекс ме промени, няма как човек да се отърси изведнъж от всичките си страхове. Просто не става.

Затварям очи и като дишам дълбоко, се заравям отново в тъмните пластове на съзнанието си и търся покой в съня, когато резкият глас на Рейвън ме стряска:

— Стига вече, Блу. Казах ти, край с игрите. Време е за сън.

Отварям рязко очи и виждам едно момиче на шест или седем години, слабо като вейка и с почерняло от слънцето лице. Застанало на прага на вратата, то ме наблюдава с жив интерес. Облечено е с мръсни къси панталонки и почти два пъти по-голяма от неговия размер памучна блуза, толкова широка, че се свлича надолу и открива остриите му издадени като птичи крила рамене. Мръснорусата му коса е пусната свободно почти до кръста, а краката му са боси. Рейвън се опитва да мине покрай него с чиния в ръка.

— Не ми се спи още — казва момичето и продължава да ме гледа втренчено. Въпреки че пристъпва нервно от крак на крак, не смее да влезе в стаята. Очите му са невероятно сини, сякаш са събрали в себе си цвета на лятното небе.

— Без пазарлъци! — отсича Рейвън и разминавайки се с Блу, разрошва нежно косата ѝ. — Хайде, марш оттук!

— Ама...

— Кое е правило номер едно, Блу? — пита строго Рейвън.

Блу вдига палец и загризва нокътя си.

— Слушай Рейвън — измънка тя.

— *Винаги* слушай Рейвън. И сега Рейвън казва: време е за сън. Ясно? Хайде, марш!

Блу ми хвърля още един нещастен поглед и изчезва.

Рейвън въздъхва, извърта очи и придърпва стола до леглото.

— Извинявай. Всички си умират от любопитство. Искат да видят новото момиче.

— Кои са тези всички? — Гърлото ми дере като шкурка, но нямам сили да стана и да отида до мивката, а и не знам дали има смисъл, защото е ясно, че тук няма водопровод. В Пустошта няма такива неща. Всички мрежи — и водните, и електрическите — са взривени преди години, по време на прочистването. — Имам предвид... колко души сте тук?

Рейвън свива рамене.

— Броят непрекъснато се мени. Хората идват и си отиват, сноват между отделните бази, някои се задържат, други продължават напред. Сега сме някъде към дваисет. През юни стигаме до четирийсет бродещи, но през зимата затваряме напълно.

Кимам, въпреки че думите „база“ и „бродещи“ ме объркват съвсем. Алекс не говореше много за Пустошта, показва ми малко от нея, когато онзи път, преди голямото ни бягство, преминахме за малко границата, но не се впусна в подробности.

Забивам нокти в дланите си.

„Преди голямото ни бягство“.

— Всичко наред ли е? — вглежда се Рейвън в мен.

— Може ли малко вода?

— Ето — казва тя, сякаш не ме е чула, и ми подава чинията, — вземи това.

Поемам я от ръцете ѝ и изследвам съдържанието. В средата ѝ са поставени две малки питки, приличат на палачинки, но са по-тъмни и по-зърнести. Рейвън взема от рафта в ъгъла една очукана консервна кутия от супа и загребва с нея вода от една от кофите под мивката. Надявам се да не е същата кофа, в която повръщах на обяд.

— Тук не се намират лесно стъклени чаши — казва тя, когато вдигам вежди към консервната кутия, и добавя. — Заради бомбите.

Казва го съвсем простишко, сякаш е в бакалията и иска „от грейпфрутите“. После сяда, отново хваща един кичур от косата си, разделя го машинално на три и започва да го сплита разсеяно с дългите си кафяви пръсти.

Вдигам бавно консервната кутия до устните си. Краищата ѝ са остри и нацърбени и трябва да внимавам да не се порежа.

— Човек се научава на всичко — казва Рейвън с нотка на гордост в гласа си. — Тук правим чудеса буквално от нищо. Използваме боклуци, ламаринени отпадъци, кости. Сама ще видиш.

Вглеждам се в чинията пред себе си. Умирам от глад, но при думите „боклук“ и „кости“, стомахът ми се свива нервно.

Рейвън явно долавя какво ми се върти в главата, защото се смее с глас и казва:

— Не се тревожи. Не е от боклуците. Вътре има брашно, малко олио и фъстъци. Не е най-вкусното нещо на света, но ще ти даде сили. Напоследък сме малко притеснени. Запасите ни намаляват. Не сме получавали нищо от цяла седмица. Бягството в Портланд ни се отразява.

— Моето бягство ли?

Тя кима.

— Цяла седмица поддържат напрежение по оградата в радиус от стотици километри, удвоиха и охраната.

Отварям уста да се извиня, но тя маха с ръка.

— Не се притеснявай. Правят го при всеки пробив. Страхуват се, че може хората да се надигнат и масово да хукнат към Пустошта. След няколко дни ще се успокоят и ще можем да си получим доставките. Но дотогава... — тя кима с брадичка към чинията — сме на фъстъци.

Отчупвам малко парче от питката. Всъщност не е толкова гнусно: препечено и хрупкаво, само дето е малко мазно и оставя лъскави петна по пръстите ми. Но е много по-вкусно от кашата и аз го споделям с Рейвън. Тя ми се усмихва.

— Да. Това е заслуга на Роуч, нашия готвач. Той може да направи добро ястие буквално от нищо. Хайде да не е чак добро, но със сигурност ще става за ядене.

— Роуч? Това ли е истинското му име?

Рейвън завършва плитката, мята я зад рамото си и започва друга.

— Не по-фалшиво от всяко друго име — казва разсеяно. — Роуч е живял цял живот в Пустошта. Родил се е в една база на юг, близо до Делауеър. Там са го кръстили така. Когато дойде тук, вече си беше Роуч, или Хлебарката.

— Ами Блу?

Изяждам едната питка и оставям чинията с втората на пода до леглото. Не искам да насилвам късмета си.

Рейвън се колебае за миг, после казва:

— Тя е родена тук, в тази база.

— И си я нарекла Блу заради сините ѝ очи, нали?

Рейвън се изправя рязко и се обръща настрани.

— Ммм — промърморва без желание, отива до мивката, изключва газената лампа и пали едно от фенерчетата. Батерията му е толкова слаба, че стоята като че ли потъва в още по-дълбок мрак.

— Ами ти? — не млъквам аз.

Тя сочи към косата си и се усмихва:

— Косата ми е черна като гарван. Затова съм Рейвън. Не е много оригинално, нали?

— Имах предвид... къде си родена? Тук ли? В Пустошта?

Усмивката изчезва, угасва като свещ и аз изтръпвам. Въпросът ми изглежда я ядосва.

— Не — отговаря кратко тя. — Дойдох тук на петнайсет години. Разбирам, че не бива да питам повече, но любопитството ми надделява.

— Сама ли дойде?

— Да.

Тя изгася и втората лампа, която продължава да пръска слаба синя светлина още няколко секунди, и тръгва към вратата.

— Рейвън значи гарван — казвам аз и тя замръзва на място с гръб към мен. — А какво е истинското ти име? Как си се казвала, преди да дойдеш тук?

Тя остава неподвижна за момент, после се обръща бавно към мен. Ръцете ѝ държат фенерчето ниско и лицето ѝ остава в сянка. Очите ѝ отразяват лунната светлина и проблясват в мрака като черни въглени.

— Време е да свикваш с това — казва тихо, но решително тя. — Всичко, което си била, животът, който си имала, хората, които си познавала... всичко става на прах. — Тя тръсва глава и казва твърдо: — За нас няма преди... Има само сега и онова, което идва след него.

После излиза с фенера в коридора и ме оставя в пълна тъмнина.

На следващата сутрин се събуждам гладна като вълк. Чинията с втората питка е тук и докато се мъча да я достигна, се търкулвам и падам на пода. Повдигам се на колене и виждам един бръмбар да изследва питката отблизо. Преди подобна гледка щеше да ме изстреля в тоалетната, но сега съм толкова гладна, че изобщо не ми пука. Первам насекомото, то изхвърча от чинията и се скатава в ъгъла. Хващам питката с две ръце, набутвам я в устата си и облизвам всеки пръст поотделно. Това определено не ми е достатъчно.

Хващам се за леглото и успявам да се изправя. За пръв път от дни съм във вертикално положение и за пръв път правя нещо различно от това да лазя до оставения в ъгъла леген, който използвам за тоалетна. Пълзейки в мрака с приведена между раменете глава и треперещи колене, приличам на животно. Напълно съм изгубила човешкия си облик накъде по пътя.

Тръгвам към вратата, но силите ми са толкова малко, че едвам се добирам до нея и останала без дъх се облягам тежко на страничната

грета. Свеждам поглед, оглеждам се и установявам, че приличам на чапла с пълна торбичка под човката издут корем и тънки като вретено крака — като онези, които съм виждала из крайбрежните пещери в Портланд, и винаги съм се чудила как може да съществува създание без никакви пропорции на тялото.

Излизам от стаята в дълъг тъмен коридор с каменни стени и без прозорци. От дъното му се носят гласове, смях, скърцане на столове и плисък на течаща вода — характерни за всяка кухня звуци издавани от събрали се на вечеря хора. Опирам ръце в стените и тръгвам по тесния коридор по посока на гласовете, усещайки за пръв път, откакто съм тук, че имам крака, ръце и тяло. Спирам до една широка стая без врата и надниквам вътре. Едната ѝ половина е пълна със санитарни материали и препарати за почистване — марля и огромни количества антибактериален препарат, стотици кутии със сапун, всякакви превръзки, — а в другата половина има четири тесни матрака поставени директно върху пода и затрупани с дрехи и одеяла. Продължавам надолу и се натъквам на друга стая. Решавам, че е спално помещение, защото тук матраците са наредени от стена до стена, покриват всеки сантиметър от пода, така че помещението сякаш е застлано с огромен юрган, съшит от парчета в различен цвят.

Изведнъж ми става кофти. Чувството за вина ме изгаря отвътре. Сигурно са ми дали най-хубавата стая и най-хубавото легло, може би единственото, а аз ги подозирах в какво ли не. Колко глупава съм била да вярвам на всички лъжи, които ни говореха за това място. Да си мисля, че Невалидните не са хора, а зверове, и да се страхувам да не ме разкъсат на парчета, ако случайно ме срещнат. А те ми спасиха живота и ми дадоха най-мекото легло, излекуваха ме и не искат нещо в отплата. Не мога да си го простя. Вече разбирам, че зверовете са от другата страна на оградата. Чудовища в униформи, които говорят мило, но изричат само лъжи и се усмихват докато ти прерязват гърлото.

Коридорът прави остър завой наляво и гласовете се засилват. Замирихва на готвено месо и стомахът ми се обажда на мига. Минавам покрай още няколко стаи. Повечето са спални помещения, но едната от тях е почти празна и всичките ѝ стени са от рафтове.

Върху тях има няколко консерви с боб, наполовина празен чувал с брашно и колкото и странно да е една прашасала кафеварка, набутана

дълбоко в ъгъла на най-горния рафт. В другия ъгъл има кофи, кутии от кафе и моп за миене на пода.

Вторият завой е надясно и коридорът неочаквано завършва с друга стая, много по-просторна и светла от останалите. По цялата къса стена е разположено голямо каменно корито, подобно на онова в моята стая. Над него се вижда рафт с десетина запалени газени лампи и техния пламък пълни помещението с мека жълтеникава светлина. В центъра има две дълги тесни маси, заети и от двете страни с хора.

Щом влизам, разговорите спират рязко. Десетки очи се насочват към мен и изведнъж осъзнавам, че върху себе си нямам нищо, освен огромна мръсна тениска, покриваща едва половината от бедрата ми.

Мъжете седят рамо до рамо с жените. Хората са на различна възраст всички неизлекувани — и това ми се струва толкова странно, толкова различно, че забравям да дишам от ужас. Отварям уста да кажа нещо, но от нея не излиза нито звук. Тишината е тежка като камък, очите им прогарят дупки в мен.

Рейвън ми се притичва на помощ.

— Сигурно си гладна — казва приятелски, изправя се и кима към седналото на края на масата момче. Момчето е на тринайсет, най-много четиринайсет години, слабо, жилесто и с белези от пъпки по кожата. — Скуиръл — свъсва вежди тя. Още едно странно име — катерица. — Свърши ли с яденето?

Момчето поглежда нещастно в празната си чиния, сякаш се надява погледът му да материализира още малко храна.

— Да — отвръща тъжно то, откъсва поглед от чинията, колкото да ме погледне, и пак го забива в нея. Аз увивам ръце около корема си и свеждам глава.

— Тогава ставай. Лена няма къде да седне.

— Ама... — надига глас момчето, но Рейвън го смразява с поглед.

— Ставай, Скуиръл. Свърши нещо полезно. Провери гнездата за съобщения.

Скуиръл ми мята злобен поглед, но става и отнася чинията си в мивката. Пуска я така, че да изтрака по каменното дъно, и Рейвън, седнала отново на мястото си, го захваща на секундата:

— Който чупи — купи, нали знаеш?

Това предизвиква хихикания, момчето излиза шумно по каменните стъпала в далечния край на стаята, като набива нарочно крак.

— Сара, сипи на Лена да хапне — заповядва Рейвън и се връща към обяда си: купчинка с няколко лъжици сивкава каша, сипани в центъра на чинията.

Едно момиче с огромни очи и слабо като вейка телце скача пъргаво от стола си. Всъщност всички в стаята са ужасно мършави — виждам само рамене, лакти, ръбове и ъгли.

— Ей сега, Лена. Само минутка, и нося чинията — изчуруликва то.

Изглежда изпитва удоволствие от произнасянето на името ми, като че ли това е някаква специална привилегия.

То се отправя към ъгъла, където върху стара готварска печка на дърва стоят огромна очукана тенджерата, прилична на казан, и покрит с кърпа тиган. До тях виждам хаотично натрупани, различни по размер и шарка чинии, прибори и няколко дъски за рязане.

За да стигна дотам, трябва да мина между двете маси. Краката ми и без това треперят от слабост, но докато си пробивам път, имам усещането, че всеки момент ще се огънат като желе. За моя изненада погледите на хората в стаята са различни. Женските са бързи и преценяващи; мъжките са горещи, парещи — като докосване, и отнемат дъха ми.

Тръгвам несигурно към печката. Сара ме чака и ми кима окуражително, сякаш съм бебе, макар че самата тя едва ли има повече от дванайсет години. Придвижвам се възможно най-близо до мивката, за да мога да се хвана за нея, ако залитна или се спъна.

Лицата в стаята минават през мен като в мъгла, лишени от ясни черти и цветове, но някои от тях изпъкват повече: виждам Блу, която ме наблюдава с широко отворени очи, виждам едно момче, горе-долу на моята възраст, с рошава руса като слама коса, готово всеки момент да избухне в смях, и още едно момче, малко по-голямо на години, което ме гледа намръщено. До него седи жена с дълга кестенява коса, разпиляна свободно по гърба ѝ. Очите ни се срещат и сърцето ми спира за миг. „Мама, чувам едно гласче в главата си“. До този момент не ми бе минавало наум, че мама може да е тук, че може да е наблизо, в една от базите, лагерите, домакинствата или както там наричат тези

места. Жената се обръща към мен, аз се вглеждам в нея и си казвам: не, не е тя. Тази е прекалено млада, може би колкото мама, когато я видях за последен път, а това беше преди дванайсет години. Всъщност не съм сигурна, че ще мога да я различа, ако я видя сега. Спомените ми са толкова изкривени и замъглени от времето и сънищата, че вече не си спомням ясно истинския ѝ лик.

— Помия — казва тържествено Сара, когато най-после се добирам до печката и въздъхвам уморено. Не мога да повярвам, че това е същото тяло, което пробягваше десет километра е лекота, изкачваше и слизаше на бегом Мънджой Хил, сякаш беше нищо.

— Какво?

— Помия — повтаря тя и повдига капака на тенджерата. — Така наричаме онова, което ядем, когато намалеят продуктите. Овес, ориз, малко жито и каквото друго е останало. Свари всичко това заедно и ето ти помия.

Тази дума ме отвращава и аз я поглеждам гнусливо.

Сара взима една пластмасова чиния, по която като призрачни силуети все още личат очертанията на някога изрисувани животни, което ме навежда на мисълта, че сигурно е детска, и сипва в средата голяма купчина от помията. Хората на масите зад мен подновяват разговорите си. Стаята се изпълва с нисък брътвеж и аз започвам малко по малко да се отпускам. Ако не друго, поне защото вече не цялото внимание е насочено към мен.

— Имаме чудесна новина. Снощи Роуч ни донесе хубав подарък.

— Какво имаш предвид? — питам, опитвайки се да разгадая жаргона им. — Че е донесъл продукти ли?

— По-хубаво е. — Тя ми се усмихва и повдига кърпата от тигана. Вътре има парче месо със златистокафеникава коричка. Ароматът на печено ме докарва до сълзи. — Заек.

Никога досега не съм опитвала заек и никога не съм мислила за него като за храна, особено за закуска, но сега приемам с благодарност чинията от нея и едва се удържам да не налапам парчето още сега, докато стоя пред печката. Всъщност предпочитам да стоя права. Много по-лесно ще ми е, отколкото да седна сред толкова много непознати хора.

Сара сигурно усеща притеснението ми, защото казва приятелски:

— Ела. Ще седнеш до мен.

Хваща ме за лакътя и ме повежда към масата. Това също ме стресира. У дома в Портланд, както във всички затворени градове, всеки внимава да не докосне другия. Дори и с Хана избягвахме да се прегръщаме и да се държим за ръце, а тя беше най-добрата ми приятелка.

Тялото ми се свива в спазъм, превивам се на две и за малко не изпускам чинията.

— Спокойно.

На масата срещу мен е седнало русокосо момче, онова, което ми се стори, че едва сдържа смеха си, когато влязох. То вдига вежди и ме изучава с поглед. Веждите му са толкова руси, колкото и косата му, и почти не се виждат. Забелязвам белега от процедурата зад лявото му ухо, но сигурно и той е фалшив като онзи на Рейвън. Само неизлекуваните живеят в Пустошта; само онези, които са избрали или са били принудени да избягат от затворените градове.

— Добре ли си? — пита ме момчето и се навежда през масата към мен.

Не отговарям. Не мога. Пречат ми всички онези страхове и предупреждения, насаждани цял живот в мен. В главата ми се завъртат като вихър думи като „незаконно“, „грешно“, „симпатизант“, „болест“. Поемам дълбоко въздух и се опитвам да ги прогоня от главата си. Това са стари думи, думи от Портланд; и те, като старата Лена, трябва да останат зад оградата.

— Добре е — отвръща Сара вместо мен. — Просто е гладна.

— Добре съм — повтарям като ехо с петнайсет секунди закъснение.

Сара сяда на пейката и потупва празното току-що освободено от Скуиръл място до нея. Слава богу, че съм на самия край на масата и няма опасност някой непознат да се намести от другата ми страна. Сядам и забивам поглед в чинията. Очите на всички са вперени в мен. Минава време, минута може би, докато разговорите най-после се възобновяват и постепенно изграждат успокояваща бариера от звуци.

— Давай — поглежда ме окуражително Сара.

— Нямам вилица — казвам тихо.

Русото момче срещу мен се усмихва продължително. Сара също се усмихва.

— Тук няма вилици — уточнява тя, — няма и лъжици. Няма такива работи.

Осмелявам се да вдигна поглед и виждам, че хората около мен ме гледат с усмивка. Очевидно появата ми ги забавлява. Един от тях, мъжът с дългата сива коса — сега забелязвам, трябва да е поне седемдесетгодишен, ако не и повече, — ми кима и аз свеждам бързо поглед. Лицето ми пламва, сигурно вдигам температура от притеснение. Естествено, че тук никой не мисли за прибори и подобни дреболии.

Откъсвам парченце от заешкото с ръце и го слагам в устата си. Този път май наистина ще се разплача: никога, през целия си живот, не съм хапвала нещо по-вкусно.

— Хубаво е, нали? — пита Сара, но устата ми е пълна и не мога да ѝ отговоря, затова кимам.

Изведнъж забравям за пълната с непознати стая и за вторачените в мен погледи. Разкъсвам месото със зъби и дъвча с отворена уста като животно. Загребвам с пръст малко от помията, пъхам го в устата и смуча блажено. Дори и тя ми изглежда невероятна. Ако леля Каръл може сега да ме види отнякъде, направо щеше да полудее. Като малка не исках да си ям граха, ако пиленето се е докоснало до него. Тогава подреждах всяка съставка на ястието поотделно.

За нула време изпразвам чинията си, оставям само две кокалчета, и веднага закривам устата си с ръка. Усещам, че ми се повдига, и затварям очи с надеждата да го преодолеея.

— Добре — казва Рейвън и става рязко от пейката. — Време е да поработим.

Веднага настъпва суетня, хората стават от пейките, говорят забързано и аз едва успявам да схвана смисъла на казаното („Вчера заложих капани“, „Трябва да видиш как е Баба. Днес е твой ред“). Хората тръгват с чиниите си към коритото на мивката и ги оставят шумно вътре, после изкачват стълбата вляво от мен, почти залепена за печката. Миризмата на човешки тела, движещи се като река зад гърба ми, достига до мен като топла вълна. Продължавам да стоя със затворени очи и стомахът ми се успокоява чак когато стаята е празна.

— Как се чувстваш?

Отварям очи. Рейвън стои срещу мен с подпрени на масата ръце и чака отговор. Сара все още е до мен. Качила е крака на пейката и

прегръща коленете си. В тази поза годините ѝ личат по-ясно.

— По-добре — отвърщам и това е самата истина.

— Тогава, ако искаш, може да помогнеш на Сара със съдовете.

— Добре — отвърщам и тя ми кима.

— Хубаво тогава. Като свършите, Сара може да те разведе наоколо. Не е зле да се запознаеш с нашата база. Но не прекалявай с ходенето, моля ти се. Не ми се ще да те влачим втори път от гората дотук.

— Добре — повтарям аз и тя се усмихва доволно. Явно е свикнала да раздава заповеди. Питам се на колко години е. Удава ѝ се да командва, въпреки че е по-млада поне от половината заселници тук. „Хана би я харесала“, си казвам и болката се завръща, пробожда ме като нож точно под ребрата.

— Сара — казва Рейвън и тръгва към стълбата, — потърси в склада някакви панталони за Лена. Не може да се разхожда наоколо полугола, нали?

Отново се изчервявам и започвам инстинктивно да навивам и развивам края на тениската, после го дърпам надолу, почти до коленете. Рейвън забелязва това и се засмива.

— Не се тревожи — успокоява ме тя. — Не е нещо, което да не сме виждали досега.

После тръгва нагоре, взима стъпалата по две и изчезва от погледа ми.

В дома на леля Каръл всяка вечер бях дежурна по миене на чинии и съм свикнала с това. Но миенето на съдове в Пустошта е съвсем друга история. Първо водата. Сара ме повежда през коридора към една от стаите, които разгледах по пътя си към кухнята.

— Това е складът — обяснява ми тя и се мръщи, като вижда празните рафтове и нищожното количество брашно. — Малко сме закъсали — добавя, въпреки че и сама мога да видя, че не е малко, а доста. И сърцето ми се свива от страх — за нея, за Блу, за всички слаби като скелети хора тук.

— Ето там държим водата — сочи тя към далечния ъгъл. — Пълним кофите сутрин, но... аз не участвам в това. Твърде слаба съм за тази работа.

Сара отива към кофите и аз чак сега забелязвам, че те са пълни с вода. Хваща дръжката на една от тях с двете си ръце и я вдига с мъка.

Кофата е много голяма, почти колкото нея.

— Ти вземи онази, тя е по-малка — казва тя и излиза от стаята, залитайки под тежестта на кофата.

За мой срам едва успявам да повдигна моята кофа, въпреки че е много по-малка от нейната. Металната дръжка се впила болезнено в дланите ми, все още нашарени от мазоли, мехури и рани от пълзенето из Пустошта, и преди да стигна до вратата, трябва да я пусна за момент и да се подпра на стената.

— Наред ли е всичко? — пита Сара от коридора.

— Да — отвърщам припряно. Хич не ми се ще сега да се втурва да ме спасява. Вдигам отново кофата, правя няколко несигурни крачки, оставям я на пода и почивам. Вдигам, правя няколко крачки, оставям, почивам. Докато стигна до кухнята, оставам без дъх, по челото ми избиват едри капки пот и очите ми започват да лютят от солта. Добре, че Сара не забелязва нищо. Оставя своята кофа до печката и разпалва огъня с черна от жарта пръчка.

— Всяка сутрин преваряваме водата, за да убием микробите — осведомява ме тя. — Ако не го правим, ще затънем в лайна.

Последните й думи ми напомнят за Рейвън, сигурно това е една от нейните мантри.

— Откъде вземате водата? — питам аз, благодарна, че е с гръб към мен и мога незабелязано да приседна на една от близките пейки и да си поема дъх.

— От река Кочеко — казва тя. — Не е далеч оттук, километър и половина, най-много два.

Невъзможно! Не мога да си представя как бих могла да нося пълните кофи цял километър.

— От реката взимаме и другите продукти — продължава да бъбри Сара. — Приятелите ни зад оградата ги пускат по течението. Кочеко пресича Рочестър и излиза от другата му страна.

Тя се засмива.

— Рейвън казва, че един ден ще легализират пътя и ще ни накарат да плащаме такса.

Сара взима една цепеница от купчината в ъгъла, пъха я в печката, после става и кима.

— Сега ще затоплим водата, защото когато е топла, измива по-добре.

На един от високите рафтове над мивката е поставен голям ламаринен казан, достатъчно висок в него да се изкъпе малко дете. Преди да успее да предложи помощта си, Сара стъпва на ръба на мивката, балансира предпазливо на ръба ѝ като гимнастичка, протяга се и сваля казана от рафта. Скача долу и се приземява безшумно.

— Дотук добре — мърмори на себе си и отмята изхлузилия се кичур от вързаната ѝ на опашка коса. Той е залепнал за челото ѝ. — Сега водата отива в казана, а казанът отива на печката.

Всяка дейност в Пустошта се превръща в сложен процес, прави се стъпка по стъпка и напредва бавно. Всичко изисква много време.

Докато чакаме водата да се затопли, Сара започва да изброява хората от фермата, имената им се сипят от устата ѝ като река и аз не успявам да запомня нито едно.

— Дядо е най-възрастният, после е Лу^[1] — съкратено от късмет. Той изгуби единия си пръст при инфекция, но успя да отърве кожата и останалите му крайници останаха непокътнати. После е Брам^[2] — съкратено от къпина. Един ден той се появи като по чудо при нас, целият в къпини и тръни, сякаш са го гонили вълци. Тук всяко име си има своя история, дори и името Сара. Когато преди седем години дойдох за пръв път в Пустошта с по-голямата си сестра, помолих хората в базата да ми дадат ново име. — Тя извива устни, припомняйки си на глас, че тогава искала нещо по-мъжествено, като Блейд или Айрън, но Рейвън се засмяла, сложила ръка на главата ѝ и казала: „На мен ми приличаш на Сара“. И тя станала Сара.

— Коя от тях е сестра ти? — питам я, натъжена от спомена за моята сестра, Рейчъл, но не тази, която оставих в града, излекуваната, апатичната и затворена в себе си, а онази, която си спомням от детството, но бързо прогонвам образа ѝ.

— Вече не е с нас. Напусна базата в началото на лятото, присъедини се към ЕС. Щом порасна достатъчно, за да съм ѝ в помощ, ще се върне да ме вземе.

В гласа ѝ има гордост, затова кимам окуражително, въпреки че нямам дори и най-малка представа какво може да е това ЕС.

Следват още имена: русокосото момче, което седеше срещу мен на масата, се нарича Хънтър — Ловеца („Това си е предишното му име“, казва Сара, произнасяйки думата „предишно“ с гримаса на

отвращение и страх, сякаш е проклятие, но всъщност досега не е хванал нищо). И Так, дошъл от север преди няколко години.

— Всички казват, че е малко дръпнат. Имал лоши маниери — обяснява Сара и отново чувам гласа на Рейвън зад думите ѝ. Тя се заглежда в плата на тениската си, толкова износен, че на места прозира. — Но аз не мисля така. С мен винаги се държи много мило.

От обясненията ѝ ми става ясно, че Так е чернокосият мъж, който ме гледаше намръщено, докато минавах покрай него на път за кухнята. Ако винаги гледа по този начин, не е чудно, че го смятат за човек с лоши маниери.

— Защо го наричат Так? Защото е остър като гвоздей ли? — любопитствам аз.

Сара се смее отново.

— Дядо го кръсти така.

Решавам да стоя далече от Так, ако остана тук, разбира се. Засега не виждам друг избор, но усещам, че мястото ми не е тук и част от мен иска Рейвън да ме бе оставила в гората, когато са ме открили.

Там бях по-близо до Алекс. Той беше от другата страна на онзи дълъг и тъмен тунел и ако можех да изпъля от мрака му, може би щях да го намеря.

— Водата е готова — съобщава най-после Сара.

Процесът е убийствено бавен: пълним едно от коритата с топлата вода и Сара изсипва в него точно количество сапун, без да губи нито капчица. Това е поредната мъдрост, която научавам за Пустошта: всичко се употребява, после се употребява отново и отново, мери се и се разпределя на точни порции, за да стигне за дълго време.

— Ами Рейвън? — питам и потапям ръце в горещата вода. — Какво ще ми кажеш за нея?

Лицето на Сара светва. Явно е, че обича Рейвън с цялото си сърце.

— Каква е нейната история? Откъде е дошла? — продължавам с въпросите аз.

Не знам защо питам за нея. Просто съм любопитна да разбере как е възможно едно момиче да се превърне в толкова самоуверена и сурова личност, че да стане лидер сред мнозина мъже.

Лицето на Сара отново потъмнява.

— Няма преди — казва кратко тя и замлъква, за пръв път през последния час.

Двете измиваме съдовете без повече разговори.

Когато привършваме и идва време Сара да се заеме с облеклото ми, тя отново става приказлива. Повежда ме към малка стая, която по пътя си към кухнята погрешно бях взела за спалня, но сега виждам, че подът е покрит не с дюшеци, а с пръснати дрехи, има ги на купища навсякъде — по пода и по рафтовете по стените.

— Това е гардеробът ни. — Тя прави широк жест с ръка и се смее.

— Откъде са тези дрехи? — ахвам и влизам в стаята, стъпвайки внимателно между разпилените ризи, панталони и чорапи. Всеки сантиметър от пода е покрит с някакъв плат.

— Намираме ги — отвърща мъгляво тя и изведнъж се ядосва. — Бомбите не им свършиха работа. Зомбитата излъгаха, че са разчистили всичко, както лъжат и за останалото.

— Зомбитата ли?

Сара се засмива.

— Така наричаме излекуваните след процедурата. Рейвън казва, че са също като зомбита. Казва също, че лечението им изпива ума.

— Това не е вярно — възразявам неволно, готова да я поправам, да кажа, че онова, което ни изпива ума, е любовта. Излекуваните от болестта „любов са по-близо до Бог“. Това е стар постулат от книгата „Ш-ш-т“. Лечението ни освобождава от силните емоции, прояснява мисълта и чувствата...

Но в същия момент се сецам за стъкления поглед на леля Каръл и за безизразното лице на сестра ми и си признавам, че думата „зомби“ е добро определение. Признавам си също, че всички исторически книги, както и учителите, ни лъжеха за прочистването. По време на бомбената кампания е трябвало да изчистят изцяло Пустошта от невалидните. Според тях сега те вече не съществуват.

— Ако си умен, значи ти пука. А щом ти пука, значи обичаш.

— И това ли научи от Рейвън?

Тя се усмихва отново и кима.

— Рейвън е много умна.

Налага се да поровя малко, но в крайна сметка намирам чифт панталони във войнишко зелено и памучна фланелка с дълги ръкави.

Струва ми се противно да облека бельото на друг човек, затова оставам с моето. Сара ме моли да изпробвам новия си тоалет. Тази работа явно я забавлява и тя продължава да рови, търсейки други варианти за моя тоалет, и настоява да изпробвам всичките. За пръв път се държи като нормално дете, но когато я моля да се обърне, за да мога да се преоблека, тя ме зяпва, сякаш съм излязла от лудница. Предполагам, че тук човек не може да се надява на уединение. В крайна сметка тя свива рамене и обръща глава към стената.

Най-после свалям залепналата на гърба ми от дни блуза. Чувството е незаменимо. Мириша лошо и направо умирам за един душ, но на първо време се задоволявам с новите относително чисти дрехи. Панталоните ми стоят добре, малко са широки, но когато ги навивам няколко пъти на кръста и ги пристягам с една връв, изглеждат дори кокетни. Блузката е мека и удобна.

— Не е зле — коментира Сара, обърнала отново лице към мен.
— Постепенно заприличваш на човек.

— Благодаря.

— Казах „заприличваш“ — киска се тя.

— Тогава благодаря наполовина.

С обувките нещата се оказват по-трудни. Повечето хора в Пустошта ходят боси през лятото и Сара гордо ми показва стъпалата си — тъмнокафяви, груби и с големи мозоли. След дълго ровене все пак успяваме да намерим чифт маратонки, един номер по-големи от моя, но с дебели чорапи ми лепват идеално.

Навеждам се да ги завържа и в съзнанието ми нахлува нова вълна от спомени. Толкова пъти съм го правила — преди всяка тренировка, седнала до Хана в съблекалнята с цял рояк момичета, сред смях и препирни коя е по-добра в кроса и коя в бягането с препятствия — и винаги съм го приемала за даденост, нещо маловажно, нещо съвсем обикновено. Не разбирах какво имам.

И в главата ми за пръв път минава мисълта: „Ще ми се да не бях преминала.“ Отблъсквам я на мига и се опитвам да я зароя в най-далечното ъгълче на съзнанието си. Каквото и да ми се иска сега, преминаването е факт и Алекс даде живота си, за да може то да се случи. Няма смисъл да гледам назад. Не мога да се върна.

— Готова ли си да се запознаеш с останалата част от землището ни? — пита Сара.

Събличането и обличането ми отнеха малкото събрани сили, но душата ми жадува за въздух и отворени пространства, затова казвам:

— Да тръгваме. Искам да ми покажеш всичко.

Връщаме се в кухнята и изкачваме тясната каменна спираловидна стълба над печката. Сара бърза пред мен и при един завой на стъпалата изчезва от погледа ми.

— Почти стигнахме — чувам гласа ѝ някъде отгоре.

Последна извивка, стъпалата свършват и краката ми стъпват на топлата земя. Облива ме ярка светлина и аз се препъвам, заслепена и объркана от слънцето. За миг ми се струва, че излизам от някакъв сън, и примигвам силно в опит да се върна в измисления си свят.

Застанала на няколко крачки от мен, Сара се засмива. Вдига окъпаните си в слънчева светлина ръце и ми представя кратък весел танц.

— Добре дошла във фермата — казва тя и се завърта в кръг на тревата.

Стаята, където лежах тези дни, беше под земята, досетих се сама от липсата на прозорци и силната влага. Тази стълба ни изведе право нагоре, към реалния свят, но там, където човек очаква да види къщи и помощни постройки, стърчат само обгорели греди и огромни купчини с камъни.

Ярката светлина и свежият аромат на зелено, на живот, ме сварват неподготвена и аз примигвам няколко пъти, за да се осъзная. Навсякъде около мен има огромни дървета със съвсем леко, почти незабележимо докоснати от жълтия нюанс листа, сякаш някакъв невидим тлеещ огън ги прогаря отвътре. Сянката им шари земята наоколо сменящи се светли и тъмни петна. Изведнъж усещам как в мен се надига някакво древно, дълбоко вкоренено в самата ми същност чувство и ми иде да прегърна земята под краката си, да заплача от радост или да разтворя ръце и да се завъртя като балерина. След дългия принудителен затвор под земята съм готова да изпия тази красота до дъно, да поема наведнъж целия въздух на това широко и девствено пространство.

— Онова там някога е било църква — обяснява ми Сара, сочейки разпръснатите зад гърба ми руини и почернелите от пожара дървени греди. — Но бомбите не са стигнали до мазетата. Тук има много подземни помещения, недокоснати от бомбардировките. Ще видиш.

— Църква ли? — питам изненадано. В Портланд църквите са направени от стомана и стъкло, с бели и чисти стени. Стерилни места, където можеш да видиш чудото на живота и на Божията воля с помощта на микроскопи и центрофуги.

— Да, това е една от старите църкви — кима Сара. — Тук ги има много. В западния край на Рочестър има една напълно запазена, все още си стои цяла. Ако искаш, някой ден ще ти я покажа.

Тя хваща края на блузата ми и ме дърпа напред.

— Хайде. Искам да ти покажа и други неща.

Преди да прескоча оградата, съм била един-единствен път в Пустошта и Алекс беше с мен. Една вечер двамата се прехвърлихме тайно през оградата, за да може той да ми покаже къде е живял и израснал. Подобно на тази, тяхната база беше разположена на широко място, било някога град или село, и все още непревзето напълно от гората и храсталаците. Но тази поляна е много по-голяма и пълна с наполовина разрушени сгради, запазени арки и части от стени. На едно място виждам спираловидна бетонна стълба, издигаща се директно от земята и стигаща до нищото. На последното ѝ стъпало има няколко птичи гнезда.

Продължаваме напред. Едва успявам да наваксам с дишането, докато си пробиваме бавно път през влажната и на места висока до коленете трева, израснала сред свят на разруха и унищожение, сред врати, които не водят доникъде, на ръждясали автомобили без гуми, скрити сред големите ѝ туфи, и подаващи се през счупените им прозорци дървета, на пръснати навсякъде метални части, разтопени и изкривени в причудливи форми, проблясващи на слънцето като огромни скъпоценни камъни.

Сара върви до мен, по-скоро подскача от вълнение заради чистия въздух и прескача с лекота камъните и металните части, докато аз не смея да вдигна глава, непрекъснато се вирам в тревата пред себе си, за да не се спъна. Придвижването е много бавно и уморително.

— Това някога е било град — чурулика до мен Сара — и ние вървим по главната му улица. Виж, дърветата тук са все още живи, но не се виждат никакви сгради. Ето така разбираме къде са били къщите и къде улиците. Дървеният материал гори много по-бързо и веднага разбираш. — Тя снишава глас и шепне с широко отворени очи. — Най-

големите поражения не са от бомбите, разбираш ли, а от пожарите след това.

Кимам с мъка.

Тя посочва към друга, сравнително голяма част от базата във формата на правоъгълник с ниски храсти и малки фиданки. Дърветата наоколо още носят следите от пожара. Сгърчени, побелели и без листа, те ми напомнят на дълги и болезнено слаби призраци.

— Това е било училище. Шкафчетата още са там, всичките са отворени. В някои от тях все още могат да се намерят дрехи и други неща. — Сара млъква, свежда виновно глава и на мен ми просветва: дрехите в онзи склад, панталоните и блузата, с която съм облечена — всичките трябва да са дошли отнякъде, може би точно оттук.

— Спри за момент — казвам, останала без дъх.

Спираме пред старото училище, за да си почина. Мястото е огряно от слънце и аз приемам с благодарност топлината. Птичките пеят над главите ни и прелитат между дърветата като малки бързи сенки. В далечината дочувам гласове и смях. Невалидните секат дърва и златистозелените листа по клоните танцуват из въздуха.

Една катеричка е застанала на горната площадка на голямо стълбище, очевидно някога отвеждало до главния вход на училището. Седнала на задните си лапи, тя умело бели с предните един орех. Най-ниското стъпало опира в меката, покрита с диви цветя и трева, земя. Замислям се за всички крака, изкачвали стъпалата дотам, където сега стои катеричката, за всички малки топли ръце, въртящи кодовите комбинации на ключалките на шкафчетата си, за пискливите гласове, за суматохата и тропането по циментовия под, и си представям какво е станало с тях по време на прочистването — паника, писъци, бяг. И после пожарът.

В училище ни учеха, че прочистването е станало бързо и безболезнено. Прожектираха кадри на весело махащи от кабините си пилоти, докато бомбите падат върху зеления килим под тях. От онази височина дърветата изглеждаха толкова малки, че ни приличаха на детски играчки. Бомбите достигаха земята и оттам се издигаха малки кълба дим, приличащи на гъби. Нямаше никаква суматоха, нямаше как да усетим ужаса на хората долу, защото никой не пищеше. Упоритите, които не искаха да се преместят в одобрените и оградени места за

живеене, заразените, неверниците изчезваха за миг — като с удар по клавиш на пиано.

Колко глупава съм била! Разбира се, че не е станало така. Няма как да е било така! Шкафчетата са оставени пълни; децата не са имали време за нищо друго, защото са се борели за живота си.

Някои от тях — много малко — вероятно са успели да избягат и са превърнали Пустошта в свой дом, но повечето са загинали. Поне за това не ни излъгаха в училище. Затварям очи и усещам, че краката ми треперят.

— Добре ли си? — слага ръка на гърба ми Сара. — Ако искаш, можем да се върнем. Ще продължим друг път.

— Добре съм — казвам, отварям очи и поглеждам назад. Извървели сме не повече от стотина метра. По-голямата част от главната улица все още е пред нас и аз съм твърдо решена да я разгледам докрай.

Тръгваме, но по-бавно отпреди. Сара ми сочи към празни квадрати от изгорена земя, оградени с порутени каменни основи, някога носели върху себе си различни сгради, и изрежда: ресторант („Беше ресторант за пици, ето откъде взехме печката“), гостилница („Знакът отпред още стои. Виждаш ли го? Вече е наполовина заровен в земята, но все още може да се прочете «Сандвичи по ваш вкус»“), после бакалия.

Бакалията натъжава Сара. Тук земята е изкопана и тревата е по-млада от другаде; личат следи от дълги години ровене из нея.

— Дълго време намирахме по нещо за ядене тук. Повече консерви, но понякога изравяхме и пакетирани стоки, оцелели при пожара. Но сега вече няма нищо.

Тя въздъхва печално и ние продължаваме напред. Минаваме покрай друг ресторант с огромен метален барплот и два поставени един до друг стола с метални облегалки в огрян от слънцето квадрат. Следващата съборена сграда се оказва магазин за железарски стоки („Няколко пъти ни спасява живота“) и една стара банка до него. В банката също има стълба, която изниква от нещо като прозяваща се уста, издълбана в пръстта, и свършва във въздуха. Изведнъж тъмнокосият мъж — онзи, намусеният — изниква ненадейно в слънчевия квадрат. През едното му рамо е праметната пушка.

— Здравей, Так — казва Сара и свежда смутено поглед.

Той минава покрай нас и разрошва косата ѝ.

— Тук не е позволено за момичета, Сара — казва той. — Знаеш много добре.

— Знам, знам — извърта очи тя. — Просто исках да поразходя Лена наоколо. — После се обръща към мен. — Тук спят момчетата, Лена.

Значи така. Дори и Невалидните не могат да избегнат изцяло половото разделение.

Очите на Так се спират на мен и той се мръщи.

— Здравсти — почти изквичavam от притеснение аз и се опитвам да се усмихна, но без успех.

Так е много висок и, като всички останали тук, много слаб, но ръцете му са мускулести, а челюстта му е силна и квадратна. Веднага забелязвам знака на процедурата, онези три точки зад лявото ухо, но решавам, че е фалшива като онази на Алекс. Съществува вероятност и да е истинска, но процедурата да се е оказала неуспешна.

— Просто стой по-далеч от подземиято, ясно?

Думите му са предназначени за Сара, но очите му — студени и преценяващи — не се откъсват от мен.

— Добре, добре — отвръща Сара, изчаква го да отmine и прошепва: — Така се държи с всички.

Сега разбирам защо Рейвън казва, че има лоши маниери.

— Не се стягай — добавя с усмивка тя. — Имам предвид — не го приемай лично.

— Няма — отвръщам, но истината е, че кратката ми среща с този човек ме изкарва от равновесие. А може би причината не е в него. Всичко тук ми се вижда сгрешено, обърнато наопаки или изкривено: рамките на вратите опират във въздуха, невидимите структури — къщи, магазини, улици — все още хвърлят сенки от миналото върху всичко. Усещам хората, живели в тях, чувам тропот от стотици крака, чувам смеховете им да запълват въздуха между песните на птиците. Това е място на спомени, на ехо от отминали дни.

Силите ме напускат изведнъж. Изминали сме само половината път от старата улица, но решението ми да стигна до края ѝ сега ми изглежда абсурдно. Яркото слънце и чистият въздух ми замайват главата. Обръщам се, но прекалено бързо и непохватно, и се спъвам в

един камък, осеян с птичи курешки. Падам на земята и забивам лице в прахта.

— Лена! — изписква Сара. След миг вече е до мен и се опитва да ме изправи на крака. Аз правя гримаса на отвращение. При падането съм си прехапала езика и металният вкус в устата е ужасен. — Добре ли си?

— Дай ми секунда — казвам задъхано, изправям се с мъка и сядам на камъка. Ненадейно ми хрумва, че нямам и най-малка представа какъв ден сме днес, дори кой месец. Обръщам се към Сара и я питам:

— Коя дата сме днес?

— Двайсет и седми август — отвръща тя, все още впила изплашените си очи в лицето ми. Но въпреки тревогата ѝ остава на известно разстояние от мен.

Двайсет и седми август. Знам, че напуснах Портланд на дваайсет и първи август. Значи съм обикаляла това объркано място почти седмица.

„Това не е моят свят“, казвам си наум. Моят свят е на километри оттук: свят, където вратите водят до стаи с чисти бели стени и в тях се чува тихо бръмчение на хладилници, а през прозорците се виждат добре очертани и гладко павирани улици. И още една неканена мисъл идва в главата ми: след по-малко от месец Хана ще мине през процедурата.

Алекс беше от хората, които разбират този свят. Знам, че заради мен щеше да поправи разбитите улици, да върне реда и смисъла на нещата. Щеше да ме преведе през тази дава земя. С него щях да се чувствам добре.

— Да ти донеса ли нещо? Вода? — пита предпазливо Сара.

— Ще се оправя — произнасям бавно, преодолявайки болката. — Колко глупаво! Просто не съм свикнала с този терен.

Изведнъж ми се повдига, усещам, че ще повърна, затова мушвам бързо глава между коленете си и започвам да кашлям, за да скрия надигащите се в мен ридания.

Но Сара разбира какво става и казва приятелски:

— Не се бой. С времето ще свикнеш.

Повече от ясно е, че не говори за закуската.

След този инцидент не ни остава нищо друго, освен да тръгнем обратно към подземията, и ние поемаме отново по изровения от

бомбите път, през разпръснатите камъни и проблясващите метални отпадъци, скрити в тревата като дебнещи змии.

Мъката е като да те заровят в дълбок гроб. Сякаш потъвам в жълтеникавокафява вода с цвета на тиня. Всяко поемане на въздух ме задавя. Няма за какво да се хвана, за да се измъкна от блатото. Мога само да чакам да отмине.

Да чакам. Да чувствам тежестта върху себе си, да чувствам свиването на дробовете си и приближаващия край. Да потъна още по-надълбоко. Да стигна до дъното. Да не остане нищо друго, освен металния вкус в устата ми, ехото от миналото и дните, които приличат на нощи.

[1] Luck (англ.) — късмет. — Бел.ред. ↑

[2] Bramble (англ.) — къпинов храст. — Бел.ред. ↑

СЕГА

Е то какво беше момичето, което бях тогава: препъващо се, потъващо в дълбоко блато, изгубено в ярко огрения от слънцето свят около себе си. Миналото ми беше изтрито, оставено бяло като сняг, без нито едно петно.

Но човек може да си изгради бъдеще буквално от нищото, от тези метални парченца, от дърво и трева. Стига да има желание да продължи напред, бавно, стъпка по стъпка, може да си изгради от руините един прекрасен град.

Ето каква съм сега: стиснати едно в друго колене и прилежно положени върху бедрата ръце. Копринена блузка с високо до врата ми деколте и вълнена пола с колан — стандартен вид на ученичка на училище „Куинси Едуард“.

Вълненият плат ме боцка и трябва са сплета ръце, за да не се почеша, но издържам. Тя ще го вземе като знак за нервност, а аз не съм нервна, повече никога няма да се чувствам нервна.

Тя примигва. Аз не. Госпожа Тъл, директор на училището, има лице на притисната до стъклото риба; очите ѝ са толкова големи, че изглеждат кривогледи.

— Наред ли е всичко у дома, Магдалена?

Странно е да чуя пълното си име, всички ме наричат Лена и винаги е било така.

— Да, госпожо — отвърщам чинно.

Тя подрежда — за кой ли път — папките и документите по бюрото си. Всичко там отдавна е в безупречен ред, всички ръбове са подравнени до милиметър. Дори и чашата за вода е поставена точно в центъра на поставката. Излекуваните обожават реда. Непрекъснато подравняват нещо, подреждат, нареждат, водят непрестанна борба с хаоса. „Чистотата ни доближава до Бога, а редът ни възнася към небето“. Предполагам, че това е начин да запълнят дългите празни часове.

— Ти живееш при сестра си и съпруга ѝ, нали така?

Кимам и повтарям историята на новия си живот:

— Майка ми и баща ми бяха убити при Онзи инцидент.

Това поне не е толкова далече от истината. Старата Лена също беше сираче, само че живееше не при сестра си, а при леля си.

Няма нужда да навлизам в подробности, да уточнявам как точно и защо са загинали. Всички знаят за тях: миналата есен С, или Съпротивата, нанесе първия си голям организиран удар, имаше и стачки. Активистите, подпомогнати от симпатизанти и млади хора, все още неподложени на лечение, взривиха важни държавни и общински сгради в няколко града едновременно.

В Портланд бунтовниците хвърлиха във въздуха част от Криптата. В последвалия хаос бяха убити повече от двайсет мирни граждани. Полицията и регулаторите успяха да възстановят реда, но няколкостотин затворници избягаха.

Каква ирония! Майка ми е копала десет години, за да избяга от онова място, а е било достатъчно просто да изчака няколко месеца и щеше да е свободна.

Госпожа Тъл потръпва.

— Да, четох досието ти.

Овлажнителят бръмчи тихичко зад гърба ѝ, но въпреки това въздухът е сух. Кабинетът мирише на хартия, но в пространството се носи и лек дъх на лак за коса. Усещам как потта потича по гърба ми. Тази пола е ужасна.

— Ние тук се тревожим, че все още не можеш да свикнеш с промяната — казва тя и впива рибешките си очи в мен. — На обяд се храниш сама.

Последното звучи като обвинение и дори новата Лена е леко смутена от този факт; единственото по-лошо от това да нямаш приятели е да те съжаляват, че нямаш приятели.

— Ако трябва да съм честна, наистина имам проблеми с момичетата — казва новата Лена. — Намирам ги малко... незрели.

Докато говоря, накланям леко глава, за да може тя да види триъгълника зад лявото ми ухо: знакът на процедурата, доказателството, че съм излекувана.

Изразът на лицето ѝ омеква на мига.

— Това е нормално. Все пак повечето от тях са по-млади. Нямам осемнайсет години и не са минали процедурата.

Аз разтварям ръце, сякаш искам да кажа „Естествено“.

Но въпреки меката нотка в гласа госпожа Тъл не е свършила.

— Госпожа Фирщейн сподели, че отново си заспала в часа й. Тревожим се за теб, Лена. Да не би да те товарят с много работа у дома? Или имаш проблеми със съня?

— Напоследък съм малко напрегната — признавам аз. — Тази акция на СДА ме изморява.

Госпожа Тул вдига вежди.

— Не знаех, че членуваш в СДА.

— В Първа дивизия съм — отвърщам скромно. — Следващия петък организираме голяма демонстрация, а този следобед имаме планирано събрание в Манхатън. Не искам да закъснея.

— Разбира се, разбира се. Знам всичко за демонстрацията. — Тя вдига едно тесте с документи от бюрото си, потупва ги в плота на бюрото, за да е сигурна, че са абсолютно подравнени, и ги пъха в чекмеджето. Аз потривам мислено ръце. Няма начин да не съм се откачила. СДА е магическа абревиатура, означава „Свободна от делириум Америка“ и играе ролята на „Сезам, отвори се“. Сега госпожа Тъл е самата любезност. — Впечатлена съм, че се опитваш да съчетаваш две толкова важни работи за теб — училището и обществената дейност. Ние подкрепяме дейността на СДА. Но се надявам да успееш да постигнеш баланс. Не искам учебният процес да страда заради извънкласната ти работа, колкото и важна да е тя.

— Разбирам — измърморвам виновно. После смъквам рамене и я поглеждам разкаяно. Новата Лена е добра актриса.

Госпожа Тъл ми се усмихва.

— Хайде, тръгвай. Нали не искаме да закъснееш за събранието?

Ставам, изпъвам рамене и казвам високо:

— Благодаря ви.

Тя накланя глава към вратата — знак, че мога да се омитам.

Тръгвам по измития линолеум на тихия коридор с безупречно бели стени и завивам по следващия със също толкова бели стени, наситени с мъртворешка тишина. Другите ученици вече са се прибрали у дома.

Излизам през двукрилата врата и спирам на двора, побелял от неочаквания мартенски сняг, тежък и толкова бял, че заслепява очите.

Закопчавам якето догоре, насочвам се към един от входовете и стъпвам на Седмо Авеню.

Ето това съм аз сега. Бъдещето ми е тук, в този град, пълен с увиснали като ножове от стрехите на къщите ледени висулки, готови всеки миг да паднат върху главата ми.

В този град има повече коли, отколкото съм виждала някога. В Портланд почти никой не ходи на работа с кола. В Ню Йорк хората са по-богати и могат да си позволят да купуват бензин. В началото, когато пристигнах в Бруклин, често ходех до Таймс Скуеър да ги гледам. Понякога минаваха с десетки, движеха се една след друга в колона.

Автобусът ми засяда зад един затънал в снежна пряспа камион за боклук на Трийсет и първа улица и когато стигам до Джавис Сентър, събранието на СДА вече е започнало. По стълбището няма никого, огромното фоайе на входа също е празно, а от залата вече гърмят аплодисменти, толкова силни, че приличат на мощен рев. Завързвам към детектора за метал и пътьом отварям чантата си, после заставам с разтворени ръце и крака пред служителя, който ме гледа безстрастно, докато лишава с уреда по гърдите и между краката ми. Аз също не премигвам. Отдавна престанах да се впечатлявам от тази процедура. Проверката става точно пред огромната двойна врата на залата. Оттам се разнася нова вълна от аплодисменти, един ентусиазиран глас през усилен докрай микрофон гърми, говори разпалено, но думите не се разбират. Служителят приключва и аз се изправям пред една маса, където се извършва регистрацията.

— Личната ви карта, моля — изсумтява жената зад масата, явно доброволка.

Изчаквай да сканира картата ми и да махне с глава към входа и влизам.

Залата е огромна. Сигурно побира най-малко две хиляди души и както винаги е пълна до дупка. Останали са само няколко места в левия ъгъл до сцената. Промъквам се покрай стената и се опитвам да седна незабелязано на едно от тях. Но няма защо да се тревожа. Всички погледи са приковани в мъжа на подиума. Въздухът жужи от напрежение. Мисля си, че всеки момент ще избухне.

— ... Не е достатъчно просто да осигурим безопасността си — говори той и гласът му тръби из залата. Гарвановата му коса блести на флуоресцентната светлина като шлем от черни диаманти. Това е Томас

Файнман, основателят на СДА. — Казват ни, че има риск, че има странични ефекти. Но няма ли рискът да е по-голям за нас като хора, като общество, ако останем бездейни? Какво значение би имало доброто ни здраве, ако не унищожим източника на злото?

Залата отново избухва в аплодисменти. Господин Файнман оправя ръкавелите си и се навежда по-близо до микрофона.

— Това е нашата единствена цел. Това е смисълът на нашата демонстрация. Ние искаме нашето правителство, нашите учени, нашите агенти да ни защитят. Искаме да вярват в своя народ, в Бог и във всемирния ред. Не изтри ли самият Бог от лицето на земята всички дефектни и неподходящи видове, по пътя си към сътворението на съвършеното същество? Няма ли и ние най-сетне да се научим да отстраняваме слабите и болните, за да запазим здравето на обществото ни?

Залата трепери от аплодисменти. Аз също ръкопляскам. Лена Морган Джоунс ръкопляска с всички сили.

Това е моята задача, поставена ми от Рейвън: наблюдавай какво се случва в СДА. Смести се с другите. Не пропускай нищо.

Казаха ми само толкова. Не обясниха защо.

— И накрая, СДА настоява правителството да изпълни даденото в книгата „Ш-ш-т“ обещание: да гарантира безопасността, здравето и щастието на своя народ.

Аз наблюдавам.

Минавам с поглед из редиците с кръгли като луни лица, бледи, подпухнали, покорни. И благодарни. Лица на излекувани.

Поглеждам нагоре към ярко светещите лампи. После свеждам поглед и виждам сив килим, изтъркан от натиска на хиляди и хиляди крака.

Вдясно от мен седи възрастен човек, толкова дебел, че гърдите му свистят, когато си поема въздух. Коланът на панталоните му е вдигнат високо над кръста.

До сцената е оградено тясно пространство, в което са поставени три стола. От тях само единият е зает. На него седи едно момче.

От всичко видно единствено това момче привлича вниманието ми. Всичко останало — килимът, лицата, ярките светлини — е едно и също при всяко събрание на СДА. Дори този мъж до мен. Понякога е

дебел, понякога слаб, друг път е жена, но в крайна сметка всички са еднакви и винаги реагират по един и същи начин.

Очите на момчето са тъмносини, с цвета на бурята. Косата му е светлокафява, като карамел, и пада на вълни до линията на челюстта. Въпреки студеното време то носи червена риза с къс ръкав и впити в бедрата тъмни дънки. Обувките му са нови, както и сребърният часовник около китката. Външният вид подсказва, че е от заможно семейство. Ръцете му лежат спокойно в скута. Всичко в него говори за богатство и за безупречно поведение. Дори и немигащият поглед, насочен към баща му, агитираш на сцената, е отработен до съвършенство. Той е живо възпламеняване на излекуван младеж, контролираш напълно себе си.

Естествено, момчето все още не е излекувано. Всички го знаят. Това е Джулиан Файнман, син на Томас Файнман, и въпреки че е навършил осемнайсет, още не е минал процедурата. Специалистите отказваха да му я приложат досега. Но следващия петък, в деня на големия митинг на СДА, нещата ще се променят. Ще го заведат в лабораториите и ще го излекуват.

Може би. Но може да умре на операционната маса или да получи психическа травма, толкова силна, че да остане жив мъртвец. Ала това няма да го спре. Въпреки опасността ще се подложи на процедурата. Баща му настоява. Джулиан също.

Досега бях виждала лицето му само на плакати и на гърба на брошурите, които разпространяваме. Джулиан е много известен. Той е мъченик за каузата, герой на СДА и президент на младежката организация.

На живо той е по-висок, отколкото си го представях. И по-хубав. На снимката не си личи красивата извивка на челюстта, нито широките като на плувец рамене.

Междувременно Томас Файнман продължава своята реч.

— Не можем да отречем, че лечението в по-млада възраст крие риск — казва спокойно той, — но сме убедени, че опасността от отлагането му е много по-голяма за нашите младежи. Ето защо сме готови да приемем евентуалните последствия. Ние имаме куража да жертваме някои от нас за доброто на цялото общество.

Той спира, приема одобрителните възгласи на аудиторията, накланя признателно глава на една страна и изчаква в тази поза, докато

врявата утихне. Часовникът му проблясва на ярката изкуствена светлина. Двамата Файнман, бащата и синът, имат еднакви часовници.

— Сега ще ви представя личността, която въплъщава всички ценности на СДА. Този млад човек знае по-добре от всеки друг защо е толкова важно да изискваме ранно лечение, дори и за по-младите от него, въпреки рисковете. Той разбира, че за да може Съединените щати да се развиват и ние да живеем в тях здрави и щастливи, е необходимо понякога да жертваме нуждите и желанията на отделния индивид. Жертвай, за да запазиш цялото — това е нашето мото. Скъпи членове на СДА, моля, приветствайте на сцената моя син — Джулиан Файнман.

Пляс, пляс, пляс. Лена пляска с останалите членове. Томас отстъпва сцената на Джулиан и слиза при публиката. Двамата се разминават по стъпалата и си кимат сдържано, без да се докосват.

Джулиан си е нахвърлял някои бележки, оставя ги върху банката пред себе си и ги преглежда набързо. Залата се изпълва със звука от прелистването на страниците на бележника му. Но той приключва бързо и вдига поглед. Очите му обикалят публиката и за миг се спират на мен. Отваря леко уста и сърцето ми спира: имам усещането, че е разпознал измамницата. Но той продължава напред и сърцето ми намира отново ритъма си. Каква параноичка съм!

Джулиан нагласява микрофона за своята височина. За моя изненада се оказва по-висок от баща си. Странно, колко различни са двамата. Томас е висок, тъмен и с пронизващ поглед — истински ястреб; синът му също е висок, но широкоплещест и светъл, с невероятно сини очи. Само острият ъгъл на челюстта е един и същ.

Той прокарва ръка по косата си и аз се питам дали не е от нерви. Но когато започва да говори, гласът му е стабилен и изпълва залата със звучния си тембър.

— Бях на девет години, когато ми казаха, че умирам — започва с равен тон той и любопитството в залата скача рязко нагоре, напрежението също. Всички се навеждат поне сантиметър напред, за да не изпуснат нещо. — Тогава започнаха припадъците. Първият беше толкова неочакван, че щях да си отхапя езика. При втория ударих главата си в камината. Майка ми и баща ми бяха сериозно загрижени.

Нещо се преобръща в корема ми, нещо се размърдва дълбоко под защитната стена около сърцето ми, която изграждах толкова

старателно през последните шест месеца. Нещо под измислената Лена, под фалшивата ѝ самоличност и тривърхия знак зад лявото ухо трепва. Ето в какъв свят живеем — сигурни и доволни, но без любов. Свят, където децата удрят главите си в каменни камини и си прехапват езика, и това води единствено до загриженост у техните родители. Не до отчаяние, не до потрес или тревога. Просто загриженост, както са загрижени, ако не се представиш добре на теста по математика или са закъснели с плащането на сметката за тока.

— Лекарите ми казаха, че имам тумор в главата и той е причината за припадъците. Обясниха на родителите ми, че операцията по отстраняването му е много тежка и може да се окаже смъртоносна. Съмнявах се, че ще я преживея. Но ако не предприемели нещо, ако оставели тумора да си расте... тогава за мен нямало да има никакъв шанс.

Джулиан спира за момент и аз забелязвам, че поглежда крадешком към баща си. Томас Файнман е заел мястото на сина си в ограденото пространство и слуша с кръстосани крака и безизразно лице.

— Нямало да имам никакъв шанс — повтаря Джулиан. — Ето защо онзи израстък трябвало да се махне. Трябвало да се отстрани от здравата тъкан. В противен случай щял да продължи да нараства и да зарази и нея.

Той прелиства страниците пред себе си, намира нужното място и започва да чете, без да вдига поглед от бележките си.

— Първата операция беше успешна и за известно време припадъците спряха. Но по-късно, когато навърших дванайсет, се появиха отново. Туморът започна пак да расте и този път притисна основата на малкия мозък.

Ръцете на Джулиан стискат ъглите на банката, после се отпускат. За миг настъпва пълна тишина. Чува се само нечие кашляне. Отново тази натоварена с очакване тишина. Ние сме като малки капчици от голямата река, сновем насам-натам и чакаме някой да ни поведе по течението, да ни покаже пътя, да ни насочи в правилната посока, за да се влеем в големия океан.

Джулиан вдига очи от записките си. Зад него има екран с образа му, какъвто е бил на петнайсет години. Очите му са водовъртеж от синьо, зелено и златисто, като лице на океан в слънчев ден, но не знам

защо ми се струва, че зад външното спокойствие виждам да проблясва нещо различно, нещо, което изчезва, преди да мога да го определя.

— След първата операция ми направиха още три — продължава той. — Четири пъти изрязваха тумора и след три от тях той израстваше наново, както правят всички болести, ако не бъдат премахнати навреме и без остатък. — Той спира и прави дълга пауза, за да подчертае значението на думите си, после продължава: — От две години съм напълно здрав.

Надига се вълна от аплодисменти, но Джулиан вдига ръка и залата утихва. Усмива се и огромният Джулиан на екрана зад него — пикселизирана, не съвсем ясна версия.

— Лекарите ме предупредиха, че следващите операции може да застрашат живота ми. Вече бяха изрязали голяма част от мозъка ми, бяха дълбали прекалено надълбоко. Сега, ако ме подложат на процедурата, може да изгубя способността да контролирам емоциите си, да изгубя възможността да виждам, да говоря, дори да се движа. — Той спира отново и пристъпва от крак на крак. — Възможно е мозъкът ми да откаже напълно да функционира.

Няма как да не се предам на магията. Затаявам дъх заедно с останалите. Само Томас Файнман изглежда спокоен и аз се питам колко ли пъти е слушал тази реч.

Джулиан се навежда, приближава още сантиметър към микрофона и изведнъж гласът му зазвучава така, сякаш говори на всеки от нас поотделно. Говори тихо, напористо, все едно споделя с нас на ухо огромна тайна.

— По тази причина отказвах да приложат процедурата. Повече от година се опитваме да получим дата и ето че най-после успяхме. На двайсет и трети март, деня на нашата демонстрация, аз ще бъда излекуван.

Вълната от аплодисменти е готова да ни залее, но Джулиан я отблъсква. Все още не е завършил.

— Тази дата ще влезе в историята, въпреки че може да се окаже последният ден от живота ми. Не мислете, че не съзнавам риска за себе си. — Той изправя рамене, гласът му укрепва и гръмва в пространството. Очите на екрана зад него се изпълват със светлина и заблестяват като утринна роса. — Но аз нямам друг избор, както нямах и на девет години. Ние трябва да прогоним болестта, трябва да й

откъснем главата, независимо от риска. В противен случай тя ще започне да расте, ще се разпространи като злокачествен тумор и ще постави всички нас — всеки човек, роден на тази красива земя — в огромен риск.

Това беше. Джулиан Файнман приключи своята реч. Разтърси ни до дъно, оправда противоречивите ни очаквания и ние се спускаме да му благодарим, заливаме го с вълна от възгласи на одобрение и аплодисменти.

Лена също вика заедно с останалите, пляска с ръце, дланите ѝ пламват, но тя продължава до края. Хората стават прави, поздравяват го, някой започва да скандира „СДА! СДА!“ и скоро всички се присъединяваме към него. Ревът е толкова мощен, че можеш да оглушееш. В един момент Томас Файнман се качва на сцената и приближава до сина си. Двамата застават рамо до рамо с гордо вдигнати глави — единият светъл, другият тъмен, — като двете страни на луната, и ни гледат тържествено, докато пляскаме, скандираме „СДА“ и крещим „Ура! Те са луната, ние сме приливът, техният прилив, и под тяхно ръководство ще прочистим цялата земя от ужасната болест и заблудата“.

ТОГАВА

В Пустошта има винаги поне по един болен. Щом заяквам достатъчно, за да мога да се преместя от стаята за болни върху матраците, в нея влиза Скуиръл, а след него идва ред и на Дядо. През нощта фермата се огласява от кашляне, охкане и бълнуване — все звуци на болестите. Те проникват през стените и изпълват сърцата ни със страх. Най-големият проблем е липсата на достатъчно място. Живеем почти един върху друг, дишаме си въздуха, кихаме един в друг и делим всичко. При това никой от нас не е напълно чист.

От друга страна, гладът ни измъчва и опъва нервите ни. След първата си обиколка из базата се връщам под земята като зверче, търсещо сигурност в леговището си. Минава ден, после още един, а припасите не пристигат и не пристигат. Всяка сутрин различни хора отиват да проверят за съобщения. Явно живеещите тук са намерили някакъв начин да поддържат връзка със симпатизантите и несъгласните от другата страна на оградата. Аз се мотая по цял ден без работа, не правя нищо, освен да слушам, да наблюдавам и да си мълча.

След обяд спя, а ако не мога да заспя, затварям очи и си представям, че съм в изоставената къща на улица „Брукс“ и лежа до Алекс. Това, което всъщност правя, е да се опитвам да премина през онази завеса, която разделя миналото от настоящето. Ако мога някак да се промъкна назад през дните след моето бягство, ако мога да намеря пролука, ще си го върна обратно.

Но щом отворя очи, виждам, че съм още тук, на матрака във влажното подземие, и все така гладна.

Минават още четири дълги дни. Всички се движим бавно, сякаш живеем под вода. Вече ми е невъзможно да вдигна кофите с вода. Ако не внимавам и стана от стола прекалено бързо, ми се завива свят. Прекарвам по-голямата част от времето в леглото, а когато стана, имам усещането, че всички ме зяпат с презрение. Тежките им като стена погледи ме потискат. Може и да си въобразявам, но така или иначе знам, че вината за това положение е моя.

Уловът също е беден. Роуч успява да хване няколко заека и това предизвиква всеобщо въодушевление, но месото е сухо, жилаво и не може да напълни чиниите.

Един ден, докато мета в склада — Рейвън настоява всеки да върши по нещо и държи навсякъде да е чисто, — дочувам отгоре смях и весели подвиквания, после топуркане на крака надолу по стълбата. Хънтър влиза в кухнята с танцова стъпка, следван от една по-възрастна жена на име Миако.

— Къде е Рейвън? — пита задъхано той.

— Не знам — свивам аз рамене.

Миако въздъхва нетърпеливо, двамата се обръщат кръгом и тръгват отново към стълбата.

— Какво става? — питам ги аз.

— Получихме съобщение от другата страна — отговаря ми Хънтър.

Хората от Пустошта наричат заградените общества „другата страна“. Но само когато са благосклонно настроени. Когато не са, им слагат друго име: Зомбиленд.

— Продуктите пристигат днес. Трябва ни помощ да ги пренесем.

— Ще ни помогнеш ли? — пита Миако и ме измерва с поглед.

Миако има широки рамене и е много висока. Ако имаше достатъчно храна, щеше да прилича на амазонка. Цялата е само мускули и жили.

Поклащам глава.

— Не съм достатъчно силна.

Хънтър и Миако си разменят погледи.

— Нищо — казва Хънтър. — Другите ще помогнат.

Двамата се обръщат и изкачват стъпалата нагоре.

Връщат се в късния следобед с още десетина души, понесли тежки торби за боклук. После разбрах, че хората от другата страна са напълнили наполовина дървени щайги с тях и са ги пуснали по течението на река Кочеко към нас. Настъпва такова въодушевление, че дори и Рейвън не успява да въдвори ред. Всички бързат да разкъсат торбите, крещят и се смеят от радост, когато продуктите се разпиляват по пода. В тях има какво ли не: консерви с боб, риба тон, пилета, супа, пакети с ориз, брашно и леща, и още боб, сушено месо, пликове с фъстъци и зърнени храни; твърдо сварени яйца, увити в хавлиени

кърпи; превързочни материали, вазелин, балсам за устни, лекарства, дори една торба с чисто ново бельо; денкове с дрехи, течен сапун и шампоан. Сара прегръща сушеното месо и го притиска до гърдите си, а Рейвън пъха нос в едно шише със сапун и вдишва дълбоко. Весело е като на рожден ден, не, още по-хубаво. Всичко това е наше, си казвам, и за пръв път усещам прилив на радост. За един кратък миг се чувствам една от тях.

Късметът ни определено работи днес. След няколко часа Так донася един елен и за пръв път, откакто съм в Пустошта, сядам на истинска вечеря. Оглеждам масите със задоволство. Пред всеки от нас има огромна чиния с кафяв ориз, задушено месо с домати и много подправки. Толкова е хубаво, че ми се доплаква, и Сара наистина се разплаква — седи превита на две и риде над чинията. Миако слага ръка на рамото ѝ и ѝ прошепва нещо в ухото. Този жест ми напомня за мама; преди няколко дни попитах Рейвън дали не е чувала нещо за нея, но ударих на камък.

— Как изглежда? — попита ме тя.

Трябваше да ѝ призная, че не знам. Когато бях малка, мама имаше дълга мека абаносовочерна коса и кръгло като луна лице. Но след повече от десет години в затвора на Портланд, Криптата, където се оказа, че е била през целия ми съзнателен живот, докато въщици ме уверяваха, че е мъртва — не съм сигурна, че прилича на жената от неясните ми детски спомени.

— Казва се Анабел — ѝ казах, но Рейвън поклати глава.

— Яж, яж — шепне Миако и побутва чинията към Сара.

Всички се нахвърляме като зверове: загребваме ориза с ръце, вдигаме чиниите до лицата си и ги облизваме. Някой от другата страна на оградата се е сетил да ни изпрати дори бутилка уиски, увита внимателно в някакъв износен суитчър. Всички я надигаме с благодарност и подаваме нататък. Докато живеях в Портланд, се е случвало един-два пъти да опитам алкохол, ала така и не разбрах защо хората го харесват. Сега обаче отпивам по глътка всеки път, когато бутилката стигне до мен. Течността изгаря гърлото ми и ме задавя. Хънтър се киска и ме тупва по гърба. Так изтръгва бутилката от ръцете ми и казва рязко:

— Ако ще повръщаш, по-добре не го хаби.

Хънтър се навежда към мен и прошепва в ухото ми:

— Ще свикнеш.

Сара ми каза същото преди седмица.

Не знам дали говори за уискито или за поведението на Так, но не ме и интересува. Топлата вълна вече се разлива из вътрешностите ми. Когато бутилката стига отново до мен, глътвам малко повече, и още веднъж, топлината се надига нагоре и завърта главата ми. Малко след това започвам да виждам всичко накъсано и на части, като серия от снимки, подредени на случаен принцип и без връзка помежду си: виждам как Миако и Лу танцуват прегърнати в ъгъла, а останалите пляскат. Виждам Блу да спи сгушена на пейката, но не след дълго Скуиръл я вдига на ръце и я изнася от стаята. Рейвън се качва на пейката и произнася хвалебствено слово за свободата. Непрекъснато се смее, дългата ѝ коса е разпусната и пада по раменете ѝ като копринен воал. Так ѝ помага да слезе от пейката. Грубите му черни ръце обгръщат талията ѝ и за миг ми се струва, че тя се предава на прегръдката му.

Мислите ми литват към птиците, понасят се високо, високо в небето. И спират при Алекс.

Един ден Рейвън ме поглежда накриво и казва неочаквано:

— Ако искаш да останеш при нас, трябва да работиш.

— Аз работя — наежвам се веднага.

— Ти чистиш — пресича ме тя — и топлиш водата. Останалите ходят за вода, търсят храна, предават и получават съобщения. Дори и Баба вади вода, носи тежките кофи цели два километра от реката дотук. А тя е на шейсет години.

— Аз...

Разбира се, че е права, знам го много добре. Чувството за вина ме преследва почти от първия ден. Веднъж чух Так да казва на Рейвън, че само заемам леглото. След това трябваше да се скрия в склада от срам и стоях свита в ъгъла с притиснати до раменете колене повече от половин час. Единственият в цялата база, който се държи мило с мен, е Хънтър, но той е любезен с всички.

— Не съм готова. Още не съм достатъчно силна.

Тя се вглежда мълчаливо в мен, оставя тишината да изпълни пространството между нас, за да мога да усетя абсурдността на думите си в това неловко мълчание. Знам какво иска да ми каже. Мина доста време. Ако още не съм укрепнала, вината си е само моя.

— Скоро ще се местим. До няколко седмици няма да сме тук. Затова ни трябва помощта на всички.

— Ще се местим? — повтарям объркано.

— Отиваме на юг. — Тя ми обръща гръб, тръгва към коридора и добавя, без да се обръща. — Затваряме базата за зимата. Ако искаш да дойдеш с нас, трябва да се включиш.

Стига до вратата и спира за момент.

— Но ако не искаш да дойдеш с нас, разбира се, може да останеш тук — добавя тя, обръща се към мен и вдига вежди. — Въпреки че зимите тук са страховити... Щом замръзне реката, край с доставките на продукти. Не знам, може би искаш за себе си точно това.

Не отговарям.

— Трябва да решиш до утре сутринта — отсича Рейвън.

На следващата сутрин именно тя ме изважда от нощния кошмар. Сядам в леглото и отварям уста, жадна за въздух. Образите от съня тънат в мъгла, спомням си само, че падам в някаква бездна и около мен кръжат големи черни птици. Другите момичета още спят и стаята е наситена с шума от ритмичното им дишане. Запалената в коридора свещ хвърля слаби отблясъци в спалнята. Най-последно различавам сянката на Рейвън, наведена над мен, и механично си отбелязвам, че вече е облечена.

— Какво реши? — пита тя шепнешком.

— Искам да работя — отвърщам тихо, защото това е единственото, което мога да кажа в момента. Сърцето ми все още пърха задъхано в гърдите.

Не виждам усмивката ѝ, но ми се струва, че я чувам: от устните ѝ се отронва лека въздишка, която може да се приеме за усмивка.

— Браво на теб — казва тя и вдига пред очите ми една очукана желязна кофа. — Тогава да тръгваме за вода.

Тя излиза от стаята и аз опипвам мрака за дрехите си. Когато влязох за пръв път в спалното помещение, ми се стори, че вътре цари пълен хаос. Сякаш минаваш през минно поле, заредено с дрехи и всякакви лични принадлежности. Но с времето осъзнах, че в цялата бъркотия има някакъв ред. Всеки си има лично пространство, място, където държи вещите си. Около леглата, дюшеците и одеялата — кой, с каквото разполага — са очертани невидими кръгове и всички си пазим тези пространства със зъби и нокти, маркираме си териториите като

кучета. Всеки държи личните си вещи и необходими пособия в този невидим кръг. Напусне ли нещо защитената ти територия, забравяш за него. То вече не е твое. Дрехите, които избрах от склада, са сгънати и поставени в долния край на одеялото ми. Обличам се бързо, излизам от стаята и тръгвам по коридора. Рейвън е в кухнята. Заобиколена от празни кофи, тя се опитва да съживи снощния огън и разравя изстиващата жаравя с обгорения край на дълга пръчка. Забелязвам, че лампите не са запалени. Няма смисъл да хаби батериите им. Скоро долавям мириса на димящо дърво, огънят се разпалва и стаята се пълни с бледи танцуващи сенки. Оранжевата светлина от пламъка докосва раменете ѝ и я превръща в образ от сънищата ми.

— Готова ли си? — изправя се Рейвън, когато ме чува, и грабва по една кофа във всяка от ръцете си.

Кимам и тя посочва с брадичка към останалите кофи.

Грабвам и аз моите кофи. Двете изкачваме стълбите и се гмурваме във външния свят. Излизането на светло, чистият въздух и близостта с реалността ме поразяват не по-малко, отколкото при първата ми разходка из базата. Първото, което ме стряска, е студът. Вятърът е леден, пронизва като нож през тънката фланела и без да искам, изохквам.

— Какво има? — пита Рейвън. Вече сме навън и тя говори нормално, без да шепне.

— Студено е — измърморвам аз.

Въздухът вече носи мириса на зима, въпреки че листата са все още на местата си. Хоризонтът над начупената крива от върховете на дърветата сияе от току-що събудилото се слънце, което протяга към тях първите си лъчи и придава на всичко сивкаво лилав оттенък. Животните и птиците вече се размърдват.

— След по-малко от седмица влизаме в октомври — казва унило Рейвън, но когато се спъвам в купчина метални обшивки, наполовина зарити в земята, тя си възвръща обичайната енергичност. — Гледай си в краката, момиче!

Още седмица и идва октомври. Чак сега осъзнавам, че следвайки ритъма на деня и нощта, не съм отчитала времето, живяла съм зарита под земята и съм се преструвала, че останалият свят също остава неподвижен.

— Кажи ми, ако ходя твърде бързо — поглежда ме Рейвън.

— Добре — отвръщам. Гласът ми звучи неестествено в разредения есенен въздух.

Тръгваме по главната улица на някогашния град. Рейвън върви с лекота и инстинктивно избягва надигнатия напукан бетон и стърчащите метални отпадъци, разхвърляни навсякъде около нас. Брам ни чака до входа на трезора на старата банка, където спят мъжете. Косата на Брам е черна като въглен и кожата му е с цвят на кафе. Той е от по-кротките момчета тук, един от малкото, които не ме плашат. Брам и Хънтър ходят винаги заедно. Просто са неразделни. В Зомбиленд наричаме такива връзки „неестествени“, но тук те изглеждат нормални като всички други връзки. Двамата ми напомнят за мен и Хана: единият тъмен, другият светъл. Рейвън му подава мълчаливо две кофи и той се присъединява към нас. Усмивка ми се мило и аз му благодаря наум за това.

Въпреки че въздухът е студен, скоро се обливам в пот и сърцето ми започва да бие в гърдите. През последния месец и нещо надали съм изминала повече от десет метра наведнъж. Мускулите ми са отслабнали и след няколко минути раменете ме заболяват от тежестта на кофите, въпреки че са празни. Непрекъснато сменям ръцете си и стискам зъби от болка, но не искам да се оплаквам и да търся помощ от Рейвън, въпреки че вероятно забелязва, че едва успявам да я догонвам. Не ми се мисли колко труден и бавен ще бъде обратният път с пълните кофи.

Оставяме базата и старата главна улица зад себе си и навлизаме между високи дървета. Листата им хвърлят около нас оранжеви, червени, кафеникави и златисти сенки с различни форми, сякаш цялата гора пламти в прекрасни мързеливи огньове. Вдишвам дълбоко чистия въздух, непознаващ стени и прегради, и оглеждам гората в двете посоки, където невидими животни раздвижват сухите листа.

— Наближаваме — отбелязва Рейвън и ме поглежда косо. — Добре се справяш, Лена.

— Благодаря — отвръщам, останала без дъх. Потта се стича по челото, влиза в очите ми и аз забравям, че някога съм усещала студ. Забравям и за препречащите пътя ми клони, не си правя труд да се предпазвам от тях. Брам върви пред мен, отстранява ги с лакти и ръце, а те се връщат след него и ме шибат през раменете и ръцете, оставяйки тънки болезнени драскотини по тях. Но аз съм толкова уморена, че

изобщо не ми е до тях. Имам усещането, че вървим от часове, макар да знам, че не е така. Веднъж Сара ми каза, че реката е на километър и половина от базата. А и слънцето още не се е показало в целия си блясък.

След няколко минути тихият ромон пробива през песента на птиците и шумоленето на вятъра в листата. Чува се слаб бълбукащ звук на движеща се вода. Изведнъж гората се разделя, килимът от листа под краката ни се сменя с камениста земя и ние излизаме на брега на широка и плитка река. Слънчевите лъчи си играят по повърхността ѝ и създават впечатлението, че дъното ѝ е покрито с дребни монети. На трийсетина метра от нас има нещо като малък водопад, там потокът се удря и пада по редица от малки черни, нашарени от лишеи камъни. Изведнъж очите ми се пълнят със сълзи и трябва да се боря със себе си, за да ги задържа там. Това място е вечно: бомбите са превърнали градовете в руини, стените на сградите сега са каменни купчини, но потокът тича по скалите, както е правил винаги, и водите му крият в себе си сподавен смях.

Колко малки и глупави същества сме ние, хората! През по-голямата част от живота си съм мислела за природата като за нещо тъпо: сляпа, деструктивна, животинска сила, за разлика от нас, хората, които сме чисти, умни, можем да контролираме чувствата си и затова сме успели да победим останалия свят, да го превърнем в желязо, стъкло и страници от книгата „Ш-ш-т“.

Рейвън и Брам нагазват в реката, потапят кофите и започват да ги пълнят.

— Хайде — подканва ме Рейвън. — Другите скоро ще се събудят.

Забелязвам, че и двамата са боси. Прикляквам и развързвам гуменките. Пръстите ми са подути от студа, независимо че вече не го усещам. Развързването ми отнема много време и когато най-после приближавам до водата, Брам и Рейвън вече са напълнили своите кофи и ги връщат на брега. На повърхността им плуват стръкчета трева и умрели мушици. По-късно ще почистим водата и ще я преварим, за да я обезпаразитим.

Първата крачка във водата е истински ужас. За малко не камбурвам в нея. Въпреки че сме близо до брега, течението е много по-силно, отколкото изглежда на повърхността. Размахвам ръце, за да се

задържа права, и изпускам едната кофа. Брам, който ме чака на брега, се засмива. Смахът му е силен и изненадващо сърдечен.

— Добре — сръчкава го Рейвън. — Стига ти толкова шоу. Хайде тръгвай, ще се видим в базата.

Той допира два пръста до слепоочието си и козирува по войнишки.

— Довиждане, Лена — маха към мен и аз осъзнавам с удивление, че за пръв път през последната седмица никой друг, освен Сара, Рейвън и Хънтър, не ме заговаря.

— Довиждане — отвърщам като насън.

Речното корито е покрито с малки хлъзгави камъчета и е трудно човек да се задържи върху тях. Хващам падналата кофа, навеждам се, както направиха Рейвън и Брам, и я оставям да се напълни. Истински трудната част е да я отнеса до брега. Ръцете ми още са слаби и металната дръжка се врязва болезнено в дланта ми.

— Остана още една — обажда се Рейвън. Скръстила ръце, тя стои на брега и не отмества поглед от мен.

Втората кофа е малко по-голяма от първата и едва успявам да я повдигна, когато се напълни. Хващам я с две ръце и тръгвам приведена над нея, а дъното ѝ бие по глезените ми. Излизам от реката и сядам на брега с дълбока въздишка. Нямам представа как ще пренеса двете кофи до базата. Струва ми се невъзможно. Ще отнеме часове.

— Готова ли си? — пита Рейвън.

— Дай ми секунда — казвам ѝ аз.

Усещам, че коленете ми започват да треперят, и ги притискам с ръце. Искане ми се да остана тук още малко, да видя как слънцето си пробива път между дърветата, докато потокът бърбри весело на своя древен език, а птиците се стрелкат напред-назад като черни сенки. „На Алекс щеше да му хареса“, си казвам неволно. Въпреки че полагам огромни усилия да не мисля за него, да забравя напълно, че някога го е имало, той неизменно изниква в главата ми, и то в най-неподходящите моменти.

На отсрещния бряг каца птица с индигово сини пера и пристъпва към водата. Желанието да сваля дрехите, да се хвърля във водата и да отмия от себе си пластовете пот, прах и кир, които така и не успявам да сваля в базата, идва внезапно, силно, както никога досега.

— Ще се обърнеш ли за малко? — обръщам се към Рейвън.

Тя извърта очи и ме поглежда въпросително, но после вдига рамене и се извърта с гръб.

Свалям панталоните и гащите, дърпам блузата нагоре, захвърлям я на тревата и се връщам с равни части удоволствие и болка от ледената вода и от усещането за чистота, които разтърсват цялото ми тяло. Тръгвам към средата на потока, където камъните са по-големи и плоски. Течението бие силно по краката ми. Реката не е много дълбока, но под водопада има място, където пръстите ми не достигат дъното. Тръгвам натам, разтреперана от кипящата около краката ми река, но в последната минута спирам. Водата там е ледена, черна като нощ и дълбока.

— Хей, момиче, няма да те чакам цяла вечност — вика Рейвън, все още с гръб към мен.

— Само пет минути — отвърщам, разтварям ръце и без да мисля повече, се гмурвам в дълбокия вир.

Като че ли разбивам с тялото си дебела стена от лед. Студената вода обтяга всеки мой нерв. Ушите ми започват да бучат, реката около мен закипява, въздухът ми свършва. Показвам глава на повърхността, отварям уста и дишам, дишам. Слънцето се е вдигнало високо над мен и небето сякаш се е втвърдило, за да го задържи на раменете си.

Усещането за студ внезапно отминава. Потапям отново глава и се оставям на течението. Вслушвам се в бълбукация му брътвеж и ми се струва, че започвам да разбирам странния език. То започва да повтаря името, което искам толкова много да забравя — Алекс, Алекс, Алекс. Затварям очи и оставям водата да го отнесе надалеч. Излизам от реката, трепереца и усмихнала, с посинели от студ ръце. Зъбите ми тракат, докато се опитвам да се облека.

— Не съм те чувала да се смееш досега — казва Рейвън, когато отивам при нея напълно облечена. Това е вярно. Откакто съм в Пустошта, не съм се смяла. Но сега се чувствам отлично. — Готова ли си?

— Да — отвърщам доволно.

През онзи пръв ден на новата ми служба, се налага да пренасям кофите една по една. Стискам дръжката с две ръце и докато се потя и ругая наум, водата се плиска по краката ми. После сменям: оставям кофата, връщам се за другата и я пренасям две крачки по-далеч от първата. Почивам, дишам с отворена уста и тръгвам за първата кофа.

Рейвън е пред мен. Виждам я често да спира. Оставя кофите, протяга ръце, обелва малко върбова кора и я хвърля по пътя, за да мога да намеря посоката. В един момент я изгубвам от поглед. След около половин час я виждам да се връща с чаша преварена вода и малка кърпа, в която са завързани бадеми и сушени стафиди. Слънцето се е вдигнало високо, ярките му лъчи пробиват като копия тъмното пространството между дърветата.

Рейвън остава до мен, но не ми предлага помощта си, а и аз не моля за това. Наблюдава ме равнодушно със скръстени на гърдите ръце, докато се придвижвам мъчително бавно през гората.

Крайният резултат е: два часа път, три мехура по дланите с големината на череши и трепереци толкова силно ръце, че едва успявам да уцеля лицето си, когато се опитвам да избърша потеклата по него пот, плюс една голяма червена рана на лявата ръка, където дръжката на кофата ми е претрила кожата.

На вечеря Так ми сипва най-голямата порция боб с ориз и въпреки че заради мехурите едва успявам да държа лъжицата, въпреки че Скуиръл е прегорил ориза и той хруска в устата ми, това се оказва най-вкусната вечеря, откакто съм дошла в Пустошта.

След храна усещам такава умора, че заспивам с дрехите в мига, когато помириствам възглавницата, забравяйки да помоля Бог да ме закриля в съня.

Чак на следващата сутрин разбирам какъв ден е днес: дваисет и шести септември.

Вчера беше процедурата на Хана.

Хана вече я няма.

Сълзите потичат. Не бях плакала от смъртта на Алекс.

Алекс е жив.

Тези три думи се превръщат в моя мантра, повтарям ги всяка сутрин, докато изплувам от черната бездна на съня в сивото мъгливо утро. Започвам да тренирам отново. Възвръщам формата си бавно и много трудно, но не пропускам нито ден.

Ако успея да пробягам цялото разстояние до старата банка, значи Алекс е жив.

Започвам със сто метра, после със сто и петдесет, минавам на две минути бягане, след това на четири.

Ако успея да пробягам разстоянието до онова дърво, Алекс ще се върне.

Алекс е точно зад онзи хълм. Ако стигна до върха му, без да спирам, ще го видя.

В началото се препъвам непрекъснато и изкълчвам глезените си най-малко десетина пъти. Не съм привикнала към неравния терен, осеян с камъни и скрити в горския сумрак метални отпадъци. Но постепенно очите ми привикват или краката ми научават пътя — не знам — и след няколко седмици вече се движа свободно по ъглите, равнините и цялата геометрия на това място с разрушени улици и сгради. Не след дълго успявам да пробягам цялата дължина на главната улица, без да поглеждам в краката си.

Всеки ден отивам по-далече и стигам по-бързо.

Алекс е жив. Само малко повече усилие, финален спринт — и ще го видиш.

Когато тренирахме с Хана, използвахме малък психологически трик, за да задържим мотивацията. В бягането има много повече психология от всеки друг спорт. Ти си добър в състезанието, ако си бил добър на тренировките, а тренировките са добри само ако мисловната ти нагласа е добра. Ако пробягаеш всичките десет километра, без да забавяш темпо, ще вземеш сто процента на годишния тест по история. Така се мотивирахме взаимно. Понякога помагаше, друг път не. Имаше дни, когато се предавахме, спирахме на осмия километър и си казвахме през смях: „Упс! Отиде теста по история!“.

Именно това беше проблемът: просто не ни пукаше. Когато живееш в свят без любов, няма какво да заложиш.

Алекс е жив. Давай, давай, давай! Бягам, докато краката ми се подуят, пръстите ми се разранят и започнат да кървят. Рейвън ми се кара, крещи след мен да внимавам, напомня ми за опасността от инфекции (тук е трудно да си намериш антибиотици), но знам, че вече е приготвила студена вода за краката ми.

На другата сутрин увивам пръстите на краката си в парцали, напъхвам ги някак си в гуменките и тръгвам отново. Ако този път

успееш... малко по-далеч... малко по-бързо... ще видиш... ще видиш, че Алекс е жив.

Споко, не съм откачила. Знам, че не е жив. Щом свършвам тренировката и се добирам до мазето на църквата, истината ме удря по главата като камък: разбирам колко тъпо е това, което правя, колко безсмислено. Алекс е мъртъв и колкото и далече да стигна, колкото и да се напъвам и да разранявам краката си до кръв, няма да го върна.

Знам го много добре. Но докато тичам, старата болка се връща за част от секундата, дъхът ми свършва и всичко пред мен се скрива зад червена мъгла. В този миг, в тази част от секундата, болката е толкова нетърпима, че реалният свят около мен избледнява, и щом обърна леко главата си наляво, виждам цветно петно — златистокестенява като пламък коса, като корона от яркожълти листа — и започвам да си мисля, че ако обърна главата си малко повече, ще го видя как се смее, как ме гледа и протяга ръце към мен.

Никога не обръщам глава, разбира се. Но един ден ще го направя. Един ден ще се обърна, ще го видя и всичко ще бъде както преди.

А дотогава: бягай.

СЕГА

Събранието приключва и аз тръгвам след тълпата през изхода към ранния пролетен следобед. Енергията все още пулсира в нас, но на воднистото слънце и студения въздух изглежда някак по-зла, по-подла, като импулс за разрушение.

На паркинга ни чакат няколко автобуса и опашките от хора вече се извиват по стъпалата на Джавис Сентър. Чакам половин час да дойде редът ми; през това време хората пред мен пълнят три автобуса и аз, докато ги гледам да тръгват в различни посоки, разбирам, че съм си забравила едната ръкавица в залата. Иде ми да изругая, но се усещам навреме. Тук съм заобиколена от излекувани, направо съм приклепена между тях, и не искам да събуждам подозренията им.

Пред мен има не повече от двайсетина души и за момент решавам да зарежа ръкавицата. Но през последните шест месеца научих много мъдри неща и едно от тях е: в Пустошта се смята за грях да пилееш вещи и определено носи лош късмет. „Днес пилееш, утре плачеш“ — това е една от мантрите на Рейвън.

Измъквам се от опашката, предизвиквайки озадачени погледи и смръщени вежди, и се качвам по стълбите към остъклената врата. Регулаторът с детектора не е там, но радиостанцията му е включена и оставена до изпито наполовина кафе в чаша без капак. Жената, която провери личната ми карта, също не е на мястото си и брошурите на СДА са прибрани от сгъваемата масичка. Главното осветление е изключено и сега фоайето изглежда още по-голямо.

Бутам двойната врата към залата и моментално губя ориентация. Пред мен се извисява огромен планински връх, снежният му калпак се надвесва над мен, сякаш всеки момент ще падне отгоре ми. Трябва ми време, преди да зацепя, че образът е проектиран на екрана, който допреди малко показваше уголеменото лице на Джулиан Файнман. Останалата част от залата е тъмна и ярката картина е още по-впечатляваща. Виждам ясно тъмния кръг от борове в основата на

хълма и острия като стрела връх с корона от бяла снежна дантела. Дъхът ми спира от красивата гледка.

След миг картината се променя. Този път гледам светложълтия пясък на някакъв плаж, зад който бушува синьо-зелен океан. Потискам вика на възхищение и неволно правя няколко крачки напред. Не съм виждала океан, откакто напуснах Портланд.

Картината отново се променя и екранът се изпълва с високи дървета, вдигнали чела към едва забележимото между гъстите им корони небе. Лъчите на слънцето падат под различни ъгли към червеникавите стволлове, горските цветя и зелената папрат под тях. Отново пристъпвам напред, завладяна от гледката... и се блъскам в един от съгваемите метални столове. Чува се трясък, някой мигновено става от първата редица и сянката му преминава през екрана, закривайки част от вековната гора. След миг екранът избледнява, светлините се включват и аз виждам Джулиан Файнман. Дистанционното управление е в ръката му.

— Какво правиш тук? — пита гневно той. Очевидно съм го пипнала неподготвен. Без да дочака отговор, Джулиан добавя рязко: — Събранието свърши.

Но зад външната агресия прозира нещо друго: смущение. Веднага схващам какво става. Ето я тайната на Джулиан Файнман — той седи в тъмното, наслаждава се на красивата природа и жадува за други светове. Откритието ме изненадва толкова силно, че едва успявам да скалъпя отговора си.

— Аз... аз си изгубих ръкавицата.

Джулиан отмества поглед от мен. Пръстите му се стягат около дистанционното. Но когато очите му се връщат при моите, виждам, че си е възвърнал самообладанието, а с него и вежливостта.

— Ще ти помогна да я намериш — казва мило той. — Къде беше седнала?

— Не — викам някак прекалено силно. Все още съм в шок от видяното.

Въздухът между нас вибрира от напрежение, както беше по време на събранието. Дълбоко в мен нещо започва да боли. Планинският връх, ширналият се на големия екран океан, всичко това ме пренася в един друг свят, толкова реален, че ми се прииска да се гмурна в онази гъста гора и да близна снега върху острия връх като

сметана върху крайчеца на малка лъжичка. За миг отварям уста да го помоля да угаси светлините и да пусне отново кадрите.

Но това е Джулиан Файнман — възмущение на всичко омразно за мен. Не искам да го моля за нищо.

Връщам се бързо до мястото, където седях. Джулиан стои напълно неподвижен пред мъртвия екран и въпреки че не помръдва, не ме изпуска от поглед. Само очите му се движат. Усещам ги да шарят по врата и по гърба ми, да ровят в косата ми. Бързо намирам ръкавицата, изправям се и я размахвам към него, за да го уверя, че не лъжа.

— Открих я — казвам и като избягвам погледа му, тръгвам към изхода.

Той ме спира с въпрос:

— От колко време си в залата?

— Какво? — обръщам се аз и го поглеждам объркано. Сега лицето му е непроницаемо.

— Откога си тук? Колко снимки видя?

Не отговарям веднага. Не съм сигурна дали това не е някакъв тест.

— Видях планината — казвам накрая.

Той свежда поглед към краката си, после отново среща моя. Дори и от това разстояние чистият и наситен цвят на очите му ме оставя без дъх.

— Търсим укрепления — пояснява той и вдига предизвикателно брадичка, сякаш очаква да възразя. — Сборища на Невалидни. Използваме целия набор от проследяваща техника.

Ето ти още една важна подробност — Джулиан Файнман е лъжец.

В същото време фактът, че някой като Джулиан използва думата „невалиден“, е знак за прогрес. Преди една година в затворените градове се твърдеше, че Невалидните не съществуват. Че са ги изстребили при бомбардировките. Че ние сме просто част от старите митове и легенди наред с еднорозите и върколаците.

Но това беше преди Инцидента, преди Съпротивата да се активира. Сега вече няма как да си затварят очите за нас.

Насилвам се да се усмихна и казвам:

— Надявам се да ги откриете. Да ги намерите всички до един.

Джулиан кима.

Обръщам се към изхода и добавям по-тихо:

— Преди те да ви открият.

— Какво каза? — звънва гласът му в празната зала.

Поглеждам го през рамо и повтарям:

— Преди те да ви открият.

Бутам летящата врата и оставям крилата ѝ да се люлеят зад мен.

Когато стигам до Бруклин, слънцето вече залязва. Отварям вратата на апартамента и отвътре ме лъхва студ. В антрето свети една-единствена лампа и хвърля дълги сенки по стените. На масичката в коридора има малка купчина с писма.

НИКОЙ НЕ Е В БЕЗОПАСНОСТ, ДОКАТО НЕ СЕ ИЗЛЕКУВАТ ВСИЧКИ — чета лозунга върху плика на първото писмо, напечатан малко над адреса. Под него има друг надпис: ПОДКРЕПЕТЕ СДА.

До писмата има малък сребърен поднос с нашите идентификационни карти. Личните карти са две. Едната е на името на Ребека Ан Шърман, другата е на Томас Клайв Шърман: и двамата гледат строго от портретните си снимки, погледите им са устремени право напред. Ребека има черна като въглен коса, разделена на път, точно до милиметър в средата, и големи тъмнокафяви очи. Косата на Томас е подстригана толкова късо, че е трудно да прецениш какъв цвят е. Очите му се притворени, сякаш му се спи.

Под личните карти са документите им, защипани и подредени един за друг. Ако някой реши да се разрови в тях, ще научи лесно подробности: място на раждане, родители и прародители, завършени училища, размер на заплатата, евентуални наказания за неподчинение, резултата от оценяването им, изкарани курсове, датата и мястото на сватбата и всички предишни адреси.

Естествено, Ребека и Томас не са по-реални от Лена Морган Джоунс: момиче с тясно лице и същия сериозен поглед от снимката на идентификационната ѝ карта. Оставям я до тази на Ребека, защото тук човек никога не знае кога ще решат да минат на проверка или ще започнат преброяване на населението. По-добре е в такъв момент да не се налага да пребъркваш всички шкафчета, за да се легитимираш.

Когато се преместих да живея в Ню Йорк Сити, най-последно разбрах откъде идва манията на Рейвън за ред в Пустошта. Тук на повърхността всичко трябва да изглежда наред. Да е гладко и чисто. Не бива да има никакъв пропуск, дори и най-малкия.

Така няма да биеш на очи. И никой няма да те заподозре.

Пердетата в хола са спуснати. Те пазят топлината вътре, а очите на съседите, регулаторите и преминаващите патрули — навън. В Зомбиленд винаги те наблюдават. Хората няма какво друго да правят. Не мислят; не изпитват любов, омраза или тъга: не усещат нищо, освен страх и желание за контрол. Затова наблюдават, надзъртат, следят.

Тръгвам към кухнята в дъното на апартамента. На стената над масата виси портрет на Томас Файнман и друг на Кормак Т. Холмс — специалиста, извършил първата успешна процедура за лечение на делириума. До печката има малка ниша с рафтове, запълнени от край до край с хранителни продукти. Не е лесно да се отърсим от спомена за нечовешкия глад в Пустошта и тримата тайно един от друг складираме храна, пълним чантите си с мюсли и тъпчем захар в джобовете си, защото никой от нас не знае кога гладът ще ни застигне отново.

Широката страна на нишата всъщност е скрита врата. Отварям я и още преди да сляза по грубо скованата дървена стълба, чувам гневни реплики и подвиквания. Рейвън и Так се карат — нищо ново под слънцето. Так казва ядосано:

— Не мога да разбера защо не бива да сме честни един към друг. Нали целта ни е обща?

Рейвън отвърща хапливо:

— Сам разбираш, че не бива да разкриваме целия план, Так. Така е по-добре. Имай ми доверие.

— Ти си тази, която не се доверява на ни...

Затварям с трясък вратата зад себе си, за да разберат, че съм тук, и Так замлъква по средата на думата. Мразя да ги слушам, когато се джафкат. Преди да избягам в Пустошта, не бях чувала възрастни да се карат. Но с времето свикнах. Нямам избор. Те непрекъснато се заяждат за нещо.

Докато слизам по стълбите, Так се обръща към стената и разтрива носа си с ръка. Рейвън ме посреща на нож.

— Закъсня — влива поглед в мен. — Събранието свърши преди няколко часа. Какво те забави?

— Изпуснах първия курс на автобусите. — И преди Рейвън да започне с критиките, добавям: — Забравих си ръкавицата в залата и трябваше да се върна да си я взема. Говорих с Джулиан Файнман.

— Какво си направила? — ахва Рейвън. Так въздъхва и се почесва по ребрата.

— Само няколко думи. Разговаряхме по-малко от минута. — Отварям уста да им разкажа за картините на екрана, но в последния момент се отказвам. — Нищо не се случи. Беше готино.

— Не е готино, Лена — сопва ми се Так. — Забрави ли какво ти казахме? Не се набивай на очи.

Понякога ми се струва, че Так и Рейвън приемат ролите на Томас и Рейчъл — строги пазители на реда — прекалено сериозно, и трябва да се боря с подтика да извъртя очи.

— Не беше кой знае какво — упорствам аз.

— Всичко е „кой знае какво“. Не разбираш ли? Ние...

— Разбира — прекъсва го Рейвън. — Чувала го е хиляди пъти. Остави я на мира.

Так стисва устни на тънка линия и се вглежда в нея. Рейвън издържа на погледа му. Знам, че са си сърдити за нещо друго, не само за мен, но изведнъж ме залива огромно чувство на вина. За каквото и да са се карали, аз само утежнявам нещата.

— Нямам думи — изсумтява той и аз знам, че репликата му не е отправена към мен. Става, профучава покрай нас и изкачва стълбата на бегом.

— Къде тръгна? — извиква след него Рейвън и за един миг ми се струва, че виждам непознато пламъче в очите й — може би страх, може би молба. Но преди да го определя, то изчезва.

— Навън — измърморва Так, без да се обръща. — Тук не ми достига въздух. Едва дишам.

Стъпките му стигат догоре, вратата се отваря, после се затваря и аз и Рейвън оставаме сами. В първия момент се възцарява пълно мълчание. После Рейвън се засмива малко пресилено и казва:

— Не му обръщай внимание. Знаеш го какъв е Так.

— Знам го — отвърщам и поглеждам встрани.

Напрежението от престрелката продължава да витае из въздуха. Так беше прав. Атмосферата тук е тежка и липсва въздух. Обикновено мазето е любимото ми място, защото е нашата тайна стая. Так и Рейвън също я обичат. Това е единственото място, където можем да свалим маските, фалшивите имена и фалшивото си минало и да си бъдем ние. Освен това тази стая наистина е обитаема. Горе всичко си е

нормално, мирише като всяка нормална къща и е пълно с нормални за една къща неща. Но някак си нещо не е както трябва, сякаш конструкцията ѝ е изместена с няколко сантиметра от основата.

За разлика от горната част, мазето е направо отврат. Рейвън не успява да чисти и поддържа толкова бързо, колкото Так цапа и разхвърля. Навсякъде се виждат купчини с книги — истински книги, стари и забранени. Так ги колекционира. Нищо повече. Складира ги, както ние складираме храна. Опитах се да прочета някои от тях, исках да разбера какво е било, преди да одобрят лечението и да сложат тези огради, но не успях да си го представя. Цялата тази любов, тези вълнения и страдания... По-добре е да не мисля за такива неща.

Алекс обичаше книгите. Той пръв ме запозна с поезията. Това е една от причините да не чета повече.

Рейвън въздъхва и започва да събира пръснатите по паянтовата дървена маса документи.

— Всичко е заради този проклет митинг — казва тя. — Всички са като полудели.

— Защо? Какво става? — поглеждам я аз.

Тя маха с ръка.

— Едно и също. Носят се слухове, че ще има провокация. Подземните казват, че Лешоядите се организират, щели да съберат много хора и да дойдат на демонстрацията. Но нищо още не е потвърдено.

Гласът на Рейвън реже като с нож. Колкото до мен, аз се вцепенявам от думата „лешояди“. Дори не смея да я произнеса на глас. Тя оставя лош вкус в устата ми, вкус на гнило, на пръст. Всички ние — Невалидните и несъгласните — мразим Лешоядите. Те са обида за нас. Опорочават всичко, което ние се опитваме да постигнем. Лешоядите са невалидни като нас, но не се борят за нищо. Ние искаме да съборим стените и да се отървем от процедурата. Те искат да сринат градовете до основи, всичко да стане на прах. Те крадат, убиват и оставят след себе си опожарени места.

Натъквала съм се само веднъж на Лешояди, но още сънувам кошмари.

— Няма да могат да ни попречат — отвързвам, опитвайки се да звуча уверено. — Не могат да се организират.

Рейвън свива рамене.

— Надявам се да си права.

Тя подрежда книгите една върху друга и внимателно подравнява ъглите им. Докато я гледам да подрежда старателно тези книги наред целия хаос около нас, изведнъж ми става мъчно за нея. Сякаш това има някакво значение, сякаш ще помогне.

— Да ти помогна ли?

— Не се тревожи — усмихва се Рейвън. — Това си е моя работа.

Това е друга от любимите ѝ фрази. Превърнала се е в нейна мантра наред с упоритото повтаряне, че с миналото е свършено. Други нейни любими изрази са: „Прави каквото ти казвам“; „Остави на мен да се тревожа“. Мисля си, че всеки има нужда от мантри — приказки, които разказваме на себе си, за да продължим напред.

— Добре — кимам и за миг двете оставаме безмълвни, загледани една в друга.

Колко странно! Понякога възприемам Рейвън като семейство, тя е най-близкият ми човек в целия свят, но друг път ми минава през ума, че не знам за нея нищо повече, освен онова, което научих още през август, когато ме е откри в гората и ме върна от мъртвите. Оттогава не съм добавила нищичко. Нямам никаква представа какъв човек е била, преди да дойде в Пустошта. Тя е заровила тази част от живота си дълбоко в себе си, прибрала я е на тъмно и недосегаемо място.

— Хайде, качвай се — посочва с глава към стълбата тя. — Вече е късно. Трябва да хапнеш нещо.

Тръгвам нагоре и прокарвам съвсем леко пръсти по металната табелка на стената. Тази табела е много важна за нас. Намерихме я в Пустошта, полузакрита в пръстта и боклуците, докато пътувахме на юг. По онова време всички бяхме близо до смъртта, изтощени, прегладнели, болни и треперещи от студ. Брам я забеляза пръв. Вдигна я, в същия момент слънцето проби през облаците и белият метал сякаш избухна в пламъци, заслепи ме и трябваше да примижа, за да прочета написаните под номера думи.

Стари думи, които ми върнаха силите:

„Живей свободно или умри“.

Четири думи. Двайсет букви. Ръбчета, издатини и завъртулки под пръстите ми.

Табелката се превърна в наша приказка. Оттогава си я повтаряме непрекъснато и постепенно мечтите ни започват да се превръщат в

реалност.

ТОГАВА

Става все по-студено. Сутрин тревата се покрива със слана и мразовитият въздух реже гърдите ми, докато тичам. Водата по двата бряга на реката се скрива под ледена дантела и трябва да я разбиваме с крака, за да напълним кофите. Слънцето е бледо и слабо, прибира се зад хоризонта все по-рано и по-рано, а седмица по-късно вече плува из небето като в мътна вода.

Сега съм много по-силна. Като камък, издълбан от бавния речен поток. Като овъглен от пожар дънер. Дланите ми са покрити с мазоли, стъпалата ми са дебели и гладки като камък. Не пропускам нито една възможност да потичам. Всяка сутрин ходя доброволно за вода, въпреки че по правило трябва да се редуваме. Не след дълго вече нося двете кофи съвсем сама до земянката, без да спирам за почивка нито веднъж.

Алекс върви до мен, плува между сенките на дърветата, рее се около червеникавожълтите им листа. През лятото беше по-плътен, тогава можех да виждам очите му, косата, лактите. Но когато листата започнаха да танцуват из въздуха и клоните да тъмнеят, се превърна в черна сянка, подскачаща в крайчеца на полезрението ми.

Междувременно се уча на много неща. Хънтър ми показва как пристигат съобщенията на симпатизантите от другата страна и как ни предупреждават за пристигащи пратки.

— Ела с мен — вика ме той една сутрин след закуска. Аз съм в кухнята с Блу, мия съдове. Блу така и не се отпусна пред мен. Отговаря на въпросите ми с кимане или въртене на глава. Дребничка, свенлива, с фина структура, тя ми напомня много на Грейс. Затова се опитвам да я отбягвам, доколкото е възможно.

— Къде да дойда? — питам го аз.

Той ми се усмихва.

— Умееш ли да се катериш?

Въпросът му ме изненадва.

— Бива ме — отвърщам и в главата ми проблясва споменът за катеренето на граничната ограда с Алекс, но го заменям бързо с друга картина от миналото. В нея се изкачвам по зелените клони на едно голямо дърво в парка Диъринг Оукс. Русата коса на Хана се мярка отдолу между зелената плетеница от листа. Тя обикаля около ствола на дървото, смее се и ме предизвиква да се кача още по-високо.

Изтривам и този образ от паметта си. Научих тази хитрост тук, в Пустошта. Изличавам гласа, короната от руси коси на главата ѝ и всичко останало и оставям само усещането за височина, трепкащите листа по клоните и зелената трева под мен.

— Тогава е време да ти покажа гнездата — казва Хънтър.

Не умирам от нетърпение да изляза навън. Тази нощ беше много студено. Вятърът фучеше като хала между дърветата, събори стълбата и вкара ледените си пръсти във всяка пролука. Сутринта се върнах от тренировката премръзнала и с вкочанени от студа ръце, но съм любопитна, искам да видя гнездата — чух тази дума и нямам представа какво се крие зад нея — и искам да се махна от Блу.

— Ще довършиш ли сама? — питам я аз. Тя кима и захапва долната си устна. Грейс правеше същото, когато беше неспокойна. Чувството за вина ме пробожда като с нож. Блу не е виновна, че ми напомня за Грейс.

— Благодаря ти — казвам мило и слагам ръка на рамото ѝ. Кльощавото ѝ телце потръпва под пръстите ми.

Студът е осезаема преграда и физическа сила. Изравям от дрехите в склада едно шушляково яке, но то се оказва прекалено голямо и не успява да предпази ръцете и врата ми от силния вятър. Той се мушка под яката и превръща сърцето ми в буца лед. Земята е замръзнала и тревата хруска под краката ни, когато тръгваме. Вървим бързо, за да запазим топлината, и дъхът ни излиза навън на гъста пара.

— Защо не харесваш Блу? — пита ме неочаквано Хънтър.

— Харесвам я, защо да не я харесвам? — отвърщам бързо. — Тя не говори много, но... — запъвам се и питам тихо: — Толкова ли е очевидно?

Той се усмихва.

— Значи не я харесваш.

— Тя ми напомня за някого — отвърщам лаконично.

Хънтър става сериозен.

— От миналото ли?

Кимам мълчаливо. Той протяга ръка и ме докосва нежно по лакътя, за да ми покаже, че разбира. С Хънтър мога да си говоря свободно за всичко — освен за миналото. От всички хора тук той ми е най-близкият. На масата за хранене седим един до друг, често оставаме след вечеря и си говорим, докато очите ни залютят от дима на гаснещия огън. Единствен той успява да ме разсмее, макар дълго време да си мислех, че вече съм приключила със смеха.

В началото ми беше много трудно да се отпусна пред него. Как се измъчих, докато се отърся от заучените в Портланд забрани и предупреждения, които сипеха върху нас от всички страни и на които вярвах безрезервно! Казваха ни, че болестта се развива в пространството между мъжа и жената, че се предава чрез усмивка, поглед, докосване и те разяжда отвътре, както плесента унищожава кората на дървото. Освен това Хънтър е от „неестествените“, а мен са ме учили да бягам от такива.

Но мина време, забравих онези глупости и сега Хънтър си е Хънтър — приятел и нищо повече.

Напускаме базата и тръгваме на север. Още е рано и гората е тиха, единственият шум идва от стъпките ни по дебелия слой мъртви листа. От няколко седмици не е валило и дърветата са жадни за вода. В Пустошта се научих да усещам гората, да разбирам настроенията ѝ по експлозията от цветове и радост. Тези тук са много по-различни от другите в парковете и добре поддържаните зелени кътчета в Портланд. Дърветата там са като животни в зоологическа градина: затворени в клетка и някак безразлични към света. В Пустошта всичко кипи от енергия, има собствен характер и собствена красота. Въпреки трудностите усещам, че започвам да се влюбвам в това място.

— Почти пристигнахме — казва Хънтър и кима наляво.

Под голите клони на дърветата се мярка широка бетонна ограда, която завършва с корона от бодлива тел. Изведнъж потръпвам от неочакван страх. Не знаех, че сме толкова близо до загражденията. Сигурно сме на края на Рочестър.

— Не се страхувай — успокоява ме той и ме стиска лекичко за рамото. — В тази част няма патрули.

Живея в Пустошта само от месец и половина, но вече успях да забравя за тези проклети огради. Не мога да повярвам, че през цялото

време съм била толкова близо до тях и до стария си живот. И въпреки това делещото ме от тях разстояние е огромно.

Завиваме, отново се отдалечаваме от оградата и скоро спираме до група гигантски дървета. Голите им клони се протягат към небето като изкривени от артрит сиви пръсти. Сигурно не са цъфтели от цяла вечност, изглеждат мъртви от години. Но когато споделям това с Хънтър, той се усмихва и поклаща глава.

— Не са мъртви — пояснява и почуква по дънера на едно от тях, докато минаваме покрай него. — Просто си чакат времето. Складират енергия. През зимата скриват всяка частица живот дълбоко в корените си, но щом се стопли, ще се събудят. Сама ще видиш.

Думите му ме успокояват. „Ще видиш“ означава, че пак ще дойдем тук. А това от своя страна означава:

„Вече си една от нас“. Докосвам с пръсти едно дърво. Сухата кора одрасква кожата ми. Не мога да си представя, че под мъртвата ѝ повърхност има живот, че нещо се движи и диша.

Хънтър спира толкова внезапно, че за малко не се залепвам за него.

— Ето ги и тях — усмихва ми се той и сочи нагоре. — Виждаш ли ги?

Високо сред сивите клони е пълно с птичи гнезда, направени от клонки, слама, кал и пълзящи растения, смесени в едно, сякаш дърветата са пуснали дълги коси и птиците си свиват гнезда в тях. Но по-странното е, че клоните са боядисани. По тъмната им кора има зелени и жълти петна. Гнездата са оградени със следи от птичи крака, също оцветени.

— Какво...

Виждам една голяма птица с размерите на гарван да размахва криле в посока към гнездата. Тя замръзва за миг точно над главите ни и поглежда право в нас. Птицата е чисто черна, с изключение на краката, които са оцветени в яркозелено, и държи нещо в човката си. После се стрелка към гнездото, каца и отвътре се разнася цвърчене.

— Зелено — отбелязва доволно Хънтър. — Това е добър знак. Запасите ще пристигнат днес.

— Нищо не разбирам — измърморвам, докато крача под плетеницата от пълзящи растения и гнезда. Сигурно са повече от сто. Някои от тях са свити между клоните на различни дървета и образуват

плътна сянка. Тук е по-студено от другаде, защото слънцето едва намира път през мрежата от гнезда.

— Ела — казва Хънтър. — Ще ти покажа.

Хваща се за най-близкото дърво и се изкачва с лекота по него, залавяйки се за ниските клони и издатини на ствола.

Поемам тромаво след него, повтаряйки движенията на ръцете и краката му. — Отдавна не съм се катерила по дърво. Спомням си, че като дете не ми представляваше никаква трудност да се прехвърлям със залюляване от клон на клон и да закрепвам крак в цепнатините и издатините по корите им. Сега ми се струва страшно и мъчително бавно.

Най-после се захващам за един от по-ниските и дебели клони. Хънтър спира по-нагоре и ме изчаква. Краката ми се разтреперват, но той забелязва това, протяга ръце и ми помага.

Гнездата са пълни с птичета, малки топки от черен пух с мигащи черни очи. Те подскочат нервно и кълват сред купчинка от някакви тъмнокафяви семенца, струпани в гнездото явно за зимата. Разтревожени от приближаването ни, някои от тях започват да грачат, да надават тревожни писъци към небето. Гнездата са покрити със същата зелена боя и около тях е пълно с отпечатыци от птичи крака в различни цветове.

— Не разбирам — казвам аз. — Откъде идва тази боя?

— От другата страна — обяснява той и аз долавям в гласа му скрита гордост. — От Зомбиленд. През зимата там растат храсти с боровинки и птиците прелитат оградата да търсят храна. Минаха доста години, откакто приятелите ни там започнаха да ги хранят с трохи и семена, за да ги задържат тук през зимата. Когато трябва да ни оставят съобщение, редят линии от семена и боя с различен цвят. Птиците се нааяждат и носят семената тук, за да ги складира в гнездата си за по-късно. Гнездото се оцветява в съответния цвят и ние приемаме посланието. Зелено, жълто или червено. Зеленото означава, че всичко е наред, че трябва да очакваме пратка. Жълтото ни казва, че има някакъв проблем и доставката се отлага.

— Как така цветовете не се смесват? — питам го аз.

Хънтър се извърта към мен и ми смига. Очите му блестят от възбуда.

— Ето, тук е хитрината — кима към дърветата той. — Птиците не обичат боята. Тя привлича хищниците. Затова непрекъснато ремонтират гнездата си. Всеки ден са като нови.

И докато говори, аз виждам как птичката в най-близкото до нас гнездо избира боядисаните със зелено вейки и ги изхвърля с човката си далеч от гнездото: кастри, подрязва, чисти, суети се като жена сред цветни лехи в градината. Гнездото се променя пред очите ми и се превръща в сивкавокафява топка, най-обикновено гнездо.

— Невероятно! — ахвам аз.

— Това е природата — казва той и става сериозен. — Птиците се хранят. После гнездят. Боядисай ги, в какъвто цвят искаш, изпрати ги на другия край на света — те винаги ще намерят обратния път. И в крайна сметка ще изчистят боята, ще си върнат истинския цвят на перата. С животните е така.

Докато говори, аз се замислям за проверката през миналото лято, когато регулаторите нахлуха със сивите си униформи на едно незаконно парти, размахвайки бейзболни бухалки и полицейски палки. Накрая пуснаха кръвожадните си кучета сред тълпата. Спомням си стичащата се по стената дъга от кръв, звука от счупването на череп под тежката дървена палка. В сърцето на излекуваните, под значките, униформите и стъклените погледи, гори омраза и тя е по-страшна от бухалките. Лишените от любов са лишени и от съчувствие. Под маскировъчните цветове те са също като животни.

Не, никога не бих могла да живея там и никога няма да се върна. Не искам да стана ходещ мъртвец.

Слизаме от дърветата и поемаме обратно към базата. И двамата се замисляме, всеки за нещо свое, и за момент настъпва тишина. В един момент съзнанието ми се връща към казаното от Хънтър.

— Какво означава червеното? — питам го аз.

Той ме поглежда стреснато.

— Какво?

— Ти каза, че зеленото е за доставките. Жълтото е за евентуално закъснение. А червеното за какво е?

За моя почуда виждам в очите му да преминава сянка на страх и изведнъж ми става студено.

— Червеното означава: бягай — отговаря тихо той.

Релокацията трябва да започне всеки момент. Местим цялото домакинство и всичко в него на юг. Това е сериозна работа и Рейвън и Так спорят и планират часове наред. Не за пръв път организират преместване, но от думите им разбирам, че това е трудно и опасно начинание и Рейвън го приема като поражение.

Но да останем на север през зимата ще бъде още по-страшно, дори фатално, затова няма какво да се чудим, Рейвън непрекъснато повтаря, че този път няма да дадем нито една жертва. Всички ще пристигнем на новото място живи и здрави.

— Няма никаква гаранция — чувам Так да й казва една вечер.

Вече е късно и аз се събуждам от стонове и напъни за повръщане, долитащи от болничната стая. Този път е ред на Лу.

Ставам от дюшека, отивам към кухнята да пия вода и виждам, че Рейвън и Так са още там, лицата им са осветени от слабата мигаща светлина на замиращия огън. Помещението е тъмно, едва виждам от дима.

Спирам в коридора и се заслушвам в разговора им.

— Всички ще преживеят — казва инатливо Рейвън и гласът й потрепва.

Так въздиша. Изглежда ми уморен и още нещо. Някак си омекнал. Загрижен. Винаги съм мислела за Так като за куче — само ръмжи и хапе. Никога не проявява нежност.

— Не можеш да спасиш всички, Рейв — казва той.

— Но мога да опитам — сопва се тя.

Забравила за водата, аз се връщам обратно в спалнята и придърпвам одеялото чак до брадичката си. Стените се пълнят със сенки и те се сменят толкова бързо, че не мога да определя на какво ми приличат.

С напускането на базата ние се изправяме пред два тежки проблема: храна и подслон. В Пустошта има други бази и домакинства с Невалидни, но отделните седалища са малко и разделени от големи пространства необитавана земя. Северната Пустош е сурова през есента и зимата: твърда, безплодна и пълна с гладни зверове.

С годините Невалидните са се научили да маркират пътя си: отбелязват дърветата със система от разрези и вдлъбнатини, за да улеснят пътя си на юг. Следващата седмица група от доброволци ще

тръгне на предварителна експедиция. Шест от тях ще отидат до следващия голям лагер, който е на сто и петдесет километра на юг, и ще занесат на гръб тежки раници, пълни с вода, храна и медикаменти. Ще изкопаят голям трап, ще заровят всичко там, за да не го изядат животните, и ще натрупат камъни върху него. Двама от доброволците ще се върнат при нас. Другите четирима ще извървят още сто километра и там ще заровят половината от останалите припаси. Двама от тях ще се върнат в базата.

Петият ще остане да чака там шестия доброволец, който ще измине сам последните шейсет километра с последната част от храната. Дватама ще се върнат заедно в базата и по пътя ще се хранят с онова, което уловят и откъснат. Докато ги чакаме, ние ще приберем всичко необходимо и ще го пакетираме. Когато питам Рейвън защо първият лагер е толкова далече оттук, а следващите са все по-нагъсто, тя откъсва поглед от работата си само за миг и казва само:

— Сама ще разбереш.

Забелязвам, че косата ѝ е сплетена на дузина малки плитчици — явно работа на Блу, — и не знам коя от двете е вплела в тях златисти листа и отровни червени горски плодове.

— Не е ли по-добре да изминаваме всеки ден колкото се може повече? — настоявам аз.

Въпреки че третият лагер е на сто и петдесет километра от крайната ни цел, знам, че по пътя си ще намерим други добре оборудвани лагери и хора, които ще споделят храната и постелята си с нас.

— Дотогава ще сме останали без сили — въздиша тя и най-после вдига поглед към мен. — Студ, глад, вероятно и сняг — ето това ни чака. Пустошта изсмуква живота от вените ти, от мен да го знаеш. Не е като да излезеш на твоята смешна сутрешна тренировка. Понякога просто не можеш да продължиш напред. Минала съм няколко пъти през това.

Тя млъкна и тръсва глава, сякаш да освободи съзнанието си от спомена.

— Трябва да сме много внимателни — казва накрая.

Толкова се засягам от подмятането ѝ, че в първия момент не намирам думи. Тя нарече тренировките ми „смешни“, сякаш са някаква прищявка. Но аз оставих частица от себе си там — кожа, кръв,

пот, частица от Лена Халоей — тя се разпадна на парченца и парченцата се разпиляха из Пустошта.

Рейвън разбира, че ме е наранила, и бърза да смени темата.

— Ще ми помогнеш ли с това? — пита мило тя. Виждам, че прави малки торбички за бърза помощ, пълни ги с адвил^[1], антибактериален крем и превързочни материали.

Трупа всичко в средата на квадратно парче плат, отрязано от стари чаршафи, после го събира на бохча и го завързва с тел. — Пръстите ми са толкова дебели, че всичко ми се оплита.

Това не е вярно. Пръстите на Рейвън са тънки, като всяка част от тялото ѝ, и знам, че го прави, за да се почувствам по-добре.

— Да, разбира се — откликвам веднага.

Рейвън никога не моли за помощ; когато го направи, трябва да се отзовеш.

Доброволците от предварителната експедиция ще се върнат изтощени до смърт. Въпреки че ще са натоварени с храна, тя е за складиране, не за ядене, ще имат съвсем малко място да носят и нещо за себе си. Последният от тях, онзи, който ще извърви всичките двеста и петдесет километра, трябва да е най-силен. Без дискусии и спорове всички знаем, че това ще е Так.

Една вечер събирам кураж и го доближавам. Като никога тази вечер той е в добро настроение. През деня Брам извади от капаните четири заека и всички ядохме до пръсване.

След вечеря Так сяда до огъня и си свива цигара. Отивам при него.

— Какво? — изръмжава той, без да ме поглежда. Както винаги е груб, но този път гласът му не е рязък както обикновено. Вдишвам дълбоко и казвам на един дъх:

— Искам да се включа в предварителната експедиция.

Цяла седмица се измъчвах, докато реша как да му го кажа. Написах цяла реч в главата си, но в последната секунда успях да скалъпя само това.

— Не — отрязва ме той.

И за един миг всичките ми тревоги, планове и стратегии се разбиват на пух и прах.

Разкъсвана между гнева и разочарованието, казвам:

— Много съм бърза. И силна.

— Не си достатъчно силна.

— Искам да помогна — настоявам и преглъщам хлипането в гласа си, сигурна, че звучи като Блу при редките ѝ гневни изблици.

Так минава с език по ръба на хартията и с отработено движение на пръстите завърта двата края на цигарата. Поглежда към мен и в този момент осъзнавам, че той никога не гледа към мен. Проницателните му очи ми изпращат неразбираеми послания.

— Друг път — казва той, става, минава покрай мен и се качва по стълбите.

[1] Противовъзпалително лекарствено средство, което облекчава болката, намалява възпалението и понижава температурата. — Бел.ред.

↑

СЕГА

В деня на митинга времето е необичайно топло за сезона. Останалият по покривите сняг се стича на вадички по клоните на дърветата и улуците, образува малки езерца и оттам потегля към канавките. Слънцето свети ослепително. Утринните лъчи се отразяват в локвите по земята и те блестят като разтопен метал.

Рейвън и Так тръгват с мен към мястото на демонстрацията, въпреки че по предварителна уговорка не трябваше да идват. Моята задача е да стоя близо до сцената и да наблюдавам Джулиан до момента, в който ще тръгне към „Колумбия Мемориал“, където ще му приложат процедурата.

— Не откъсвай очи от него, каквото и да става — инструктира ме Рейвън. — Каквото и да става, разбираш ли?

— Защо? — питам, макар да знам, че няма да получа отговор. Вече съм официално част от Съпротивата, но не знам почти нищо за организацията, не знам дори какво точно искаме да постигнем тук.

— Защото аз ти казвам да направиш така — отвърща тя. Произнасям последните думи заедно с нея, но се обръщам с гръб, за да не ме види.

На автобусните спирки са се оформили дълги опашки — нещо необичайно за града. Двама регулатори раздават номера на чакащите пътници. Рейвън, Так и аз ще бъдем в автобус номер 5. Заставаме на определеното от регулатора място и чакаме автобусът да пристигне. Днес в града има най-малко четири пъти повече автомобили и пътници от обикновено. Очаква се участниците в демонстрацията да са повече от трийсет хиляди души — около пет хиляди членове на СДА и пет пъти по толкова привърженици или зрители.

Групите, които опонират на СДА и на идеята за ранната процедура, също ще бъдат там. Според тях процедурата все още не е достатъчно безопасна за децата и ще доведе до сериозни социални проблеми; нацията може да се превърне в тълпа от идиоти и откачалки. СДА от своя страна твърди, че опозицията е ненужно предпазлива.

Според тях ползата от ранната процедура надвишава многократно евентуалния риск.

Дори и да има проблеми, просто ще увеличим затворите, ще скрием увредените там и никой няма да ги вижда.

— Движи се, без да се блъскаш — насочват ни регулаторите към съответните автобуси.

Ние пристъпваме, показваме идентификационните си карти и ги прибираме. Докато се качваме в автобусите, поглеждам наоколо и изведнъж ми се струва, че се намирам сред стадо овце, навели глави и упорито крачещи напред. Рейвън и Так не си говорят. Сигурно пак са се карали. Виждам прехвърчащите между тях искри и това засилва още повече безпокойството ми. Рейвън намира една двойна седалка отзад и аз седям, но за моя изненада до мен се настанява Так.

— Какво правиш? — навежда се тя към него и го поглежда възмутено. Трябва да й кажа да съдържа повече емоциите си. Излекуваните не се карат помежду си. Това е един от плюсовете на процедурата.

— Искам да съм сигурен, че Лена е добре — мърмори Так, протяга ръка и ме хваща за китката. Пулсът ми забързва. Виждам, че жената от другата страна на пътеката ни гледа с любопитство.

— Добре ли си? — пита ме тя.

— Много съм добре — казвам със свито гърло.

Сутринта, когато станах, не чувствах никакво напрежение, но Так и Рейвън ме изнервиха. Очевидно се притесняват за нещо и мисля, че знам за какво: явно вярват на слухове за нападението на Лешоядите. Очаква се да нахлуят на площада и да провокират демонстрантите.

Прекосяването на Бруклинския мост обикновено ме разсейва, но днес дори и той няма онова успокояващо въздействие върху мен. За пръв път, откакто съм в Ню Йорк, го виждам задръстен от частни коли и автобуси, превозващи демонстранти.

Наближаваме Таймс Скуеър и тревогата ми нараства. През живота си не съм виждала толкова много хора на едно място. Налага се да слезем на Трийсет и четвърта улица, защото по-нататък не е позволено за автобуси, и да се придвижим пеша. Улиците гъмжат от народ и докато вървим, пред мен се ниже река от цветове и непознати лица. Навсякъде виждам регулатори — доброволци и на служба — и

всички са с безукорно чисти униформи; виждам и хора от специалната правителствена охрана. Застанали неподвижно в редици и загледани право пред себе си, те приличат на наредени войници играчки, готови да тръгнат напред. Но за разлика от играчките тези войници имат пушки и дулата им проблясват на слънцето.

Докато си пробиваме път, започват да ме бутат и блъскат от всички страни и въпреки че Рейвън и Так са на една крачка зад мен, на няколко пъти ги губя от поглед заради преминаващи между нас групи от хора. Сега ми става ясно защо ми дадоха инструкциите още вкъщи. Няма начин да ги държа непрекъснато под око.

Шумът става непоносим. Регулаторите надуват свирките и упътват потока от хора, а напред в далечината се чуват барабани и бурни скандирания. Официално демонстрацията ще започне след два часа, но още отсега площадът кънти от химна на СДА: „Грижим се за нашата безопасност, готови сме на този риск...“

Пристиснати от всички страни, ние тръгваме бавно на север в безкрайна пълзяща като гъсеница колона. Хората се трупат по балконите на сградите, готови за зрелището. Оттам се веят стотици и стотици бели знамена — знак за подкрепа на идеята на СДА — и само няколко със зелен цвят — цвета на опозицията.

— Лена! — чувам зад себе си и се обръщам.

Так си пробива път през тълпата, стига до мен и слага един чадър в ръката ми.

— Казаха, че след обяд може да вали — отговаря на немия ми въпрос.

Небето е съвсем ясно, бледосиньо, нашарено с малки облачета — като бели къдрици.

— Не ми се вяр... — започвам, но той ме прекъсва.

— Просто го вземи. Става ли?

— Благодаря — отвърщам и се опитвам да демонстрирам благодарност.

Рядкост е да видиш Так да проявява загриженост, затова си заслужава. Но той не тръгва, продължава да стои пред мен и да хапе загрижено долната си устна. Така прави, когато реди пъзел в апартамента и не може да намери точното парченце. Виждам го, че отваря уста, може би иска да ми даде някакъв съвет, но в последната секунда го чувам да казва:

— Трябва да настигна Ребека.

Запъва се лекичко при произнасянето на фалшивото име на Рейвън, но все пак успява.

— Добре — кимам в отговор и се оглеждам, но тя не се вижда никъде.

Започвам да се боря с чадъра, за да го прибера, и това предизвиква недоволните погледи на хората около мен, понеже сме толкова нагъсто, че няма дори въздух за дишане, камо ли да сваля раницата от гърба си. В този миг ми идва наум, че не сме се разбрали нищо за след демонстрацията. Нямам представа къде ще се срещнем.

— Хей... — вдигам поглед към Так, но той вече е изчезнал.

Всички лица около мен са непознати. Заобиколена съм от чужди хора. Обръщам се кръгом и в същия момент усещам остра болка в ребрата. Един регулатор ме удря с палката, за да ме върне в редицата.

— Задържаш колоната — казва ми с равен тон. — Продължавай напред.

Изведнъж усещам тежест в гърдите. Заповядвам си да дишам. Няма за какво да се тревожа. Ще бъде както на всеки митинг на СДА, само че по-грандиозно.

Минаваме през полицейския пост на Трийсет и осма улица, където ни претърсват с апарати, и излизаме от другата страна на барикадите. Полицаяте проверяват и бележите на вратовете ни. Неизлекуваните ще бъдат отделени от нас и изпратени в друг сектор. Сканират идентификационните ни карти, но за наш късмет не проверяват всяка една в системата за безопасност. Въпреки това чакам цял час, докато премина. От другата страна доброволците раздават на всеки антибактериални кърпички с логото на СДА: „Чистотата ни доближава до Бог. Безопасността се крие в детайлите. Щастieto е в лечението“.

Една жена със сребриста коса ми връчва пакет с кърпички, аз го взимам и най-после съм на определеното място.

Барабаните тук бумтят оглушително и транспарантите вървят един след друг, разнася се адски грохот, сякаш съм на брега на океана до разбиващите се в скалите вълни.

Веднъж видях снимка на Таймс Скуеър преди лечението и затварянето на границите. Так я намери близо до Подслона — една база в Ню Джърси, близо до Ню Йорк. Подслонихме се в нея, докато

чакахме да пристигнат фалшивите ни документи. Един ден той откри цял стар албум със снимки, останал непокътнат под развалините от камъни и изгорели греди. Обичах вечер да го прелиствам и да си представям, че тези снимки, този живот на примижали срещу слънцето и усмихнат и като за снимка приятелки и приятели е мой. Сега Таймс Скуеър е съвсем различен и докато пристъпвам сред тълпата, нещо засяда в гърлото ми.

Далече напред, в самия край на огромния площад под най-големия билборд, който някога съм виждала е издигната платформа, която явно ще служи за сцена. Наоколо е пълно със знамена на СДА — червените и белите квадрати се веят гордо на вятъра.

Обединената църква на науката и религията е приватизирала един от билбордовете и е поставила там огромния си символ: гигантска десница, хванала здраво една молекула водород. Другите знаци по големите бели платна — има десетки от тях — са избледнели дотолкова, че е невъзможно да разбереш какво са рекламирали преди. На едно от тях ми се струва, че виждам призрачен образ на усмихнато лице.

Неестествено, нито една лампа не свети.

Онази снимка на Таймс Скуеър е правена през нощта или в късната вечер. През живота си не съм виждала толкова много светлини, дори не можех да си представя как може да е толкова светло през нощта. Ярките улични лампи и светещи реклами в невероятни цветове ми напомняха за светлите петна, които виждаш, когато погледнеш право в слънцето.

Лампите все още са тук, но вече не светят. На много от тях гнездат гълъби и гукат между изпочупените крушки. В Ню Йорк и прилежащите му градове има задължителен контрол над електричеството, както и в Портланд и въпреки че има повече коли и автобуси, тук прекъсването на тока е по-често и по-редовно. Градът е голям, има прекалено много хора и енергията не стига за всички.

Сцената е оборудвана с микрофони и разположени в редица столове; зад нея има огромен видеоекран като онзи, който СДА използва на митингите си. Наоколо се суетят униформени мъже. Джулиан ще бъде на сцената и аз трябва да намеря начин да се приближа.

Пробивам си бавно път през тълпата. Използвам лакти и рамене и като повтарям „извинете“, продължавам напред. Аз съм дребничка, висока само един и петдесет и седем, но това не ми помага. Между хората няма достатъчно място, за да се промуша.

Отново се паникьосвам. Ако Лешоядите дойдат или нещо се обърка, няма да има място за бягане. Тук сме натъпкали като животни в клетка. Хората ще се изпотъпчат в неистовия си опит да избягат. Ще стане страшно.

Но Лешоядите може и да не дойдат. Няма да посмеят. Прекалено опасно е. Има много полиция, много регулатори, много пушки.

Преминавам през няколко заграждения, оформящи сектори, където младите членове на СДА ще седят — момичетата отделно от момчетата, и, разбира се, всички до един като на тръни, да не би да срещнат погледа на някого от противоположния пол — и най-после се добирам до сцената. Платформата ѝ е най-малко три метра. Няколко стръмни дървени стъпала осигуряват достъпа на говорителите до нея. В подножието им се е събрала малка групичка. Вглеждам се в нея и зад преградата от телохранители и полицаи различавам профилите на Томас и Джулиан Файнман.

Бащата и синът са облечени с еднакви дрехи. Косата на Джулиан е пригладена назад, къдриците се виждат само зад ушите му. Забелязвам, че мести тежестта на тялото си от крак на крак, явно се опитва да скрие нервността си.

Докато го наблюдавам, се опитвам да разбера защо е толкова важен за Съпротивата, защо Так и Рейвън ми наредиха да не го изпускам от поглед. Знам, че е символът на СДА, защото се жертва в името на сигурността на цялото общество, но се питам дали няма да се превърне в допълнителна опасност за нас.

„Бях на девет, когато ми казаха, че умирам“, припомням си речта му на последния митинг.

Какво ли чувства човек, когато умира бавно?

Какво ли чувства човек, когато умира бързо?

Забивам нокти в дланите, за да прогоня мъчителните спомени.

Някъде зад сцената, в скритата от погледите на множеството част на площада бият барабани. Сигурно са скрили там цял оркестър и маршовете ще цепят въздуха до самия край на демонстрацията. Скандиранията се засилват, сега всички се присъединяват, целият

площад несъзнателно се люлее в ритъма на марша. Но някъде в далечината долавям друг ритъм, като накъсано стакато: „СДА е заплаха за всички. Лечението трябва да предпазва, не да разболява...“

Опозицията. Сигурно са ги изтласкали далече от сцената.

Лозунгите звучат все по-силно и по-силно и скоро виковете на привържениците на СДА заглушават всички други гласове. Присъединявам се към тях, оставям ритъмът да ме поведе и постепенно гласовете на хилядите влизат в мен, изпълват гърдите ми и раздвижват краката ми. Въпреки че не вярвам в нищо от това: нито в думите, нито в каузата или в хората около мен — то ме завладява, тълпата ми предава настроението си и въздухът се изпълва с електрически заряд, подхранван от енергията на хиляди единомишленици.

Енергия, която може да бъде опасна.

И точно когато скандиранията стигат до своята кулминация, Томас Файнман се отделя от охраната и вземайки стъпалата по две, се изкачва на сцената. Ритъмът се променя, напевите преминават в ръкопляскания и възторжени виковете.

Отвсякъде се издигат бели знамена и ленти и вятърът ги понася над главите ни. Повечето от тях са с официалния знак на СДА, но други развяват просто дълги ленти от бял плат и Таймс Скуеър се изпълва с тънки бели пипала на гигантски октопод.

— Благодаря — навежда се към микрофона Томас Файнман.

Гласът му гръмва над главите ни, но в следващия миг се чува остър писък, който преминава в хленч, Файнман примигва, слага ръка на микрофона, навежда се и нарежда нещо на своите хора. Извивката на врата му показва идеално белега на процедурата. Уголемени десетократно, трите точки се появяват на екрана.

Обръщам поглед към Джулиан. Той стои със скръстени пред себе си ръце и наблюдава баща си зад стената от охранители. Сигурно му е студено, защото е само по тънко сако.

— Благодаря — опитва отново Томас Файнман, изчаква, но този път никой не го прекъсва и той продължава. — Много по-добре... приятели мои...

В този момент се чува:

„Бум. Бум. Бум.“

Три миниатюрни експлозии — като онези малки фойерверки, които пускат на Четвърти юли.

След тях се разнася писък — див и отчаян.

И ужасът започва.

Фигури в черно изникват отникъде и отвсякъде, изскачат от канавките, материализират се от земята и придобиват зловещи форми зад стена от задушлива смрад. Изпъзват покрай сградите като паяци, спускат се по дълги черни въжета, врязват се в тълпата с остри лъскави ножове в ръце, грабят чанти и късат колиета от вратовете на хората, режат пръсти и крадат пръстени.

Лешоядите.

Стомахът ми се преобръща и въздухът засяда в гърлото ми.

Тълпата се разлюлява, хората започват да се блъскат, да напират, неистово търсейки път за спасение, но Лешоядите ни приклепват от всички страни.

— Лягай долу! Залегни!

Полицайте откриват огън. Един Лешояд се спуска по близката сграда към земята. Куршумът го улучва в гърба, той подскача веднъж и увисва на края на въжето. Тялото му остава да се люлее на вятъра. Едно от знамената на СДА се заплита в него и кръвта му напоява бавно белия плат.

Сигурно е поредният кошмар. Сънувам миналото. Това не може да се случва сега. Някой ме блъска отзад и аз се плъосвам на тротоара. Ударът с бетона ме връща в настоящето. Хората бягат, спъват се в мен и аз трябва да се претърколя, за да избегна чифт тежки ботуши.

Ставай! Веднага ставай!

Опитвам се да се изправа, но отново ме свалят с удар. Този път въздухът ми излиза и някой или нещо се мята върху мен и ме притиска към земята. Страхът изостря сетивата ми. Трябва да стана.

Издигнатата от полицайте преграда до нас се чупи и едно парче дърво пада на сантиметри от мен. Грабвам го и го размахвам сляпо зад себе си. Усещам как дървото среща крака, мускули и плът. Тежестта отгоре ми се раздвижва за момент и аз успявам да си поема въздух. Скачам на крака и хуквам към сцената.

Джулиан го няма. Моята задача е да наблюдавам Джулиан. Независимо от ситуацията.

Въздухът се изпълва с пронизителни писъци. Замирисва на огън.

В същия момент забелязвам Джулиан вляво от мен. Двама телохранители го водят към един от близките входи на старото метро, запушен с дъски като всички останали. Но единият от охранителите минава пред Джулиан и отваря скованата набързо дъсчена конструкция. Оказва се, че тя не е закована директно за рамката. Дъските са своеобразна врата. Тримата влизат навътре и скованите дъски се затварят с трясък след тях. Куршумите продължават да фучат над главата ми. Отвсякъде се носят викове и крясъци. Куршумите застигат един Лешояд в момента на приземяването му. Тялото му се удря в най-ниския балкон и пада върху море от ръце, глави и изкривени от ужас лица.

Затичвам се към входа, през който изчезна Джулиан. Над него има едва различима серия от стари букви и цифри, изписана с избледняла от времето боя: НРК 1237. Странно, но въпреки целия хаос и писъци този код от отминалите дни, този знак от един друг свят ми вдъхва спокойствие. Наистина ли онова време е било по-лошо от нашето? И дали в онези години на ярко осветени улици, на живот без режим на тока и открито проявявана любов хората са се тъпчели един друг, пищели са от страх и са се стреляли?

Някой ме удря в корема и аз падам назад. Приземявам се на една страна и чувам как лакътят ми изпуква под мен. Пронизва ме остра болка.

Един от Лешоядите скача върху мен. Няма как да разбере дали е мъж или жена. Облечен е изцяло в черно, а на главата си има скиорска маска, която покрива и врата му.

— Дай ми чантата — реве в ухото ми, но това не може да ме заблуди. Това е момиче. Опитва се да говори като мъж, но под умишлено удебеления глас прозира обичайната за момичетата мелодичност.

Не знам защо, но това ме вбесява още повече.

„Как смеете!“ ми се ще да изкрещя в лицето му. — Развалихте всичко и прецакахте всички.

Но вместо това свалям раницата от гърба си със спечени от болката в лакътя устни.

— Хайде, по-бързо! — вика то и пръстите му опипват нервно запасания през кръста му нож.

Изброявам мислено всички вещи в раницата си: кутия със сода — празна. Чадърът на Так. Два шоколада. Ключове. Издание на книгата „Ш-ш-т“ с дебели корици. Так настояваше да я взема и сега съм доволна, че го послушах. Тя е повече от шестстотин страници. Трябва да е достатъчно тежка. Хващам коланите на раницата и стискам здраво.

— Хайде, не се мотай!

Нетърпеливо, момичето се навежда да вземе раницата и стиснала зъби от болка — аз замахвам с цялата си сила и го уцелвам странично по главата, достатъчно силно, за да изгуби равновесие. То залита на една страна и тупва на земята. Бързо ставам, но то ме сграбчва за глезена и аз го ритам силно два пъти в ребрата.

Свещениците и учените са прави за едно: дълбоко в себе си човекът с нищо не превъзхожда животното.

Момичето изохква, свива се на кълбо и аз скачам на крака, стъпвам върху него и се прехвърлям през полицейските заграждения, в по-голямата си част вече на парчета. Писъците продължават, но вече са преминали в постоянен вой, приличащ на сирена.

Продължавам напред към входа за старото метро. Долепвам ръце до дъската и за миг се поколебавам.

Дървото под ръцете ми, остаряло с времето и топло от слънцето, ме успокоява. Малка част от нормалния свят на фона на цялата тази лудост.

Отново се разнася изстрел. Някой зад мен се строполява на земята. И още писъци, и още стонове. Навеждам се напред и бутам дъската. Вратата се отваря няколко сантиметра, разкривайки зловещ мрак и остра миризма на мухъл.

Но аз не поглеждам назад.

Отварям вратата, затварям след себе си и изчаквам очите ми да свикнат с тъмнината. Ослушвам се за стъпки и гласове, но не се чува нищо. Миризмата тук е по-силна, миризма на мърша, разложени животински вътрешности и мухъл. Закривам нос с ръкава на якето си и вдишвам. Нещо капе в краката ми, но иначе е съвсем тихо.

Виждам пред себе си покрити с парчета стар вестник, смачкани картонени чаши и фасове стълба, осветена от слаба електрическа

лампа — като онези, които използвахме в Пустошта. Някой трябва да я е оставил по-рано тук.

Тръгвам предпазливо към стълбата и на всяка крачка се ослушвам. Охраната на Джулиан може да ме е чула, докато отварях вратата. Може би ме причакват горе, готови да ме хванат. Изругавам мислено металните детектори, скенерите и всички видове електронни заключалки. Какво не бих дала за една отвертка или нож, каквото и да е. В същия момент се сещам за ключовете и отново свалям раницата от раменете си. При движението извъртам лакът и болката спира дъха ми. Добре, че паднах на лявата си страна. С неподвижна дясна ръка щях да съм напълно беззащитна.

Намирам ключовете на дъното на раницата и тръгвам отново, бавна като охлюв, за да не вдигам шум. Мушвам ключовете между пръстите си, както ме е учил Так. Не може да се нарече оръжие, но е по-добре от нищо. Изкачвам стълбата, следейки сенките за евентуално раздвижване, за нещо, което може да изникне ненадейно от мрака.

Нищо. Всичко е спокойно и тихо.

Стигам до последното стъпало и се изправям пред мръсна врата, покрита с мазни следи от човешки пръсти. След вратата има ръждясали въртележки, най-малко дузина, приличащи на миниатюрни вятърни мелници, застопорени на едно място. Линията води към тунелите на старото метро. Прескачам безшумно една въртележка и се приземявам от другата страна. Тунелите зейват пред мен. Над входа на всеки е поставена различна табела, изписана със стари букви и цифри. Джулиан трябва да е влязъл в един от тях, но не мога да разбера в кой точно, защото всичките тънат в мрак. Светлината от лампата не достига дотук. Замислям се дали да не се върна и да я взема, но се сещам, че светлината ще ме издаде.

Спирам и се ослушвам. В първия момент не чувам нищо, но след няколко секунди ми се струва, че долавям глухи стъпки в тунела отляво. Тръгвам по посока на звука, но той притихва и отново настъпва тишина. Сигурно ми се е причуло. Спирам и се оглеждам нерешително. Не знам какво да правя. Провалих мисията — първата си мисия, — това е ясно. От друга страна, не мисля, че Рейвън и Так ще ме обвинят, че съм изгубила Джулиан, като се има предвид суматохата след нападението на Лешоядите. Нямаше как да го предвидя, нямаше как да се подготвя за това.

Преценявам, че ще е най-добре да изчакам няколко часа, докато полицията възстанови реда, в което изобщо не се съмнявам. Ако се наложи, ще прекарам нощта тук и на сутринта ще се върна в Бруклин.

Изведнъж мяркам една сянка да прелита от лявата ми страна. Обръщам се и забивам юмрук, обаче във въздуха. Огромен плъх забързва пред мен и минава на сантиметър от маратонката ми. Дишам шумно и го проследявам с поглед.

Плъхът влиза в друг тунел. Дългата му опашка събира боклуците от пътеката и ги влачи със себе си. „Бррр. Ненавиждам плъхове“.

Точно в този момент го чувам, съвсем ясно е, няма как да го сбъркам — две потропвания, тих стон и един проплакващ глас: „Моля ви...“

Гласът на Джулиан.

Сърцето ми започва да подскача бясно в гърдите. Страхът заплита червата ми на възел. Гласът идва някъде от вътрешността на тунела.

Облягам гръб на стената, направо залепвам за нея, и като усещам мухъла и лепкавата влага под пръстите си, се придвижвам съвсем бавно напред. Цялата треперя от страх да не издам някакъв звук, от страх, че дишам прекалено шумно. Спирам на всеки две-три крачки и напрегам слух с надеждата да чуя гласа на Джулиан. Но единственият звук е този в краката ми: „кап, кап, кап“. Сигурно някъде има спукана тръба.

После го виждам.

Човекът виси от една решетка в тавана, около подутия му врат е затегнат дебел кожен колан. Над него има метална тръба и влагата от образувания конденз се оформя в капки, които падат върху пода на тунела. „Кап, кап, кап.“

Много е тъмно и не мога да видя лицето му — решетката пропуска само част от сивкавата светлина, — но по широките рамене разпознавам един от охранителите на Джулиан. Другият лежи свит на кълбо в краката му. От гръба му стърчи дълъг нож.

Забравила, че трябва да пазя тишина, се дръпвам рязко назад. В същия момент отново чувам гласа на Джулиан, този път по-слабо: „Моля ви...“

Цялата изтръпвам. Не мога да определя откъде идва гласът, но в момента друго ме тревожи повече. Единствената ми мисъл е как да

изляза оттук. Навън, навън, навън. По-добре да се изправя срещу Лешоядите на открито, отколкото да стоя тук, притисната от тъмнината като плъх. Не искам да умра под земята.

Хуквам сляпо по обратния път с протегнати напред ръце, блъскам се в стената и бързо се измествам към центъра на тунела. Паниката отнема ловкостта на ръцете и краката ми.

„Кап, кап, кап.“

„Моля те! Моля те, изведи ме оттук.“

Сърцето ми ще експлодира всеки миг. Бие толкова бързо и силно, че започвам да се задушavam.

Изневиделица от двете ми страни изникват две черни сенки и страхът ги прави да приличат на огромни мрачни птици, протегнали остриите си нокти към мен.

— Накъде си се разбързала? — казва едната сянка и ме хваща за ръката. Ключовете падат от ръката ми. Следва смразяваща болка. После бяла светкавица. И аз потъвам в мрака.

ТОГАВА

Миако трябваше да участва в предварителната експедиция, но в последния момент се разболява и влиза в лазарета.

— Утре ще е на крак, ще видиш — казва ми Рейвън. — Миако е здрава като скала.

Но на следващия ден тя започва да кашля толкова лошо, че всички чуваме през стените как се дави в кашлицата си. Гърдите ѝ хъркат, когато диша. Потта ѝ мокри одеялата, въпреки че не спира да крещи: „Студено ми е! Замръзвам!“

Не след дълго започва да храчи кръв. Когато идва моят ред да бдя над нея, виждам засъхнали тъмни петна в ъгълчетата на устните ѝ. Искam да ги избърша с влажна кърпа, но тя, все още много силна, ме изблъсква. От високата температура започват да ѝ се привиждат летящи във въздуха фигури и сенки, тя ги ругае и се бори с тях.

След няколко дни вече не може да стои права, не успява дори когато с Рейвън я подкрепяме от двете страни, и вие от болки. Накрая се отказваме и примирено сменяме напиканите чаршафи. Аз предлагам да ги изгорим, но Рейвън настоява да ги оставим. Същата нощ я виждам да ги търка яростно в един леген. Водата в него е вряла, парата изпълва цялото помещение и ръцете ѝ стават червени като сурово месо.

На следващата нощ се събуждам в пълна тишина, като в хладно тъмно езеро. В първия миг, преди да изплувам напълно от мъглата на съня, решавам, че Миако е по-добре и утре ще я видя да пали печката в кухнята. После ще излезем заедно на обиколка и ще я гледам как проверява капаните с дългите си костеливи пръсти.

Изведнъж осъзнавам, че е прекалено тихо. Ставам със стегнато от тревогата гърло. Подът под краката ми е леденостуден и ме кара да бързам.

Заварвам Рейвън с пусната по раменете коса да седи на края на леглото на болната и да се взира в нищото. Очите ѝ приличат на две

празни дупки на фона на подскачащите сенки от пламъка на свещта до нея.

Очите на Миако са затворени и аз веднага разбирам, че е мъртва. От корема ми се надига вълна от безпричинен и истеричен смях. За да я потисна, отварям уста и питам:

— Тя...

— Да — отвръща кратко Рейвън, преди да съм свършила.

— Кога?

— Не съм сигурна. Бях заспала за малко. — Тя прокарва ръка по уморените си очи. — Когато се събудих, не дишаше.

Някой сякаш ме залива с гореща вода и веднага след това с леденостудена. Не знам какво да й кажа, затова оставам неподвижна с бягащи от мъртвото тяло на Миако очи. Тя лежи там като статуя, като сянка, с посивяло от болестта лице, изпито и съсухрено. Поглеждам към ръцете ѝ и си спомням колко чевръсто се движеха из кухненския плот само преди няколко дни. Мекият звук от работата им беше толкова ритмичен, че Сара можеше да си измисли песен на него. Като тихо прърхане на крилете на врабче.

Буцата засяда в гърлото ми.

— Много... съжалявам.

Рейвън навежда глава. После казва тихо:

— Не трябваше да я карам да носи вода. Тя ми каза, че не се чувства добре. Трябваше да я оставя да си почине.

— Не бива да обвиняваш себе си — пресичам я бързо.

— Защо? — пита рязко тя и вдига поглед към мен.

В този момент ми изглежда съвсем млада. Гледа ме упорито и войнствено, както гледаше братовчедката ми Джени, когато леля Каръл ѝ казваше, че е време за учене. Налага се да си напомня, че Рейвън наистина е млада, на двацет и една, само няколко години по-голяма от мен. Пустошта състарява.

И веднага си задавам въпроса колко време ще издържа аз тук.

— Защото грешката не е твоя — настоявам. Не мога да видя очите ѝ и това ме изнервя. — Не трябва... не трябва да се чувстваш зле.

Рейвън става и взима свещта.

— Ние сме от другата страна на оградата, Лена — казва ми уморено, докато прекосява стаята към вратата. — Не схващаш ли? Не

можеш да ми заповядваш какво да чувствам.

На следващия ден започва да вали сняг. На закуска виждам Сара да плаче тихичко, докато обира кашата от купичката си. Тя беше много близка с Миако.

Доброволците — Так, Хънтър, Роуч, Бък, Лу и Скуиръл — напуснаха базата преди пет дни и взеха със себе си лопатата, за да заровят продуктите, затова се налага да търсим подходящи метални, дървени и други парчета, които могат да станат за копаене, за да погребем тялото.

Слава богу, не вали много. До обяд успява да натрупа не повече от един сантиметър, но е много студено и земята е замръзнала. След половин час ровене и копаене с Рейвън и Брам успяваме само да набраздим леко земята и да се изпотим. Сара, Блу и още няколко души са се сгушили един в друг на няколко крачки от нас, наблюдават работата ни и зъзнат от студ.

— Не става — изправя се задъхано Рейвън, рита извитото метално парче, използвано вместо лопата, и го праща на няколко метра. После се обръща и се вглежда ядосано в резултата от жалките ни усилия. — Трябва да я изгорим.

— Да я изгорим ли? — излиза от устата ми, преди да помисля. — Не можем да я горим. Това е...

Рейвън се обръща към мен с пламнали очи.

— Не можем ли? Добре, тогава ти предложи какво да правим. Искаш да я оставим в болничната стая ли?

Повиши ли Рейвън тон, обикновено подвивам опашка, но този път не отстъпвам.

— Тя заслужава истинско погребение — казвам, мислено заповядвайки на гласа си да спре да трепери.

Рейвън скъсява разстоянието между нас с две крачки.

— Пилеем си енергията — просъсква в лицето ми и аз разбирам с изненада колко много ярост и отчаяние таи в себе си. Спомням си какво каза на Так преди няколко дни: „Всички ще преживеят. — Трябва да я пестим. Тепърва ще ни трябва.“

После впира очи в мен и казва силно, за да я чуят и другите:

— Трябва да я изгорим.

Увиваме тялото ѝ в изпраните от Рейвън чаршафи. Сигурно още тогава е подозирала, че може да се наложи да ги използваме за тази цел, ми идва наум и от тази мисъл ми се повдига.

— Лена — пронизва ме гласът ѝ, — хвани я за краката.

Аз се подчинявам. Тялото на Миако е по-тежко, отколкото изглежда. Като че ли смъртта е превърнала костите ѝ в желязо. Стискам зъби и повдигам, бясна на Рейвън. Толкова съм ядосана, че съм готова да се изплюя в лицето ѝ.

Ето в какво ни превръща Пустошта. Ето до какво сме свели живота си. Гладуваме, умираме, увиваме приятелите си в стари парцаливи чаршафи и ги горим навън. Знам, че причината не е в Рейвън, а в хората от другата страна на оградата, в Онези, зомбитата, от които доскоро бях част — но гневът замъглява съзнанието и прогаря дробовете ми.

На малко повече от километър от базата има сухо дърво, сигурно някога през него е текла река. Оставяме тялото на Миако там и Рейвън полива чаршафите с бензин, съвсем малко, защото трябва да го пазим за нас. Снегът се е засилил, мокри чаршафите и в първи момент огънят не тръгва. Блу започва да плаче на глас и Баба я избутва далеч от тялото с думите:

— Тихо, Блу! Сълзите ти не помагат с нищо.

Блу заравя лице в голямата плетена жилетка на Баба, за да заглуши риданията си. Сара стои с бяло като платно лице и трепери като лист.

Рейвън сипва още малко бензин и огънят най-после се разгаря. Във въздуха се усеща задушлив дим и миризма на изгоряла коса. Звукът също е ужасяващ и ме кара да си представям отделянето на плътта от костта. Рейвън започва надгробното слово, но скоро слага ръка на устата си, явно и на нея ѝ се повдига. Обръщам глава. Сълзите напират в очите ми: от дима или от гнева — не знам.

Изведнъж ми се прииска да копая, да копая, да ровя в пръстта с ръцете си, да обърна цялата земя. Тръгвам като насън към базата. Трябва ми доста време, докато намеря старата памучна риза и шортите, които носех, когато прескочих оградата и дойдох в Пустошта. Сега ризата се е превърнала в кърпа за подсушаване на съдовете след миене. Това са единствените вещи от миналия ми живот, останки от другата Лена.

Хората се събират в кухнята. Брам разпалва угасналия огън, а Рейвън слага вода в чайника явно за кафе. Сара си играе с оръфана и заливана многократно с вода колода карти. Всички останали седят мълчаливо около масите.

— Хей, Лена — спира ме Сара, когато минавам покрай нея. Скривам шортите и ризата под якето и притискам здраво корема си с ръце. Не искам никой да разбере какво ще правя, особено пък Рейвън. — Искаш ли да изиграем едно сантасе?

— Не сега — изръмжавам аз.

Пустошта ни прави зли. Зли и коравосърдечни.

— Може да играем на нещо друго тогава — казва тя. — Може да играем на...

— Казах — не — отсичам и тичам нагоре по стълбата, преди да видя обидата в очите ѝ.

Навън светът е покрит с бяла пелена. Студът ме захвапва и аз спирам разколебана. Всичко е покрито с дебел слой замъгляващ погледа сняг, но миризмата от изгорялото тяло на Миако все още се усеща и аз си представям, че заедно със снега върху нас се сипе и нейният прах. Представям си как ни затрупва в съня ни, заравя ни в подземието и ни задушават там.

В единия край на базата има хвойнов храст, оттам започвам и завършвам тренировките си. Под него е чисто, снегът още не е пробил. Почиствам с ръкав земята и започвам да копая с ръце. Гневът и мъката пулсират в слепоочията ми и стесняват полезрението ми до малък тунел, в който ровя и ровя, без да усещам студа по разранените си ръце; кръвта се смесва с пръстта и залепва по пръстите ми, но аз дори не забелязвам. Оформям достатъчно голяма дупка и заравям последните остатъци от предишната Лена в земята под хвойновия храст.

Минават два дни от погребението на Миако, но снегът не спира. Рейвън оглежда загрижено небето всеки ден и мърмори нещо под носа си. Лу и Скуиръл — първите скаути — се завръщат. Вече сме пакетирали всичко, но продължаваме да ходим за вода, да събираме храна и дърва, да залагаме капани и да ловим каквото можем. Снегът затруднява работата ни, защото дребните животни са се скрили под

земята. Не ни остава нищо друго, освен да чакаме. Ще тръгнем едва когато се върне и последният от експедицията. Това може да стане всеки момент и ние го повтаряме непрекъснато пред Рейвън, за да я успокоим. Снегът вали бавно, но постоянно и превръща света в голяма бяла пряспа.

В настъпилото безвремие аз започвам да преглеждам гнездата за съобщения по два пъти на ден. Заледената кора на дърветата прави изкачването ми по-трудно, но аз не се отказвам. После се връщам в подземие и усещам как пръстите ми пулсират, докато животът се завръща в тях. През последните няколко седмици продуктите пристигат редовно, но понякога ги намираме по-нагоре, заседнали в плитчините, където водата замръзва по-бързо. Налага се да разбиваме леда с дръжките на метлите. После Роуч и Бък пренасят пакетите до фермата — уморени, но доволни.

Минават още няколко дни и снегът най-после спира. Сега чакаме единствено Хънтър и Так.

Един ден заварвам гнездата оцветени в жълто. На следващия ден пак са жълти. На третия жълт ден Рейвън ме дърпа настрани.

— Тревожа се — казва ми тя. — Нещо не е наред от другата страна.

— Може отново да са започнали да патрулират — отвърщам аз. — Или са пуснали ток по оградата.

Тя прехапва устни и поклаща глава.

— Каквото и да става, е сериозно. Всички знаят, че по това време ние се местим на юг. Ако не получим следващата пратка, запасите от храна може да не ни стигнат.

— Сигурно е временно. Утре непременно ще получим пратката.

Рейвън отново клати глава.

— Не можем да чакаме — казва тя и гласът ѝ потрепва.

Знам, че не се тревожи само за продуктите. Мисли за Хънтър и Так.

На следващия ден небето просветлява, слънцето се вдига високо и земята се стопля. Ярките лъчи пробиват през високите клони и снегът се топи по дърветата на малки криволичещи вади. Снегът донесе тишината, но с топенето гората отново се събужда за живот, навсякъде нещо капе, друго чурулика, трето припуква. Сякаш някой е

махнал намордника на гората и тя не може да си намери място от радост.

Топлото време повишава настроението на всички, освен на Рейвън, която прави ежедневното си проучване на небето и мърмори:

— Няма да е за дълго.

Тръгвам през кишата към гнездата. Става ми толкова топло, че свалям якето и връзвам ръкавите му около кръста си. Днес гнездата ще бъдат зелени, усещам го. Ще бъдат зелени, продуктите ще пристигнат, Хънтър и Так ще се върнат и всички ще тръгнем на юг. Ярките слънчеви лъчи подскачат по черните клони и пред погледа ми започват да танцуват цветни петна, да проблясват червени и зелени искри.

Стигам до гнездата, свалям якето и го окачвам на един от ниските клони. Хващам се за същия клон и тръгвам нагоре. Днес намирам лесно пътя, сърцето ми подскача от радост, каквато не съм усещала от много време. Отдалече се носи нежно бръмчене, усещам слабата вибрация във въздуха, трепти, сякаш хор на щурци оглася гората в топла лятна нощ. Аз прескачам от клон на клон и си мисля: на този свят има достатъчно място за всички. Отвъд оградите, отвъд правилата и законите има колкото си искаш място за нас. Ще пътуваме спокойно и ще пристигнем невредими.

Гнездата са съвсем близо. Премествам теглото си на другия крак и оглеждам за по-удобно място, откъдето мога да се прехвърля на най-горния клон. В същия момент пред очите ми преминава сянка, изниква толкова неочаквано, че се стряскам и политам назад, но в последния момент успявам да се задържа за клона. Представям си свободното падане надолу и сърцето ми се качва в гърлото.

И изведнъж виждам, че онова, което ме изплаши, не е сянка, а птица. Птица, която се прибира в гнездото си. Цялата в боя. Разтърсва криле и пръска всичко наоколо.

Боята е червена. Червена. Червена.

Взирам се между клоните и чак сега забелязвам десетките кръжащи над главата ми птици с червени криле.

Червеното означава „Бягай“.

Не знам откъде намирам сили да сляза от дървото. Пързаям се надолу, свличам се като чувал. Страхът ме лишава от ловкостта и грацията на движенията ми.

Червеното означава „Бягай“. Последните няколко метра взимам, като скачам и се претъркулвам в снега. Студът преминава без проблеми през дънките и пуловера. Грабвам якето и хуквам през гората. Белият сняг ме заслепява и тичам с насълзени от ярката светлина очи. Всяка крачка е агония. Сякаш сънувам един от онези кошмари, в които човек се мъчи да избяга от нещо страшно, но не може да помръдне от мястото си.

Бръмченето, което чух преди малко, се засилва. Не звучи като песен на щурци, а на стършели.

Като мотоциклети.

Тичам с всички сили към подземие, гърдите ми пламват, гърлото ме заболява и сълзите потичат от очите ми. Искam да крещя. Да разперя криле и да полетя. За миг ми минава през ума: „Може да е някаква грешка. Няма да се случи нищо лошо“.

Бръмченето преминава в рев и над дърветата се показва първият самолет. Приближава с крясък към базата.

Но не. Аз съм тази, която крещи.

Крещя и тичам. Пищя, когато самолетите ме настигат, и крещя, когато първите бомби достигат до земята и я опожаряват.

СЕГА

Отварям очи и потръпвам от болка. Пред погледа ми се завъртат като калейдоскоп цветовете на дъгата. Изтръпвам от страх — „Къде съм? Какво стана“, — но после цветовете придобиват форми и идвам на себе си. Оглеждам се и установявам, че лежа на тесен нар в каменна стая без прозорци. В объркването си решавам, че съм в болничната стая на базата. Но веднага отхвърлям тази вероятност. Тази стая е много по-малка и по-мръсна. Няма мивка, а само една кофа в ъгъла; матрактът, на който лежа, е мърляв и без чаршафи.

Спомените постепенно се завръщат: демонстрацията в Ню Йорк, входът за метрото, мъртвите телохранители. Спомням си и стържещия в ухото ми глас: „Закъде си се разбързала?“

Опитвам се да седна, но адската болка в слепоочията ме връща назад. Имам усещането, че някой забива нож в тях.

— Пийни малко вода. Ще ти помогне.

Мигновено сядам и въпреки болката се оглеждам. Виждам Джулиан Файнман да седи на друг нар до мен. Облегнал се е на стената и ме наблюдава през дългите си мигли. Ръката му е протегната към мен и в нея има тенекиена чаша.

— Донесоха я по-рано — добавя той.

Джулиан изглежда ужасно. От веждата му тръгва тясна и дълбока рана, покрита със засъхнала кръв, и стига чак до челюстта. Отстрани на челото, точно до линията на косата, се вижда синуина. Поставената високо на тавана крушка е слаба и на бялата ѝ светлина косата му има цвят на прясно сено.

Очите ми подскачат към вратата зад него, той проследява погледа ми и клати глава.

— Заключена е отвън.

Така. Значи сме затворници.

— Кои са те? — питам, въпреки че знам. Трябва да са Лешоядите. Припомням си ужасната картина в тунелите — окачения

на онази кука бодигард и другия със забит в гърба нож. Никой друг не би сторил такова нещо.

Джулиан отново клати глава и аз забелязвам синини и около врата му. Сигурно са го душили. Сакото му го няма и ризата му е разкъсана. Носът му кърви, предната част на ризата е осеяна с капчици кръв. Но той изглежда изненадващо спокоен. Протегнатата ръка с чашата е стабилна. Само очите му са неспокойни, онова невероятно синьо сега е толкова ярко, сякаш през него преминава ток.

Протягам ръка да взема чашата, но в последната минута той я дърпа леко към себе си.

— Познавам те отнякъде... — казва и нещо проблясва в очите му. — Точно така. От митинга. Беше изгубила ръкавицата си.

— Да — признавам веднага и отново посягам за чашата.

Водата мирише на мухъл, но гърлото ми я приема с благодарност. Отпивам голяма глътка с мисълта, че никога не съм усещала такава жажда. Но водата е малко и не може да я утоли. Изгълтвам почти всичко, но в последния момент спирам, осъзнавайки с чувство на вина, че Джулиан също може да има нужда от нея. Оставям му не повече от глътка и му връщам засрамено чашата.

— Можеш да я допиеш — казва той.

Дори не помислям да споря с него. Докато пия, усещам погледа му върху себе си. Вдигам очи и виждам, че гледа трите точки на врата ми. Белегът, изглежда, го успокоява.

Не е за вярване, но раницата е още с мен. Незнайно защо Лешоядите са решили да ми я оставят. Това ме изпълва с надежда. Може да са много зли, но явно нямат опит с отвличането на хора. Веднага вадя шоколада, но спирам и размислям. Още не съм гладна, а и нямам представа колко време ще ме държат в тази дупка. От приятелите си в пустошта научих, че ако можеш, по-добре е да почакаш. По-късно ще бъдеш толкова отчаян, че ще загубиш контрол над себе си.

Останалите неща — книгата „Ш-ш-т“, тъпият чадър на Так, бутилката от минерална вода, която изпих в автобуса и една тубичка с грим (вероятно Рейвън я е оставила на дъното) — са безполезни. Ето защо не са конфискували раницата. Изваждам всичко навън, оставям го на леглото, обръщам раницата с дъното нагоре и тръскам здраво,

сякаш се надявам оттам изведнъж да изпадне нож пила или друг знак за спасение.

Уви напразно. И все пак трябва да има някакъв начин да се измъкна оттук.

Ставам, отивам до вратата и я натискам с лявото си рамо. Лакътят ме боли, но сега болката е тъпа и пулсираща. Това е добър знак, очевидно няма нищо счупено.

Вратата е заключена, както ми каза и Джулиан, и е желязна. Невъзможно е да се разбие. На нея е монтирана по-малка вратичка — като за кучета и котки. Клякам долу и я оглеждам. Пантите са сложени така, че да се отваря от другата страна, а от нашата да не може.

— Оттам ни подават водата — обажда се Джулиан. — И храната също.

— Храната ли? — изненадвам се аз. — Значи дават храна?

— Малко хляб. И фъстъци. Издох ги всичките. Не знаех колко време ще стоиш тук — свежда сконфузено очи той.

— Няма нищо — отвърщам бързо. — Аз щях да направя същото.

Ставам и започвам да изследвам стените за пукнатини, следи от скрити врати и слаби места, откъдето можем да пробием и да избягаме.

Вода, храна и подземна килия. Това са фактите. Няма съмнение, че сме под земята: съдя по следите от мухъл по горната част на стените. Същите ги имахме в подземие то. Както и черните прашни петна.

Заровени сме в земята, това е факт.

Но ако искаха да ни убият, щяхме вече да сме мъртви. Това също е факт.

Тази мисъл не ме успокоява. Ако Лешоядите ни искат живи, значи ни готвят нещо по-лошо и от смъртта.

— Какво си спомняш? — обръщам се към Джулиан.

— Какво? — поглежда ме неразбиращо той.

— Какво си спомняш? За нападението. Някакви шумове, миризми, действия?

Всеки път, когато погледна директно към него, очите му бягат от моите. Но това е естествено, години наред е живял в сегрегация, възприел е принципите за отбягване на другия пол, знае трите правила за предпазване: дистанция, отбягване, безпристрастие. Изкушавам се да му напомня, че не е незаконно да имаш зрителен контакт с

излекуван, но ми се струва абсурдно да водя разговор за закони и правила на това място.

Вглеждам се в него и решавам, че е в етап на отричане. Затова е толкова спокоен.

Джулиан въздъхва и прокарва ръка по косата си.

— Нищо не помня.

— Опитай все пак.

Той тръсва глава, сякаш се опитва да върне спомените, обляга се назад и гледа в тавана.

— Когато Невалидните нахлуха на площада...

Примигвам неволно при произнасянето на тази дума. Трябва да си прехапя езика, за да не го поправам, да не изкрещя: „Не Невалидни, а Лешояди. Ние не сме еднакви“.

— Давай нататък — подканям го бързо, слагам ръце на стената и започвам да опипвам внимателно мазилката. Нямам представа какво очаквам да открия. Ние сме затворени — просто и ясно. Но за Джулиан, изглежда, е по-лесно да говори, когато не го гледам.

— Бил и Тони — това са хора от охраната на татко — ме грабнаха и поведоха към аварийния изход. Това го бяхме планирали предварително... в случай че нещо се обърка. Трябваше да се скрием в тунелите и да чакаме баща ми. — Той се запъва на думата „баща ми“ и се задавя. — В тунелите беше тъмно. Тони тръгна да търси фенери. Беше ги сложил по-рано по ъглите. После... после чухме крясък и някакво изщракване. Сякаш някой чупи орехи.

Той преглъща тежко. Изведнъж ми става мъчно за него. Преживял е прекалено много.

Но веднага си напомням, че причината Лешоядите да съществуват са именно той и баща му. СДА и подобни организации прогониха всяко чувство и всяка капчица съвест от това общество. Пъхнаха юмруците си в гърлото на вулкана, за да не изригне. Но в крайна сметка лавата винаги побеждава, винаги намира начин да излезе навън.

— Тони се забави и Бил тръгна напред да се увери, че всичко е наред. Каза ми да не мърдам. Останах сам в тъмното и след секунди някой ме хвана за гърлото. Не можех да дишам. Погледът ми се замъгли. Видях, че някой се приближава към мен, но не успях да различа лицето му. Той ме удари — Джулиан посочва към носа и

ризата си — и аз изгубих съзнание. Когато отворих очи, вече бях тук. С теб.

Приключвам с изследването на стените, но отвътре ми ври и кипи, не мога да си намеря място. Продължавам да крача напред-назад, изучавайки всеки сантиметър от пода под краката си.

— Нищо друго ли не си спомняш? Други шумове или миризми?

— Нищо.

— Някой каза ли ти нещо? Говореха ли?

Джулиан се запъва лекичко, преди да каже „не“.

Не съм сигурна дали не ме лъже, но не го притискам. Няма смисъл.

Силите ме напускат изведнъж. Болката в главата се връща и пред очите ми отново избухват малки цветни точки. Сядам на пода и облягам брадичка на коленете си.

— Какво ще правим сега? — пита Джулиан. Този път в гласа му се долавя лека нотка на отчаяние. Явно е преминал фазата на отричане. И всъщност не е толкова спокоен, колкото изглежда. Изплашен е и така се бори със страха.

Облягам глава на стената и затварям очи.

— Ще чакаме.

Нямам представа колко време е минало, не знам дори дали е ден или нощ. Монтираната високо на тавана крушка хвърля равна бяла светлина върху всичко. Минават часове. Ако не друго, Джулиан със сигурност знае как да пази тишина. Седи на леглото си и в момента, когато отместя поглед от него, забива своя в мен. Сигурно за пръв път през съзнателния си живот остава насаме с момиче и очите му шарят из косата, краката и раменете ми, сякаш съм странна птица от зоологическата градина. Погледът му ме кара да облека отново якето си, но в последния момент се отказвам. Тук е прекалено горещо.

— Кога ти направиха процедурата? — пита ме той в един момент.

— През ноември — отвърщам автоматично. Съзнанието ми прехвърля отново и отново един-единствен въпрос: защо сме тук?

Защо ни запазиха живи? За Джулиан мога да разбера. Той струва нещо. Сигурно търсят откуп. Но аз не струвам и пукната пара. Това

страшно ме обърква.

— Болеше ли? — чувам го да пита.

Поглеждам го и за пореден път се стряскам от яркосините му очи. Като цвят на бистра река, нашарена с лилави и тъмносини нишки.

— Не много — лъжа веднага.

— Мразя болниците — казва той и отвърща поглед от мен. — Мразя лаборатории, учени, лекари... всичко това.

Настъпва кратка тишина.

— Трябва да си свикнал досега — не се сдържам аз.

Лявото ъгълче на устните му се вдига лекичко в тънка усмивка и той ме поглежда накриво.

— Има неща, с които човек никога не може да свикне — казва тихо той.

Незнайно защо думите му ме подсещат за Алекс и стомахът ми се свива на топка.

— Предполагам — прошепвам в отговор.

Изведнъж нещо нарушава тишината. Излегнала съм се на тесния нар, но щом усещам промяната, се изправям и сядам.

— Какво е това? — обажда се Джулиан, но аз му давам знак с ръка да млъкне.

От другата страна на вратата нечий стъпки се приближават към нас. След малко пантите на малката вратичка изскърцват и тя се отваря.

Мигом се хвърлям на пода и се опитвам да видя нещо през отвора, да зърна похитителя. Приземявам се тежко на дясното си рамо. В същото време в отвора се появява метален поднос и вратичката зад него се затваря.

— По дяволите! — изругавам и се хващам за рамото.

В подноса има две парчета хляб, няколко резена сушено говеждо и една цяла метална бутилка с вода. Не е лошо, като се има предвид с какво се хранехме в Пустошта.

— Видя ли нещо? — надига се Джулиан.

Поклащам глава.

— Не, че ще помогне с нещо — добавя той и след кратко колебание се смъква на пода до мен.

— Всяка информация е полезна — срязвам го аз.

Това също го научих от Рейвън. Но Джулиан не би могъл да разбере. Хора като него не искат да знаят, не искат да мислят и да вземат решения. Това е част от голямата цел.

Двамата протягаме едновременно ръце към водата и случайно се докосваме. Джулиан дърпа своята като опарен.

— Взимай — махам с ръка.

— Не, ти си първа — отвърща той.

Взимам бутилката и пия, но през цялото време го наблюдавам. Виждам го да разделя своето парче хляб на две. Сигурно го прави, за да му стигне за по-дълго. Вероятно умира от глад.

— Вземи и моя хляб — казвам импулсивно.

Не знам защо го правя. Не е много разумно от моя страна. Ако искам да избягам оттук, ще имам нужда от много енергия.

Джулиан ме зяпва невярващо. Странно, но за разлика от другите цветове по него — житния цвят на косите и синьото в очите — миглите му са плътни и черни.

— Сигурна ли си?

— Взимай — повтарям и за малко не добавям: „Преди да съм размислила“.

Джулиан изяжда лакомо второто парче. Изчаквам го да свърши и му подавам бутилката, но той не бърза да я допре до устните си. Виждам, че се колебае.

— Нали знаеш, че не можеш да я пипнеш от мен? — казвам.

— Какво? — трепва той, сякаш съм нарушила дълбока и дълго пазена тишина.

— Не можеш да пипнеш болестта. Амор делирия невроза. Делириум. Няма как да се заразиш. Аз съм безопасна. — Веднъж, съвсем в началото, Алекс ми каза същото. Тръсвам глава и набутвам спомена в най-дълбокото и тъмно ъгълче на паметта си. — А и тя не може да се предаде чрез храна и вода. Това е мит.

— Но може да се предаде чрез целувка — казва след малка пауза Джулиан. Думата „целувка“ явно го притеснява. Тя е от онези думи, които се използват много рядко, само у дома и само при спуснати завеси.

— Това е различно.

— Но аз не се тревожа за това — промърморва той и отпива голяма глътка, за да ми докаже, че наистина не се страхува.

— За какво се тревожиш тогава?

Взимам моята част от месото, облягам се на стената и започвам да работя със зъбите.

Очите му отново бягат от мен.

— Просто не съм прекарвал никога толкова време с...

— С момиче ли?

Той клати глава.

— С никого. С никого на моята възраст.

Споглеждаме се за миг и мен ме напушва смях. Очите му сега са други: кристалночистите води са станали по-дълбоки, като част от океана, и в тях се прокрадват зелени, лилави и златисти нишки.

Джулиан, изглежда, решава, че е казал твърде много, става, отива до вратата и след кратък миг на колебание се обръща нервно към мен. Това е първият знак на вълнение, който забелязвам у него. Досега демонстрираше пълно спокойствие.

— Защо ни държат тук според теб?

— Сигурно чакат откуп — отговарям. Това е единственото логично обяснение.

Джулиан подръпва замислено долната си устна. Явно обмисля вероятността.

— Баща ми ще им плати — казва накрая. — Аз съм от голямо значение за движението.

Оставям думите му без коментар. В един свят без любов отношенията между хората се измерват с това доколко си значим, каква ти е цената и имат ли полза от теб. Претегляме, мерим, сравняваме и търсим изгодата, докато душата ни се превръща в пепел.

— Макар че никак няма да му е приятно да се договаря с Невалидни — добавя той.

— Няма как да си сигурен, че те са отговорни за това — казвам бързо и веднага съжалявам. Дори и при тези обстоятелства Лена Морган Джоунс трябва да реагира, както се очаква от нея.

Джулиан мръщи вежди.

— Нали ги видя на демонстрацията? — пита той и когато не получава отговор, продължава: — Не знам. Може пък всичко да е за добро. Може би така хората ще разберат какво се опитва да постигне СДА. Ще осъзнаят, че ранната процедура е необходимост.

Казва го като за пред публика, сякаш има пред себе си пълна зала с привърженици. Питам се колко ли пъти е произнасял същите думи, колко пъти е проповядвал същите идеи, набити в главата му от най-ранна възраст. Не вярвам да се е усъмнил дори веднъж в тях.

Внезапно се отвращавам от него, от спокойната му увереност в правотата на казаното от него, сякаш животът на човека може да бъде подложен на дисекция, да се вземе проба от него в някоя лаборатория и да ѝ се постави етикет.

Но не му възразявам. Лена Морган Джоунс крие истинското си лице зад маска.

— Надявам се — казвам енергично, отивам на леглото си, обръщам се към стената и се свивам на кълбо, давайки да се разбере, че съм приключила с разговора. За да си отмъстя, започвам да говоря безмълвно на стената пред себе си, да редя стари забранени думи от молитва на забравена религия, на които ме научи Рейвън:

*Господ е Пастир той, от нищо не ще се нуждая:
Той ме настанява на златни пасбища и ме води на
тихи води,
подкрепя душата ми, насочва ме по пътя на
правдата
заради Своего име.
Да тръгна и по долината на смъртната сянка,
няма да се уплаша от злото, защото Ти си с мене...*

И постепенно се унасям в сън. Не след дълго нещо ме стряска, отварям очи в тъмнината и потискам вика си. Електрическата крушка е изключена и в стаята се настанява непрогледен мрак. Става ми горещо, чак ми прилошава. Изритвам одеялото надолу и кожата ми с благодарност приема хладния въздух.

— Не можеш ли да заспиш?

Гласът му нарушава тишината толкова неочаквано, че подскачам. Обръщам глава и за мой ужас не го откривам в леглото му. Оглеждам се трескаво и едва успявам да различа голямата му сянка в тъмнината.

— Бях заспала — отвръщам поуспокоена. — А ти?

— Аз не мога. — Гласът му сега е някак си по-мек и не толкова уверен, сякаш тъмнината по някакъв начин е заоблила ръбовете му. — Глупаво е, но...

— Но какво?

Образите от съня все още плуват из съзнанието ми, прокрадват се от тъмните му ъгълчета и объркват мислите ми. Сънувах Пустошта. Видях Рейвън. И Хънтър.

— Аз... сънувам лоши сънища. Кошмари — казва Джулиан, като смотолевя последната дума, явно засрамен от нея. — Имам ги още от малък.

Внезапно усещам тежест в гърдите, сякаш нещо пада върху тях и ги притиска, но бързам да обърна гръб на това ново чувство. С Джулиан сме от двете страни на барикадата. Между нас не може да съществува никаква симпатия.

— Казват, че след процедурата нещата ще се оправят — продължава той, сякаш ми се извинява, и аз се питам дали не си мисли тайничко: „Ако я преживея“.

Не отговарям. Джулиан започва да кашля, прочиства гърлото си и се обръща към мен:

— Ти имала ли си някога кошмари? Имам предвид, преди да те излекуват?

Сещам се за хилядите излекувани, които спят безпаметно в удобните си легла, с глави, увити в сладникава и лишена от емоции мъгла.

— Никога — отсичам, обръщам се отново на другата страна, завивам се презглава и се преструвам, че спя.

ТОГАВА

Всичките ни планове за пътуването отиват по дяволите. Грабваме каквото можем и изчезваме, а горите зад нас се превръщат в пламъци и дим. Вървим близо до реката с надеждата водата да ни защити от пълзящите пожари.

Рейвън носи на ръце пребледнялата от ужас Блу. Аз водя Сара за ръка, а тя плаче беззвучно, увита в огромното яке на Лу. Не остана време да намери своето. Привечер студът става жесток и двете с Рейвън даваме поред якетата си за малко на Лу. Мразовитият вятър пробива през дрехите, вледенява вътрешностите и насълзяла очите ни.

Зад нас е огненият ад.

Петнайсет души от нашите успяваме да се отдалечим на безопасно разстояние от базата. Липсват само Скуиръл и Баба. В суматохата и стремежа си да избягаме по-бързо от подземие то никой не ги е забелязал и не може да се сети кога ги е видял за последно. Една от бомбите падна върху стената на болничната стая и изпрати дъжд от камъни, прах и всякакви насекоми в коридора. След това всичко се превърна в писък и огън.

Самолетите най-после се оттеглят, но на тяхно място идват хеликоптерите. Часове наред кръжат над нас и изпълват въздуха с шрапнели и трески, сипейки безкрайна канонада от куршуми. Накрая пускат химикали. Въздухът гори гърлата ни, люти в очите и ни задушават. Увиваме кърпи и тениски около вратовете и устите си и продължаваме пипнешком из отровната мъгла.

Най-после става тъмно и атаката спира. Нощното небе посивява от пушек. Гората пука и съска, стотици дървета горят, но ние успяваме да се придвижим далеч по течението на реката и пожарът остава зад нас. Минават часове, преди Рейвън да обяви, че е безопасно, и да обяви почивка и проверка на припасите.

Оказва се, че сме успели да вземем само една четвърт от храната и никакви медицински материали.

Брам предлага да се върнем и да пренесем каквото можем.

— Няма как да стигнем до южната точка с тези продукти — горещи се той и аз виждам как Рейвън, която се опитва да запали огън, потръпва при тези думи. Приведена над пирамидата от клечки и клони, изхабява почти цял кибрит, но не успява да ги разпали. Пръстите ѝ сигурно са премръзнали. Моите са вкочанени от часове.

— Не схващаш ли? — обръща се ядосано към него тя. — Базата вече я няма. Няма къде да се върнеш. Искат да прочистят гората. Да ни унищожат до крак. Ако Лена не ни бе предупредила, щяхме да сме мъртви.

— Ами Так и Хънтър? — упорства Брам. — Какво ще си кажат, когато се върнат и не ни намерят?

— Стига вече, Брам! — повишава тон Рейвън и в гласа ѝ се долавя истерична нотка. Най-после успяла да заспи между одеялата, Блу се размърдва неспокойно.

След десетки опити Рейвън успява да запали огъня, изправя се, отстъпва крачка назад и гледа първите извиващи се нагоре сини, зелени и червени пламъчета.

— Ще трябва да се погрижат сами за себе си — казва тя вече по-спокойно. Въпреки че е възвърнала самообладанието си, гласът ѝ тежи от болка и страх. — Няма как, ще продължим без тях.

— Скапана работа — отвръща Брам, но без гняв, защото разбира, че Рейвън е права.

Докато другите се суят по брега на реката и организират лагер за нощуване — събират раниците на едно място, за да направят заслон от вятъра, отварят пакетите с храната, преразпределят я на по-малки порции и отново я пакетират. — Рейвън остава загледана в огъня. Приближавам се тихо и заставам до нея. Искам да я прегърна, но не мога. Никой не прави така с Рейвън. Не знам по какъв начин, но инстинктивно разбирам, че в момента тя има нужда от своята твърдост повече от всякога. Въпреки това ми се иска да я успокоя и казвам тихо, за да не ме чуят другите:

— Так ще се оправи. Ако някой може да оцелее сам в тази пустош, това е Так.

— Знам, разбира се — отвръща тя. — Не се тревожа за него. Той има глава на раменете си.

Но когато ме поглежда, очите ѝ ми се струват като мъртви, сякаш дълбоко в себе си е затворила някаква врата и се е скрила там. И аз

усещам, че не вярва на думите си.

Утрото идва сиво и мразовито. Отново започва да вали. Досега не съм усещала такъв студ. Отнема ми цяла вечност, докато раздвижа краката си, защото всички спяхме на открито. Рейвън реши, че ако хеликоптерите и самолетите се завърнат, палатките ще ни издадат. Но небето е чисто и гората е тиха. Единственият намек за вчерашната атака са малките облачета пепел, които се смесват със снега и носят слаб мирис на дим.

Поемаме към първия лагер, подготвен за нас от Роуч и Бъг. Той е на сто и петдесет километра оттук. В началото всички вървим мълчаливо и току поглеждаме към небето, но след няколко часа се отпусваме. Снегът продължава да вали, прочиства въздуха и постепенно мирисът на дим изчезва напълно.

Започваме да дишаме по-свободно, да разговаряме. Как са ни открили? Защо атакуваха? Защо сега?

Години наред Невалидните разчитаха на един важен факт: за официалните власти те не съществуваха. Правителството упорито настояваше, че в Пустошта не живее никой, и това помагаше на нашите хора да живеят в безопасност. Всяка организирана атака на правителството щеше да наведе на мисълта, че твърдението им е погрешно, затова никой не правеше нищо.

Но, изглежда, нещата се бяха променили.

Много по-късно щяхме да разберем защо се случи така. Съпротивата надигна решително глава. Омръзна им да си играят на криеница и да организират дребни протести и започнаха масирани действия: залагат експлозиви в затвори, културни домове и държавни сгради из цялата страна и не пропускат възможност да напомнят за себе си.

Вървим в колона по двама-трима. Сара върви в първата редица, но скоро се обръща и изтичва при мен.

— Как мислиш, какво се е случило с Так и Хънтър според теб? Дали са добре? Ще се намерим ли? — пита ме загрижено.

— Шшшт — скастриям я аз. Рейвън върви точно пред нас и аз мятam поглед към нея, за да разбера дали ни чува. — Не мисли за това. Так и Хънтър могат да се грижат за себе си.

— Ами Скуиръл и Баба? Те дали са се спасили?

Спомням си ужасния трус, хвърчащите камък и греди, виковете и дима. Трясъкът беше толкова силен и имаше толкова много огън! Опитвам се да си спомня дали не видях някой от тях да тича между дърветата, припомням си всяка секунда от последвалите минути, но виждам само погълнати от пламъците силуети, писъци и резове.

Много питаш — срязвам я аз. Не говори сега. Пази си силите.

Докато говорим, Сара подскача като кутре около мен, после забавя крачка, почти спира.

Лена, ще умрем ли? — поглежда ме сериозно, като възрастен човек.

Не ставай смешна. Нали и друг път си се местила?

Но хората от другата страна... Тя захапва устната си. Те искат да ни убият, нали?

Гърдите ми се стягат от омраза към онези зад оградата. Слагам ръка на главата ѝ и казвам по-меко:

Да, но както виждаш, още не са успели.

И веднага си представям как летя със самолет над Портланд, над Рочестър, над всеки град в страната, и бомбардирам, бомбардирам, бомбардирам, гледам как сградите им се превръщат в прах и пепел, как хората изчезват в пламъците. Тогава ще ги питам дали им харесва.

Ако вземеш от нас, ние ще вземем от теб. Ако откраднеш, гол ще те съблечем. Докоснеш ли ни, ще ти отвърнем с юмрук.

Ето как е устроен светът сега.

Малко преди полунощ на третия ден пристигаме в първия лагер. Няколко часа преди това се натъкнахме на огромно повалено от буря дърво с устремени към небето гигантски корени, на които Роуч бе завързал червено парцалче. След кратко колебание накъде да тръгнем — на изток или на запад — избрахме грешната посока и изгубихме почти час плюс още толкова, докато се върнем обратно при дървото. Но щом съзряхме малката купчина камъни, с която нашите хора бяха отбелязали мястото със заровената храна, настъпи всеобщо оживление. Последните двеста метра пробяхме с весели викове и подновена енергия.

Първоначалният план беше да останем тук един ден, най-много два, но Рейвън решава, че трябва да постоим повече и да се опитаме да уловим каквото можем. Става все по-студено и нататък ще ни бъде трудно да хванем дори и дребен дивеч, а нямаме достатъчно храна, за да стигнем до крайната си цел без лов.

Мястото е спокойно и ние разпъваме палатките, без да се страхуваме и без да мислим за оставената в базата храна. Палим огън, нареждаме се около него, протягаме ръце към пламъците и за да притъпим чувството за глад и студ, както и носещата се във въздуха миризма на още сняг, започваме да си разказваме приказки.

СЕГА

— Разкажи ми приказка.

— Какво? — сепвам се, стресната от гласа на Джулиан.

Той седи в тъмното и не помръдва с часове. Аз измервам стаята с крачки и мисля за Рейвън и Так: успели ли са да избягат от палките и куршумите? Дали се тревожат за мен? Ще се върнат ли да ме търсят?

— Разкажи ми една приказка — повтаря той, седнал на леглото със скръстени крака. Установих, че може да седи и да медитира в тази поза с полузатворени очи часове наред. Това негово спокойствие започва да ми лази по нервите. — Така времето ще мине по-бързо — добавя той.

Нощта мина някак си, дойде ново утро, нови мъчително дълги часове. Запалиха крушката и закуската (още хляб, още месо, още вода) пристигна. Този път се долепих плътно към пода и успях да зърна тъмни панталони и тежки обувки. Лаещ мъжки глас ми заповяда да поема подноса през малката вратичка и аз го направих.

— Не знам приказки — тросвам се аз. Този път очите му ме гледат без притеснение — май че от двамата, аз съм по-притеснената. Погледът му не се откъсва от мен, докато крача из стаята, усещам го като леко докосване по рамото.

— Разкажи ми тогава нещо за себе си. Макар че от това сигурно няма да излезе хубава приказка — казва той.

Въздъхвам и прехвърлям в главата си живота, който Рейвън подреди за Лена Морган Джоунс.

— Родена съм в Куинс. До пети клас учих в общинското училище, после ме прехвърлиха в „Дева Мария“.

Миналата година дойдох в Бруклин и записах последната си година в „Куинси Едуард Фарос“.

Джулиан продължава да ме гледа, явно очаква още. Махам нетърпеливо с ръка и добавям:

— Процедурата ми беше през ноември, но ще се явя на зрелостните изпити в края на срока заедно с останалите. Все още не са

ми намерили подходящ партньор.

Не се сещам за нищо друго. Лена Морган Джоунс, като всички излекувани, води доста скучен живот.

— Това са факти — свива устни Джулиан. — Това не е история.

— Добре де. — Сядам на леглото, свивам крака под себе си и се обръщам към него. — Щом си такъв специалист, защо ти не ми разкажеш своята приказка?

Очаквам, че ще се ядоса, но той накланя глава назад, надува бузи и изкарва замислено въздуха. Днес раната на устната му изглежда още по-зле — лилава и подута. По брадичката му има зелени и жълти сенки. Но до този момент не се е оплакал нито веднъж — нито за тази рана, нито за другата на бузата.

— Едно време, когато бях много малък, видях двама души да се целуват пред другите — започва бавно и несигурно той.

— Предполагам, че е било на сватба. Тогава се целуват, за да запечатат договора помежду си?

Той поклаща глава.

— Не. Беше на улицата. Имаше протести, те застанаха точно пред централата на СДА и се целунаха. Нямам представа дали са избегнали процедурата, или тя просто не им е подействала. Бях на не повече от шест години. Те използваха... — Изведнъж се запъва и млъква.

— Какво използваха?

— Езиците си.

Стрелва ме с поглед, но бързо отмества очи. Целувката с език е много по-страшна от обикновената. Тя е гнусен симптом, че болестта е пуснала дълбоки корени в човека.

— Ти какво направи? — навеждам се развълнувано към него въпреки предупредителните звънчета в главата ми. Вълнението идва както от самия факт, че говорим за целувки, така и от това, че Джулиан го споделя с мен.

Устните му потрепват в усмивка.

— Искаш ли да чуеш нещо смешно? В първия момент реших, че той иска да я изяде.

Не мога да се въздържа и се засмивам с глас. И щом започвам, не мога да спра. Насъбралото се през последните четирийсет и осем часа напрежение се излива от гърдите ми и аз се смея толкова силно, че

очите ми се насълзяват. Всичко се е обърнало с краката нагоре. Ние живеем в най-смешната страна на света.

Джулиан също се засмива, но веднага примигва и опипва подутата си устна.

— Ох! — вика неволно и това предизвиква у мен още по-бурен смях, който пък разсмива него, което пък е причина за следващото „ох“. Скоро и двамата се кискаме като ненормални. Джулиан има удивително приятен смях — нисък и мелодичен.

— Добре, сега е твой ред — успява да каже той и смеховете най-после затихват.

Но аз искам да чуя всичко докрай.

— Чакай... чакай. Какво стана после?

Все още усмихнат, Джулиан ме поглежда в очите. Забелязвам, че на дясната му буза се е образувала трапчинка, а между веждите му се появява лека бръчка.

— Какво да стане?

— Какво стана с тези двамата? Онези, които се целуваха.

Бръчката се задълбочава. Той тръсва глава и отмества поглед.

— Полицията дойде — съобщава безстрастно, сякаш е ясно какво може да е станало. — Сложиха ги под карантина в „Ривърс“. Доколкото знам, още са там.

Останалият в гърдите ми смях умира изведнъж, сякаш някой ме удря в корема с юмрук. И веднага в главата ми изниква мисълта, че Джулиан е един от Тях. Зомбитата. От враговете. Онези, които ми отнеха Алекс. Става ми гадно, че допреди минута се заливах от смях с него. Че си споделяхме и че ме гледа като приятел, като единомишленик.

Идва ми да повърна.

— Хайде — подканва ме той. — Сега ти разкажи нещо.

— На мен не са ми се случвали такива неща — отсичам злобно с глас, който прилича повече на кучешки лай.

— На всеки му се е случвало нещо... — започва Джулиан, но аз го прекъсвам.

— Не и на мен — почти изплювам и отново скачам от леглото. Цялото тяло ме засърбява и за да изкарам лошата енергия от себе си, започвам да обикалям стаята.

До края на деня двамата не си разменяме нито дума. Джулиан се опитва на няколко пъти да каже нещо, но аз упорито мълча. Накрая се връщам в леглото, затварям очи и се преструвам, че спя. Но не спя.

В главата ми се въртят едни и същи думи: Трябва да има начин да се измъкнем. Трябва да има начин.

Истинският сън идва много по-късно, когато изключват крушката над главите ни. Истинският сън е като бавно потъване, сякаш се давиш в мъглата. Но скоро се събуждам от силни крясъци. Сядам и отварям уста като риба на сухо. Сърцето ми бие в гърлото толкова силно, че не мога да си поема дъх.

Джулиан крещи от своето легло, от устата му излизат неразбираеми думи. Единственото, което различавам, е „Не“!

— Хей — опитвам се да го събудя аз. Той продължава да бълнува. Сядам в леглото и викам по-силно: — Хей, Джулиан!

Няма ефект.

Протягам се и разтърсвам рамото му в тъмното. Гърдите и ръцете му плуват в пот. Отново го разтърсвам и казвам тихо:

— Джулиан, събуди се.

Най-после той отваря очи, поема дълбоко въздух и веднага се сгърчва, за да избегне докосването ми. Сяда и дъските под него изскърцват. Толкова е тъмно, че едва успявам да различа черната му сянка и извивката на гръбнака му. За момент оставаме неподвижни по леглата си. После от гърлото на Джулиан излиза странен хъркащ звук. Аз лягам и се заслушвам в накъсаното му дишане. Чакам да се успокои.

— Пак ли кошмари? — питам след малко.

— Да — отвърща той след секунда мълчание.

Замислям се. Не знам какво да направя. Част от мен иска да се свие на кълбо и да заспи. Но очите ми не се затварят и мракът наоколо ме потиска.

— Искаш ли да ми разкажеш? — питам го след малко.

— Бях в лабораториите. Около тях имаше висока ограда. Но... как да ти обясня... Оградата беше направена от... човешки тела. Трупове. Около тях се носеха черни облаци от мухи.

— И после? — прошепвам, когато той спира.

Джулиан преглъща шумно.

— Дойде време за моята процедура. Завързаха ме за една маса и ми наредиха да си отворя устата. Двама лекари разтегнаха челюстта ми, а татко... — той също беше там... вдигна един голям казан с бетон. Разбрах, че ще го изсипе в гърлото ми, разкресях се, опитах се да го отблъсна, но той не спираше да говори, че било за мое добро, за доброто на всички. Бетонът почна да пълни гърлото ми, не можех да дишам...

Гласът му секва. Нещо стяга гърдите ми. За един кратък миг ми се приисква да го прегърна, да го утеша... но това би било ужасна грешка. Споделянето на съня явно успокоява Джулиан и той си ляга отново.

— Аз също имам кошмари — изпускам се ненадейно, но се поправам бързо. — Имах преди де.

Въпреки тъмнината усещам втрепените му в мен очи.

— Искаш ли да ми разкажеш? — повтаря собствените ми думи той.

Спомням си кошмара с мама. Помня как я гледах безпомощно, докато скача от скалата. Досега не съм разказвала на никого за това. Дори и на Алекс. Кошмарите спряха, когато открих, че е жива, че през цялото време са я крили в Криптата, а мен са ме лъгали, че е мъртва. Но напоследък кошмарите ми са свързани с друго. Сега са изпълнени с огън, с Алекс и с онези тръни, които се превърнаха в окови за краката ми и ме свалиха на земята.

— Тогава сънувах кошмари, свързани с мама — казвам аз. Запъвам се леко на думичката „мама“ и стискам палци той да не забележи. — Тя умря, когато бях на шест.

Това също би могло да е истина, защото от шестата си година не съм я виждала и сигурно няма да я видя никога. Дъските на леглото на Джулиан изскърцват отново и когато заговаря, знам, че се е обърнал към мен.

— Разкажи ми за нея — казва тихо той.

Вглеждам се в тъмнината и ми се струва, че в нея танцуват човешки фигури.

— Тя обичаше да експериментира в кухнята — започвам несигурно.

Не мога да му разкажа кой знае колко. Не мога да му кажа нищо, което ще го накара да ме заподозре. Това не е част от историята на Лена Морган Джоунс. Но разговорът разсейва тъмнината в помещението, затова продължавам:

— Сядах на кухненския плот и я гледах, а тя действаше. Повечето от ястията ѝ отиваха в кофата, но беше забавно и ме караше да се смея. — Спирам за момент и потъвам в спомените си. — Помня, че веднъж направи лютивни палачинки. Не бяха лоши.

Джулиан мълчи. Дишането му се успокоява.

— Тя... обичаше да си играе с мен на разни игри — продължавам аз.

— Наистина ли? — пита той и в гласа му долавям особен тон на страхопочитание.

— Да, и то на истински игри, не само на препоръчаните в книгата „Ш-ш-т“. Обичаше да...

Захапвам долната си устна, за да спра думите.

— Какво обичаше?

Съзнанието ми изведнъж се разбужда и всичко се връща, целият ми живот, истинският, старият ми живот: паянтовата къща в Портланд, звукът на разбиващи се вълни и миризмата на море; черните стени на Криптата и златистите шарки, които рисува слънцето между дърветата в Пустошта — всички мои превъплъщения, натрупани едно върху друго и заровени дълбоко в мен, за да не може никой да ги открие, излизат на повърхността и изведнъж ме обзема непреодолимо желание да говоря. Мисля си, че ако задържа думите, ще експлодират в мен.

— Взимаше един стар ключ и се преструваше, че отключва врата към други светове. Беше най-обикновен ключ, нямам представа откъде го беше взела, вероятно от някаква гаражна разпродажба, но го пазеше в една червена кутия и го вадеше само при специални случаи. Преструвахме се, че с него преминаваме през различни измерения и различни светове. В един от тях животните имаха хора за домашни любимци; в друг пътувахме, хванати за опашката на падаща звезда. Имаше подводен свят, имаше и един, където всички спяха по цял ден и танцуваха цяла нощ. Сестра ми също играеше с нас.

— Как се казваше тя?

— Грейс — казвам със свито гърло. Знам, че смесвам време, места и животи, но го казвам. Мама изчезна, преди да се роди Грейс, и

Грейс беше моя братовчедка, а не сестра. Но въпреки объркването си представям ясно как мама вдига Грейс на ръце и се върти в кръг, носи се из стаята в ритъма на долитащата от старите колони музика. Представям си как трите тичаме по дългите дъсчени коридори и се опитваме да хванем падаща звезда. Отварям уста да продължа, но откривам, че не съм в състояние. Сълзите напират в очите ми и трябва да преглътна няколко пъти, за да ги върна обратно.

Джулиан мълчи дълго. После казва тихо:

— Аз също си въобразявах разни работи.

— Така ли? — казвам със забита във възглавницата уста, за да не чуе как трепери гласът ми.

— Да. Докато бях по болниците. И в лабораториите. — Отново секунда мълчание, после гласът му отново изпълва пространството. — Представях си, че съм си у дома. Разбираш ли, преструвах се, че шумовете идват от другаде. Например звукът от мониторите — „биип, биип, биип“ — прилича на звука от кафемашината вкъщи. Когато чувах стъпки, си казвах, че са на майка ми или на баща ми, въпреки че нито веднъж не излезе така. А за миризмата... знаеш ли, болниците винаги миришат на белина и на цветя. Повече на белина и по-малко на цветя. Когато я надуших, се успокоявах, че идва от прането на мама.

Клещите в гърлото ми разхлабват хватката си. Сега мога да дишам по-лесно. Мислено благодаря на Джулиан, че не каза нищо за ненормалното поведение на мама, че не ме заподозря и не ми зададе никакви въпроси.

— На погребение мирише по същия начин — вмятам аз. — На белина и на цветя.

— Не обичам тази миризма — казва тихо Джулиан.

Ако не беше толкова добре трениран или малко по-невнимателен, щеше да каже „мразя“. Но няма как да го каже. Омразата е силно чувство, а силните чувства са опасно близо до любовта, любовта пък от своя страна е „амор делирия невроза“, „делириум“, най-зловещата от всички болести. Тя е причината за игрите на въображението, за скритите човешки терзания, за спазмите в гърлото.

Джулиан продължава:

— Представях си също, че съм изследовател. Мислех си какъв ли е животът на други места по света.

Припомням си как го заварих след митинга на СДА: седнал сам в тъмната зала с втренчен поглед в онези непознати и мамещи образи на гори и планини.

— Къде например? — питам с разтуптяно сърце.

Той се колебае за миг.

— Ами... наоколо — казва накрая. — В другите градове на Съединените щати.

Усещам го, че пак ме лъже, но не мога да преценя дали говори за Пустошта, или има предвид други държави: места без огради, където любовта все още съществува и където, ако това, което са ни учили, е истина, досега е трябвало всички хора там да са мъртви.

Джулиан като че ли усеща, че не му вярвам, защото се втурва да ми обяснява:

— Това беше просто детска игра, играех я през дългите нощи по болниците, докато ми правеха изследвания, операции и какво ли не. За да не ме е страх.

Настъпва тишина. Неочаквано усещам трупаните с векове тежки и лишени от въздух пластове от пръст, бетон и камъни над главите ни и ми става мъчно. Поемам въздух и се опитвам да преодолеем безрадостното чувство от мисълта, че ще останем тук заровени завинаги.

— А сега страх ли те е? — обръщам се към Джулиан.

Той се запъва за момент, после казва искрено:

— Щях да се страхувам много повече, ако бях сам.

— Аз също — казвам, изпълнена с разбиране и съчувствие. — Джулиан?

— Да?

— Дай ми ръката си.

Не знам защо я искам. Може би защото не виждам лицето му. В тъмното ми е много по-лесно да общувам с него.

— Защо?

— Просто я подай.

Чувам, го да се премества към мен и да ми подава ръка. Протягам своята и я улавям. Неговата е хладна, суха и широка. Стискам я лекичко и тя потръпва.

— Мислиш ли, че сме в безопасност? — пита ме той. Гласът му е дрезгав.

Не знам дали говори за делириума или си мисли за нашия затвор тук, под земята, но ме оставя да сплета пръсти в неговите. Сигурна съм, че досега никой не му е държал ръката, защото минава време, преди да отвърне на жеста ми.

— Всичко ще бъде наред — успокоявам го бързо, въпреки че не съм сигурна в това. Но щом го казвам, той повтаря действията ми и стиска ръката ми, което ме изненадва. Вероятно инстинктът кара човека да действа по определен начин, дори и никога преди това да не е правил така. Оставаме ръка за ръка в тъмното и след малко дишането му става по-бавно и по-дълбоко. Аз също затварям очи и си представям носещи се бавно към брега морски вълни. Не след дълго заспивам и сънувам, че с Грейс се качваме на една въртележка, кончетата тръгват бавно в кръг, но след минута вече галопират във въздуха, а ние летим с тях и се смеем.

ТОГАВА

Времето се задържа меко цели три дни. От гората се носи симфония от звуци: пукане, шумолене, падане на ледени висулки. Докато вървим между дърветата и търсим горски плодове, дупки на животни и удобни за ловуване места, едрите и блестящи като диаманти капки почукват по главите ни. Въздухът трепти на слънцето и настроението става празнично, сякаш пролетта наистина е дошла, макар да знаем, че затоплянето е временно. Единствено Рейвън не се радва с нас.

Сега правим само едно — търсим храна. На третата сутрин Рейвън ме вика да проверим заедно капаните. Всеки път, когато капанът се оказва празен, тя ругае тихо под носа си. Животинките са се скрили вдън земя.

Но преди да стигнем до последния капан, разбираме, че вътре има нещо, и тя забързва крачка. По килима от листа се чува истерично драскане и до нас достига отчаяно цвърчене. Един голям заек е заклешил задния си крак между металните зъбци на капана.

Рейвън клика и вади от торбата голям остър нож, с петна от ръжда, и аз веднага си представям, че са от стара засъхнала кръв. Знам, че ако оставим заека тук, ще се дърпа и върти, докато откъсне крака си, и много скоро ще стане храна на някой хищник или, което е по-вероятно, ще умре бавно от глад, но въпреки това не искам да видя какво прави Рейвън с него. Разбирам, че му прави услуга, като му помага да умре бързо, но просто не мога да вдигна очи. Досега не бях ходила на проверка на капаните. Нямам сърце за тази работа. Рейвън се замисля за момент, после ми връчва ножа. — Ето, направи го ти.

В никакъв случай не ми го дава, защото я е страх. Тя ловува непрекъснато. Просто е решила, че е време за поредния урок.

Ножът ми се струва ненормално тежък. Поглеждам към беснеещия заек.

— Аз... няма да мога. Досега никога не съм убивала.

Погледът на Рейвън реже като нож.

— Значи е време да се научиш.

Тя слага ръце върху гърчещия се заек — едната на главата му, другата на корема, и го обездвижва. Горкото животинче навярно си мисли, че тя иска да му помогне, и спира да се върти, но аз чувам накъсаното му дишане.

— Не ме карай — казвам аз, засрамена, че трябва да я моля, и ядосана, че го правя.

Рейвън се изправя.

— Ти май отново не схващаш, нали? — сопва ми се тя. — Това не е игра, моето момиче. И не свършва тук. Няма да свърши и когато стигнем, където сме тръгнали. Това, което се случи... — Тя не довършва, после тръсва глава. — За нас вече няма място тук. Не и преди нещата да се променят. Ще ни преследват. Ще бомбардират лагерите ни, ще палят горите. Границите ще се разширяват, градовете ще растат и няма да има Пустош. Няма да има кой да се бори, защото няма да има за кого да го прави. Разбираш ли това?

Аз мълча. Вътре в мен плисва гореща вълна, изгаря вътрешностите ми и ми се завива свят.

— Аз няма да бъда винаги до теб, за да ти помагам — завършва тя и коленичи в калта. Разтваря козината на заека с пръсти, открива розовата плът на врата му, където пулсира голяма артерия, и посочва с пръст: — Ето тук. Хайде, направи го.

Идва ми наум, че животинчето в ръцете ѝ е точно като нас: хванато в капан, прогонено от собствения му дом, то отчаяно се бори за живота си, за още няколко сантиметра пространство. Изведнъж целият ми гняв и отчаяние се обръщат към Рейвън. Мразя я заради нейните лекции, заради упорството ѝ, заради увереността ѝ, че да блъснеш човека в стената и да продължиш да го удряш, докато го принудиш да ти отвърне, значи да му помогнеш.

— Не мисля, че е игра — отвърщам, едва сдържайки насъбралата се в гърдите ми ярост.

— Какво? — примигва объркано тя.

— Защо си мислиш, че единствена ти знаеш какво трябва да се прави? — Стискам ръце в юмруци, хванала здраво ножа в едната. — Че само ти знаеш какво е загуба и само ти имаш право да се ядосваш. Все ти знаеш, все ти можеш.

Спомням си Алекс и я мразя още повече за това, че върна спомена. Мъката и гневът се надигат в мен като черна мъгла.

— Не мисля, че единствено аз знам какво е загуба — казва тя. — Всички сме изгубили по нещо. Така върви светът сега, нали? Дори и в Зомбиленд. Може би там губят дори повече.

Тя впила поглед в мен. Колкото и да стискам юмруци, не мога да спра да треперя.

Рейвън продължава тихо, но настойчиво:

— Ето още един урок за теб: ако искаш нещо само за себе си, знай, че го отнемаш от някой друг. Това също е правило. За да живее нещо, друго трябва да умре.

Дъхът ми спира. За миг светът около мен престава да се върти, просто изчезва и остават само тишината и очите на Рейвън.

— Но ти знаеш добре това, нали, Лена? — Тя не повишава глас, но думите ѝ ми действат като шамар. Кръвта забива в слепоочията ми, гърдите ми се свиват от остра пареща болка. Мислено започвам да повтарям: „Не го казвай, не го казвай, не го казвай“, и потънала в тъмните тунели на очите ѝ, стигам до онази ужасна нощ на границата, когато пламъците промениха цвета на познатия ми свят.

— Не беше ли тръгнала да пресичаш границата с още някого? — продължава Рейвън. — Тогава чухме, че с теб имало и друг... — Казва го, сякаш току-що си е припомнила, макар че е знаела, виждам го в очите ѝ, знаела го е от самото начало. И цялата насъбрана в гърдите ми омраза и ярост изригват толкова бързо, та ми се струва, че ще ме удавят. — Името му беше Алекс, нали?

Преди да помисля, вече летя към нея. Ножът е в ръката ми, аз го вдигам високо, готова да го забия в гърлото ѝ, да я изкормя и да я оставя на дивите зверове.

В мига, когато се приземявам върху нея, тя ме удря в ребрата и аз губя равновесие. Лявата ѝ ръка хваща дясната ми китка, насочва я надолу и забива ножа дълбоко в гърлото на заека, точно там, където ми бе показала. Викам от изненада. Ножът все още е в ръката ми и тя стиска пръсти около юмрука ми, за да го задържи там. Животното подскача веднъж и застива. За миг ми се струва, че чувам сърцето му да бие под пръстите ми в бърз ритъм. Телцето му още е топло, но от раната изригва малък фонтан от кръв.

Двете сме толкова близо една до друга, че усещам дъха ѝ и миризмата на пот по дрехите. Опитвам се да се отскубна от нея, но тя затяга хватката си.

— Не ми се сърди — казва в лицето ми. — Не аз го направих.

И за да подчертае думите си, натиска по-силно ръката ми. Ножът влиза още един сантиметър в плътта на заека и около острието му започват да извират червени балончета.

— Майната ти! — викам аз. Гърлото ми се свива и думите излизат с мъка от него. Неочаквано избухвам в сълзи, плача за пръв път, откакто съм в Пустошта; за пръв път след смъртта на Алекс. Гневът ми се стопява, изместен от жал за това тъпо наивно животно, което тича, без да погледне къде стъпва, и дори след като крачето му се хваща между зъбите на капана, продължава да вярва, че може да се отърве.

— Съжалявам, Лена, но животът е такъв — прошепва Рейвън и, изглежда, наистина съжалява. Погледът ѝ омеква и изведнъж забелязвам колко е уморена. Сигурно е уморена отдавна. Уморила се е от този живот на години и години дебнене, убиване и разкъсване, за да може да оцелее.

Тя става и ловко освобождава заека от капана му. Изважда ножа от него, избърсва го в земята и го мушва в колана си. После окачва краката му за желязната халка на раницата си. Главата му увисва надолу и започва да се поклаща като махало. Рейвън прави една крачка, обръща се и ме поглежда в очите.

— Сега сме сигурни, че ще живеем още един ден — казва доволно, обръща се и тръгва напред.

Веднъж четох, че имало някаква гъба, която расте по дърветата. Прилепва към системата, която носи вода и храна от корените към клоните, и скоро я превзема напълно. Не след дълго гъбата, и само гъбата, започва да пренася вода, хранителни вещества и всичко необходимо за оцеляването на дървото. В същото време го разяжда отвътре и постепенно го превръща в гнила плът.

Ето това е омразата. Тя те храни и в същото време те разлага отвътре. Влиза надълбоко, притиска те и те превзема напълно.

Омразата е висока кула. Аз започнах да градя своята тук, в Пустошта, да издигам високите ѝ стени и да се изкачвам по тях.

СЕГА

Един лаещ глас ме събужда:

— Подносът!

Сядам в леглото и виждам, че Джулиан е при вратата. Застанал е на колене и лакти, както стоях вчера аз, и се опитва да види нещичко от похитителя.

— Кофата!

Това е следващата команда. Отдъхвам си и поглеждам със съчувствие към Джулиан, когато вдига пълната кофа от ъгъла и из стаята се разнася остра миризма на урина. Вчера я ползвахме подред и той ме накара да се закълна, че ще държа очите си затворени, че няма да се обръщам и в допълнение ще си тананикам. Когато дойде моят ред, го помолих единствено да се обърне, но той затвори очи и започна да си пее. Има ужасен глас, не може да хване и един правилен тон, но пък силно и бодро, сякаш не съзнава, че пее лошо или не му пука. Песента ми беше непозната, някакво припяване като част от детска игра.

През вратичката влиза нов поднос, а след него — чиста кофа. После затварят и стъпките се отдалечават. Джулиан става и идва при мен.

— Видя ли нещо? — питам го аз, въпреки че знам отговора. Гърлото ми е пресъхнало и се чувствам доста неловко. Снощи споделих прекалено много. Явно и двамата сме прекалили, защото забелязвам, че погледът на Джулиан отново бяга от мен.

Разделяме си мълчаливо храната — този път има купичка с фъстъци и парче хляб — и ядем в пълна тишина. Струва ми се някак неловко да седим толкова близо един до друг под ярката светлина на електрическата крушка, затова ставам и дъвча фъстъците, измервайки стаята с крачки. Въздухът трепти от напрежение, каквото нямаше преди, и аз обвинявам Джулиан за това, не че имам някакво основание. Но все пак именно той ме накара да се разприказвам снощи, а не

трябваше да го прави. От друга страна, аз бях тази, която протегна ръка към неговата. Сега това ми изглежда невъзможно.

— Цял ден ли ще крачиш така? — пита той. Говори със запъване и това ми подсказва, че и той усеща напрежението.

— Като не ти харесва, не гледай — тросвам се аз.

Отново настъпва мълчание. Той го нарушава:

— Баща ми скоро ще ме измъкне оттук. Сигурно всеки момент ще плати.

Омразата отново надига глава. Не може да не се досеща, че на света няма нито един човек, който би се погрижил за мен. Не може също да не разбира, че когато похитителите, които и да са те, го освободят, аз ще бъда убита или оставена тук да изгния. Но не казвам нищо. Изкачвам стръмните гладки стени на кулата, после слизам надолу и се затварям дълбоко в основата ѝ. Издигам каменна стена между нас.

Часовете тук са плоски и кръгли — дискове от сиви пластове, които се трупат един върху друг, и вкусът им е възкисел като дъха на гладен човек. Точат се толкова бавно, че ти се струва, че не помръдват. Но трупайки се, притискат всичко надолу, надолу, надолу.

Изведнъж светлината угасва без никакво предупреждение и ние отново потъваме в мрак. Облекчението ми е толкова голямо, че граничи с радостта: успях да изкарам още един ден. В тъмното част от неудобството ми изчезва. През деня с Джулиан седяхме като на тръни и не смеехме да се погледнем, но сега, когато го чувам да сяда в тъмното на леглото си, се усмихвам, защото мисълта, че ни делят само две-три крачки ми харесва. Присъствието му ми вдъхва спокойствие. Дори и тишината сега звучи по друг начин — по-мека, по-приятелска.

— Спиш ли? — пита ме след малко той.

— Не още.

Чувам го да се обръща с лице към мен.

— Искаш ли да ти разкажа още една приказка?

Кимам, макар да знам, че не може да ме види. Но той явно взима мълчанието ми за съгласие.

— Веднъж се появило много страшно торнадо — започва, спира за момент и вмъква: — Между другото, това не е истинска история.

— Разбрах — казвам и затварям очи. Представям си, че съм в Пустошта, очите ме болят от дима на запаления огън, около който сме налягали, и гласът на Рейвън долита до мен през мъглата.

— Едно малко момиченце на име Дороти спяло в креватчето си, когато торнадото вдигнало във въздуха цялата къща и я завъртяло нагоре към небето. Когато се събудила, Дороти се оказала на непозната земя. Там живеели малки хора, управлявани от зла вещица. Къщата паднала върху вещицата и я премазала. Малките хора били много благодарни на момиченцето и му подарили чифт вълшебни чехли.

Разказът прекъсва изведнъж.

— И какво станало после? — нарушавам тишината.

— Не знам — отвърща той.

— Как така не знаеш?

Той се размърдва в тъмното.

— Само толкова успях да прочета — обяснява. — Останалото не можах.

Изведнъж отварям очи.

— Значи не си я съчинил ти.

Колебае се за миг, после казва тихо:

— Не съм.

— Никога не съм чувала тази история. Не си спомням да сме я учили в училище — казвам предпазливо.

В заградените градове са разрешени много малко приказки, и то с цел пропаганда; в програмата ни няма повече от две-три, а понякога и нито една. Ако не съм я чувала, има голяма вероятност да не е от одобрените.

Джулиан се закашля.

— Не сме. Защото не е от одобрените. — И добавя след кратка пауза: — Тя е забранена.

Изведнъж настръхвам.

— Откъде изнамери тази забранена приказка?

— Баща ми познава много важни хора. Чрез СПА. Разни държавници, свещеници, учени. И има достъп до различни неща... тайни документи и други, които датират още от старото време. От дните на болестта.

Мълча и слушам. Чувам го да преглъща, преди да продължи.

— Когато бях малък, баща ми имаше кабинет... всъщност има два кабинета. Единият е обикновен, където пишеше всички неща за СДА. С брат ми му помагахме, по цели нощи сгъвахме листовки и диплянки. Не е ли смешно? И досега в полунощ ми мирише на хартия.

Споменаването на брат му ме изненадва. Досега не съм чувала да се говори за брат, никога не съм виждала снимката му по митингите на СДА, нито съм чела за него в „Уордс“, местния вестник. Но не повдигам въпроса, не искам да го прекъсвам.

— Другият кабинет беше винаги заключен. Баща ми не разрешаваше на никого да влиза вътре и криеше ключа за него. Но... — чувам отново скърцането на нара му — един ден успях да видя къде го държи. Беше късно вечерта. Всички мислеха, че съм заспал, но аз излязох от стаята си да пия вода и го видях от площадката на стълбището. Отиде до библиотечния шкаф в коридора. На най-горния рафт държим малка порцеланова статуя на петел. Видях как повдига врата му и пъха ключа вътре. На следващия ден заявих, че не ми е добре, и те ме оставиха у дома. Когато мама и татко излязоха за работа, а брат ми тръгна към спирката на училищния автобус, слязох долу, извадих ключа от петела и отключих втория кабинет. — Смее се нервно. — През целия си живот не съм бил толкова изплашен. Ръцете ми трепереха толкова силно, че три пъти изпусках ключа, преди да го вкарам в ключалката. Не знам какво съм си представял, че ще открия вътре, може би трупове или заключени Невалидни.

Изтръпвам както всеки път, когато чуя тази дума, но после си налагам спокойствие и я оставям да отшуми от главата ми.

Той се засмива отново.

— Направо ми идеше да се разплача, когато най-после отворих вратата и видях онези натрупани книги. Какво разочарование! Но после забелязах, че не бяха обикновени книги. Нямаха нищо общо с онези, които четяхме в училище и в църквата. Тогава си дадох сметка, че сигурно са от забранените.

Изведнъж в мен нахлуват дълбоко заровени в паметта ми спомени. Виждам се в онзи ден, когато влязох за пръв път в дома на Алекс и спрях пред десетките книги със странни заглавия и проблясващи на пламъка на свещта позлатени гърбове. Тогава научих думата „поезия“. В библиотеките с позволени книги всяка една служи за обучение. Тя е там с някаква цел. Забранените книги са много по-

различни. Някои от тях са като мрежа: можеш да видиш себе си в тях, но само бегло, в най-далечните и тъмни ъгълчета. Други са като балони, устремени нагоре към небето — затворени в себе си, недосегаеми, но въпреки това е красиво да ги гледаш.

А трети — най-хубавите — са врати към други светове.

— След това свикнах да се промъквам там всеки път, когато останех сам въщи. Знаех, че е лошо, но не можех да спра. Имаше и музика, съвсем различна от одобрената в Комисията по изкуствата. Не знам дали ще ми повярваш, Лена, но текстовете са пълни с лоши думи, най-много за делириума... но не са неприятни... Нали знаеш какво ни учат? Че по онова време всички са били нещастни. Защото всички са били болни... — Той прекъсва за момент, после започва да пее тихичко: „Всичко, което ни трябва, е любов...“

Отново потръпвам. Странно е да чуя тази дума, произнесена на глас. Джулиан се умълчава за момент. После продължава още по-тихо:

— Можеш ли да си представиш? Всичко, което ни...

Гласът му секва, сякаш чак сега осъзнава колко близо сме един до друг, и се отдръпва бързо към другия край на леглото си. В тъмното фигурата му прилича на сянка.

— В крайна сметка баща ми ме хвана. Тъкмо бях започнал да чета онази история, за която ти разказах. Книгата се нарича „Вълшебникът от Оз“. Никога не съм го виждал толкова ядосан. Обикновено е спокоен, нали знаеш, благодарение на процедурата. Но онзи ден той ме завлече в хола и ме би толкова много, че изгубих съзнание.

Казва го с равен тон, без емоции, а на мен стомахът ми се свива от омраза към баща му и към всички като него, всички, които проповядват солидарност и святост, но в домовете си, в сърцата си са побойници и насилници.

— Каза ми, че веднъж завинаги ще ме научи какво причиняват забранените книги — казва замислено той. На следващия ден получих първия си припадък.

— Съжалявам — прошепвам в тъмното.

— Не го обвинявам — продължава бързо Джулиан. — Лекарите казаха, че припадъкът е спасил живота ми, защото когато ме отведоха в болницата, откриха тумора в главата. А и той не го направи нарочно, просто се опитваше да ми помогне. Да ме предпази, нали разбираш?

Сърцето ми се свива от жал и макар че си замълчавам, поглеждам в себе си и търся онези гладки стени на кулата на омразата, представям си как изкачвам стъпалата им догоре, прицелвам се в бащата на Джулиан, мятам мълния и го гледам как се гърчи в пламъци.

Минава известно време, преди Джулиан да ме попита:

— Мислиш ли, че съм лош човек?

— Не — успявам да произнеса, измъквайки думата през свитото си от злоба гърло.

Млъкваме отново и за няколко минути дишаме едновременно в синхрон. Интересно ми е дали Джулиан забелязва тази подробност.

— Така и не разбрах защо тази книга е била забранена — обажда се след малко той. — Сигурно лошата част идва после, след вещицата и обувките. Все се питам какво става в забранената част. Странно как някои неща остават в теб завинаги.

— Спомняш ли си някоя от другите прочетени приказки? — питам аз.

— Не. Не си спомням и песните. Само това изречение: „Всичко, което ни трябва, е любов“ — повтаря той.

Отново притихваме и аз постепенно се унасям в сън. Виждам се да вървя покрай сребристите ленти на лъкатушешката между дърветата на гъстата гора река с искрящи на слънцето обувки, сякаш са направени от златни монети...

Минавам под един клон и листата му се заплитат в косите ми. Вдигам ръка да ги махна и усещам топли пръсти...

Отварям широко очи. Ръката на Джулиан кръжи на сантиметър от главата ми. Прехвърлил се е на близкия ръб на леглото си и се е приближил толкова, че усещам топлината на тялото му.

— Какво правиш?

Сърцето ми започва да бие като чук в гърдите. Треперещата му ръка остава да витае над дясното ми ухо.

— Извинявай — шепне той. — Аз...

Не мога да видя лицето му. Той е просто една дълга извита на дъга неподвижна сянка, изваяна от тъмно полирано дърво.

— Имаш много красива коса — прошепва накрая той.

Гърдите ми се свиват болезнено. В стаята става невероятно горещо.

— Може ли... — Пита ме толкова тихо, че едва го чувам и кимам, защото гърлото ми се е свило така, че нямам глас да му отговоря.

Ръката му изминава бавно последния сантиметър. Докосва ме и аз чувам отново онази кратка въздишка, въздухът излиза бързо от гърдите му и цялото ми тяло застива в горещата прегръдка на тиха експлозия, сякаш в мен се ражда бяла звезда. Той прокарва пръсти по косата ми и аз се отпускам, започвам отново да дишам, усещам животът да потича във вените ми. Става ми хубаво и не знам как, но разбирам, че всичко ще се оправи. Джулиан продължава да гали косата ми, навива я между пръстите си, вдига я нагоре и я оставя да падне на възглавницата — и този път, когато затварям очи и виждам блестящата сребърна река, влизам в нея и я оставям да ме понесе надолу и надалеч.

На сутринта се събуждам и първото нещо, което виждам, са очите на Джулиан. Той седи на ръба на леглото си и ме гледа. Когато вижда, че отварям моите, мигом се обръща на другата страна, но не достатъчно бързо, че да не го видя. Засрамвам се, ядосвам се, но едновременно с това ми става приятно. Единствената ми тревога е, че не знам дали не съм казала нещо насън. Понякога повтарям името на Алекс, а тази нощ той присъстваше в съня ми. Не си спомням какво точно сънувах, но се събудих с онова чувство, което само Алекс поражда в мен, чувството, че някой е бръкнал в гърдите ми, извадил е сърцето и е оставил там празна дупка.

— Откога си буден? — питам притеснено.

На светло стаята отново започва да жужи от напрежение и неудобство и аз съм готова да приема, че миналата нощ е била сън. Джулиан зарови пръсти в косите ми. Джулиан ме докосна. Аз го оставих да ме докосне.

И това ми хареса.

— От известно време — отговаря той. — Не можах да заспя.

— Пак ли кошмари? — питам аз.

Въздухът в стаята е гъст, може да се реже с нож.

Всяка дума изисква огромно усилие.

— Не — отговаря ми той.

Очаквам да каже още нещо, но тишината заема пространството между нас.

Сядам в леглото. В стаята е горещо и мирише толкова лошо, че ми се завива свят. Замислям се какво да кажа, за да разсея напрежението.

Но Джулиан ме изпреварва:

— Как мислиш? Дали ще ни убият?

Чувството за неловкост веднага изчезва. Днес с него сме на една страна.

— Не — отвърщам с повече увереност, отколкото чувствам. Сигурността ми се изпарява с всеки изминал ден. Ако те — Лешоядите — са отвлекли Джулиан, за да вземат откуп, не трябваше ли досега да са го получили? Представям си Томас Файнман, полираните копчета за ръкавели и полираната му сияйна усмивка. Виждам го да бие деветгодишния си син до безсъзнание.

Нищо не му пречи да откаже да плати. Мисълта се загнездва в съзнанието ми, съмненията започват да ме човъркат, но аз се опитвам да се абстрахирам от тях.

Мисълта за Томас Файнман ми напомня за две неща.

— На колко години е брат ти сега? — питам аз.

— Какво?

Той се изправя и се обръща с гръб към мен. Сигурна съм, че ме е чул, но повтарям въпроса и виждам как гърбът му се сковава и по него преминават невидими тръпки.

— Той умря — казва неочаквано.

— Но как? — примигвам аз. — Как се случи?

И Джулиан отново изплюва думата „инцидент“.

Виждам, че му е неудобно и не му се говори за това, но не искам да нарежа темата.

— Какъв инцидент?

— Беше преди много време — казва кратко той и изведнъж се нахвърля срещу мен. — Защо питаш? Какво те интересува това? Аз не знам нищо за теб и не любопитствам. Не те притеснявам с въпроси.

Избухването му ме сащисва дотолкова, че забравям да му отговоря, но вече съм навлязла прекалено надълбоко и вместо да потърся спасение в мълчанието и спокойствието на Лена Морган Джоунс — спокойствието на излекуваните, на ходещите зомбита, — се опитвам да го укротя:

— Просто съм любопитна. Не е необходимо да ми отговаряш.

За секунда ми се струва, че виждам в очите му да пробягва страх, да проблясва там като предупреждение, но той изчезва бързо и на негово място се настанява строгият поглед на баща му. Джулиан кима любезно, става и започва да крачи из стаята. Не знам защо, но гневът му ми доставя някакво извратено удоволствие. В началото беше толкова спокоен, че ме плашеше. Да го видя да реагира като нормален човек е истинско облекчение за мен. Тук, под земята, защитните механизми и тъпите лозунги СДА не означават нищо.

И изведнъж отново се оказваме на противоположни страни. Аз се оттеглям в себе си и търся сигурност и уют в каменната тишина на стаята. Така е правилно. Така трябва да бъде.

Не трябваше да му позволявам да ме докосва. Не трябваше да го оставам дори да ме доближи. Извинявам се безгласно: „Съжалявам!“ Обещавам вече да бъда по-внимателна. Край на гафовете. Но не съм сигурна на кого говоря: на Рейвън ли, на Алекс ли или на двамата.

Днес водата не пристига, нито храната. По-късно същата сутрин атмосферата неочаквано се променя. Появяват се звуци, различни от капещата някъде вода, и странният подземен въздушен поток. Джулиан ме поглежда — за пръв път през последните няколко часа.

— Чуваш ли... — започва, но аз слагам пръст на устните си, за да го накарам да млъкне.

В коридора отекват гласове и тежки стъпки. Не от един човек, а от няколко. Сърцето ми забързва и аз се оглеждам инстинктивно наоколо, търсейки нещо, което мога да използвам за оръжие. Но освен кофата стаята е абсолютно празна. Вече опитах да развъртя металните крака на нара, но без успех. Раницата ми е в другия край на стаята и тъкмо когато решавам да се спусна към нея — все пак по-добре с калпаво оръжие, отколкото без никакво, — ключалката изщраква, вратата се отваря и двама Лешояди влизат в стаята. И двамата са с пушки.

— Ей, ти! — Един от тях, мъж на средна възраст със светлоруса коса и най-бялата кожа на света, насочва дулото на пушката си към Джулиан. — Тръгвай.

— Къде отиваме? — пита Джулиан, въпреки че е повече от ясно, че няма да получи отговор. Той става и прилепва ръце до тялото си. Гласът му е стабилен, не трепери.

— Искаме да ти зададем няколко въпросчета — отвърща белият и се усмихва. Венците му са черни, а зъбите пожълтели. Носи дебели панталони в свят таки и старо военно сако, но няма съмнение, че е Лешояд. На лявата му ръка се вижда избелял отпечатък от татуировка. Той пристъпва навътре и започва да обикаля около Джулиан като чакал около своята жертва. Кръвта във вените ми се смръзва. На врата му има белег от процедурата, но е в ужасно състояние. Трите точки са огненочервени, като рани, а между тях е татуиран черен триъгълник. Преди години процедурата е била много по-рискова отсега и като малка съм чувала много истории за хора, които не са се излекували след нея, а са полудели, мозъкът им е умрял или са станали жестоки и безмилостни, неспособни да почувстват каквото и да било към когото и да било.

Опитвам се да овладее надигащата се в гърдите ми вълна на паника и притискам гърди, за да успокоя сърцето си. Вторият Лешояд е момиче на възраст, близка до тази на Рейвън. То се е облегнало на вратата така, че да блокира възможния изход за бягство. Виждам, че е по-високо от мен, но е по-слабо. Лицето му тежи от пиърсинги. Преброявам по пет ринга на всяка вежда, множество камъчета по брадичката и челото, а на носа си има пръстен, който прилича на сватбена халка. Не искам да знам откъде го има. В падналия ниско на хълбоците му колан има препасан пистолет. Опитвам се да изчисля колко време ще му трябва да го извади оттам и да го насочи в главата ми.

Очите на момичето срещат моите и то явно успява да разгадае намеренията ми, защото процежда през зъби:

— Не си го и помисляй.

Говори странно, доста неясно, но когато отваря широко уста в прозявка, разбирам защо. Целият му език блести от метал — метални топчета, халки, жички, и всичко това се мотае около езика му. Като че е глътнала парче бодлива тел.

Колебанието на Джулиан трае по-малко от миг. Той става с достойнство и тръгва спокойно към вратата. Обръща се настрани и с грациозно движение минава между металното момиче и албиноса, като че ли отива на пикник.

Не поглежда нито веднъж към мен. Вратата след него се затваря, ключалките се връщат по местата си и аз оставам сама.

Чакането е истинска агония. Цялата горя отвътре, като че в мен има пожар, гладна съм, жадна и останала без сили, но продължавам да крача из стаята. Не мога да спра. Опитвам се да не мисля за Джулиан. Нямам представа какво става с него. Може би са платили откупа и ето че го освобождават. Но начинът, по който онзи албинос се усмихна и каза: „Искаме да ти зададем няколко въпросчета“, изобщо не ми хареса.

Докато живеях в Пустошта, Рейвън ме научи да разпознавам знаците, където и да се намирам. Научих се да се ориентирам по плесените върху дърветата, по дълбочината на корените на тревите, по цвета на пръстта под краката ми. От нея знам, че промяната на обстановката — например място с избуяла трева на сравнително беден на зеленина терен — може да означава, че там има вода. Внезапното затишие обикновено показва, че наблизо има голям хищник. А където има по-голямо струпване на животни, значи има повече храна.

Появата на Лешоядите е промяна на обстановката и тази промяна не ми харесва.

За да си намеря някаква работа, започвам да вадя нещата от раницата си и да ги подреждам обратно вътре. Когато свършвам, я разопаковам отново, изсипвам всичко на земята и се вглеждам в съдържанието ѝ, сякаш тъжната колекция там може да се окаже особен йероглиф, който би придал нов смисъл на нещата. Две парчета шоколад. Тубичка с грим. Една празна бутилка от вода. Книгата „Ш-ш-т“. Чадър. Ставам, правя един кръг из стаята и сядам отново. Струва ми се, че от другата страна на стената долавям приглушен говор, но си казвам, че е игра на въображението.

Взимам книгата „Ш-ш-т“ в скута си и я прелиствам разсеяно. Все още знам псалмите и молитвите вътре, но думите ми са далечни и значението им е неразгадаемо. Като че ли се завръщаш някъде, където не си бил от детството си, и намираш всичко някак си дребно и лишено от предишното очарование. Напомня ми на онази рокля, която Хана носеше всеки ден, когато бяхме в първи клас и която изрови от тавана след десетина години. Бяхме у тях, беше ни скучно и когато я намерихме, тя се смя дълго, повтаряйки: „Не мога да повярвам, че съм била толкова малка“.

Изведнъж цялото тяло ме засърбява. Споменът изглежда толкова далечен, толкова невъзможен, в онова време, когато живеех в стая с килим, когато се мотаехме с дни и безделничехме, забавлявайки се единствено с компанията на другата. Тогава не осъзнавах каква привилегия е да скучаеш с приятелката си с дни и да пилееш времето си.

Докато прелиствам книгата, забелязвам, че една от страниците е подгъната. Спирам и виждам, че няколко параграфа са дебело подчертани. Откъсът е от Двайсет и втора глава, „История на обществото“:

Имайки предвид колко дълго обществото е тънело в невежество, можем да предположим колко дълго е царствала заблудата; цялата тази глупост се е превърнала в необходимост, а болестта в нравствена ценност (изборът се е приемал за свобода, а любовта за щастие), и така човек е бил лишен от възможността да избяга от порочния кръг.

Думите „ти“, „трябва“ и „да избягаш“ са подчертани по-дебело. Прехвърлям още няколко глави и откривам друга прегъната страница. На нея има оградени с молив думи, на пръв поглед съвсем хаотично. Целият пасаж гласи:

Инструментите на здравото общество са послушание, съгласие и себеотдаване. Отговорността се разпределя поравно между държавата и гражданите на обществото. Отговорността е в теб.

Някой (Так? Или Рейвън?) е огради четири думи в текста: „Инструментите са в теб“.

Прелиствам и проверявам внимателно всяка страница до края на книгата. Не знам как, но те са знаели, че това ще се случи. Знаели са, че може... че ще бъде отвлечена. Сега разбирам защо Так толкова настояваше да взема книгата „Ш-ш-т“. Оставил ми е послание в нея. В

гърдите ми се надига вълна на благодарност. Не са ме забравили. Не са ме изоставили. До този момент не осъзнавах колко изплашена съм била. В новия си живот си нямам никого, освен Так и Рейвън. През изминалата година те станаха моето семейство. Бяха ми приятели, родители, брат и сестра и мои учители.

Откривам още една маркирана страница. До Трийсет и седми псалм е нарисувана голяма звезда.

*Пред дъжд и вятър, буря, ураган;
Ще скрия в себе си покоя;
Топъл кален, тежък, сух;
Ще бъде твоят щит и твоето оръжие.*

Изчитам няколко пъти псалма и въздъхвам разочаровано. Надявах се да открия закодирано съобщение, но не виждам нищо зад реалното значение на думите. Може би Так е искал да ме посъветва да запазя спокойствие. Или звездата е изрисувана по-рано и няма нищо общо с моите хора. Или съм разбрала всичко погрешно и отбелязаните думи са на случаен признак.

Но не. Так ми даде книгата, защото е знаел, че може да ми потърбава. Двамата с Рейвън са толкова пунктуални! При тях никога нищо не е случайно. Когато живееш на ръба на острието, няма място за необмислени движения.

„През дъжд и вятър, буря, ураган...“

Дъжд.

Чадърът на Так. Той ми го набута в ръцете и настоя да го взема, въпреки че небето беше ясно.

Взимам с треперещата си ръка чадъра, поставям го на коленете си и започвам да го изследвам с поглед. Почти веднага забелязвам тясна цепка — незабележима, ако човек не търси нещо такова, — която минава през цялата дължина на дръжката. Пъхам нокът в нея и се опитвам да я отворя, но не успявам.

— По дяволите! — викам високо и изведнъж ми става по-добре.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите!

И всеки път, когато ругая, се опитвам да разделя дръжката на две, но дървото си остава цяло, гладко и полирано.

— По дяволите! — почти рева от натрупалото се заради чакането напрежение. Запращам чадъра в стената, той пада на земята, дръжката се разделя на две и отвътре се подава острие на нож. Изваждам го от кожения калъф и познавам един от ножовете на Так. Дръжката му е извита, издялана от кост, и острието е като бръснач. Веднъж видях Так да разпорва цяла сърна с него. Разрезът беше прав, започваше от гърлото и стигаше чак до опашката. Сега металът е толкова чист и лъскав, че мога да се огледам в него.

Внезапно от коридора се разнася шум. Чувам стъпки и звук като от влачене, сякаш теглят нещо към килията. Стискам ножа и застивам, все още приклепнала на пода. Може да се опитам да избягам, когато отворят вратата. Да се метна на един от Лешоядите, да замахна с ножа и да извадя окото му, или поне да го пробода, и после да хукна по коридора... Но преди да съставя истински план, вратата се отваря и Джулиан се строполява в стаята в полусъзнание. Целият е в грозни рани и кръв, толкова много кръв, че го разпознавам единствено по ризата. Вратата след него се затваря.

— Боже мой!

Джулиан изглежда като ръфан от диво животно. По дрехите му има огромни петна кръв. За една жестока секунда те ме връщат назад във времето при онази ограда и аз гледам не в Джулиан, а в Алекс, виждам кръвта да напоява ризата му и разбирам, че умира. Картината изчезва и аз отново съм пред Джулиан, който се опитва да се повдигне на колене, кашля и плюе кръв.

— Какво стана? — питам задъхано, мушвам ножа под дюшека и коленича до него. — Какво ти направиха?

От гърлото му излиза гъргорещ звук, следван от нов пристъп на кашлица. Той пада на лакти и гърдите ми се стягат от ужас. „Ще умре“, минава през ума ми и тази мисъл сковава крайниците ми.

„Не. Сега е различно. Сега мога да му помогна.“

— Остави — нареждам му аз. — Не се опитвай да говориш.

Той се свлича на земята и се свива на кравай. Лявото му око мига неконтролируемо, нямам представа дали ме чува, още по-малко дали разбира какво му говоря. Притеглям нежно главата му върху коленете си и му помагам да се обърне по гръб. Виждам лицето му и трябва да прехапя устни, за да не извикам. Това през мен не е лице, а разкъсана, подпухнала кървавочервена маса. Дясното му око е напълно затворено,

над веждата има дълбока рана, кръвта блика от нея и се стича до брадичката.

— По дяволите! — извиквам неволно.

И преди съм виждала такива рани, но винаги съм имала подръка някакви превързочни материали и медикаменти, колкото и оскъдни да са били. Тук нямам нищо. Джулиан се сгърчва, извива се в конвулсии и аз изтръпвам от страх да не получи пристъп.

— Дръж се за мен — казвам, опитвайки се да говоря тихо и спокойно, в случай че е в съзнание и ме чува. — Трябва да сваля ризата, разбираш ли? Не мърдай. Ще ти направя компрес и ще се опитам да спра кръвта.

Откопчавам кървавата риза. Като изключила няколко синини и драскотини, гърдите му, слава богу, са добре. Цялата кръв идва от лицето му. Лешоядите са го смлели от бой, но явно не са искали да го наранят сериозно. Докато свалям ръкавите, той започва да стене от болка, но аз успявам. Свивам ризата на топка и я притискам до раната на челото му, ядосвайки се на себе си, че нямам чиста кърпа. Той простенва отново.

— Шшт — опитвам се да го успокоя. От него се излъчват горещи вълни, предават се на мен и сърцето ми побеснява в гърдите.

— Нищо ти няма, чуваш ли? Всичко ще се оправи. Само дишай, моля те, дишай!

На дъното на останената вчера чаша е останало малко вода. С Джулиан решихме да я запазим за всеки случай. Потапям ризата във водата и бърша лицето му. После си спомням за антибактериалните кърпички, които СДА раздаваха на демонстрацията, и за пръв път оценявам манията на организацията към чистотата. В един от джобовете на дънките си трябва да имам такава кърпичка. Изваждам я и я разгъвам, примигвайки от острата миризма на спирт. Знам, че ще боли, но ако раната на Джулиан се инфектира, никога няма да се измъкнем оттук.

— Това ще боли малко — предупреждавам го и слагам кърпата върху раната.

Той изревава като ранен звяр, отваря широко очи, доколкото може, разбира се, и се надига. Хващам го за раменете и натискам надолу, опитвам се да го върна на пода.

— Боли! — изфъфля през зъби той. Хубавото е, че поне дойде в съзнание.

Сърцето ми прескача и ме кара да отворя широко уста. Чак сега осъзнавам, че откакто върнаха Джулиан, забравих да дишам.

— Не ставай бебе — казвам строго и продължавам да чистя лицето му.

Виждам как целият се стяга от болката и изскърцва със зъби, но не спирам. Успявам да изчистя лицето от кръвта и оглеждам пораженията. Раната на устната му се е отворила отново, сигурно са го удряли там много пъти с юмрук или с тъп предмет, но най-много ме тревожи тази на челото. Кръвта от нея продължава да се лее. В крайна сметка можеше да е и много по-лошо. Нали е жив?

— Ето, пий — нареждам, допирам ламаринената чаша до устните му и повдигам главата му с коленете си. — Останала е една глътка. Изпий я.

Той я изпива и отново затваря очи. Но вече диша спокойно и престава да трепери. Взимам ризата и отпорвам дълга лента от плата, опитвайки се да прогоня жестокия спомен. Това с ризата го научих от Алекс, Веднъж, в един друг живот, той ме спаси. Стегна крака ми с парче плат и го превърза. После ми помогна да избягам от регулаторите.

Сгъвам внимателно спомена и го скривам дълбоко в себе си, заравям го в най-тъмното кътче на паметта си.

— Вдигни си за малко главата — казвам на Джулиан и той го прави, този път без охкане.

Увивам плата около челото му и го завързвам над веждите, съвсем близо до раната, за да послужи и за турникет. После отпускам отново главата му върху краката си.

— Можеш ли да говориш? — питам го и той кима. — Ще ми кажеш ли какво стана?

Десният край на устните му е толкова подут, че едва го разбирам, имам усещането, че ми говори с притисната във възглавница уста.

— Искаха да разберат разни неща — едва обръща езика си той, поема дълбоко въздух и опитва отново. — Задаваха въпроси.

— Какви въпроси?

— За апартамента на нашите. На Чарлз Стрийт. За предохранителните кодове. За... охраната. Колко са на брой...

Аз мълча. Не знам дали си дава сметка какво означава това и колко лошо може да стане. Отчаянието на Лешоядите расте, явно ще се опитат да проникнат в жилището му и са го измъчвали, за да им каже кодовете на вратите. Може би планират да убият Томас Файнман; или може би просто търсят обичайната плячка: бижута, електроника, защото тя се продава лесно на черния пазар, пари и, разбира се, оръжие. Винаги са си падали по оръжието.

Причината може да е само една: планът им да вземат откуп за Джулиан се е провалил. Господин Файнман не се е поддал.

— Не издадох нищо — продължава Джулиан. — Но те казаха, че след още няколко разпита ще си кажа и майчиното мляко.

Няма място за съмнение. Трябва да намерим начин да избягаме час по-скоро. Когато Джулиан проговори — а това рано или късно ще стане, — и той, и аз няма да струваме пукната пара за тях. А и не вярвам, че Лешоядите имат практика да освобождават заложниците си.

— Добре, слушай сега. — Говоря тихо с надеждата той да не усети страха ми. — Трябва да се измъкнем оттук, разбра ли?

Той поклаща леко глава. Явно не вярва, че ще успеем.

— Имам план — казвам твърдо.

Това не е истина, но се надявам да измисля нещо. Трябва да измисля. Рейвън и Так разчитат на мен. Мисълта за посланието в книгата и за ножа стоплят сърцето ми. Знам, че не съм сама.

— Въоръжени — казва Джулиан. Преглъща и повтаря. — Те са въоръжени.

— Ние също — отвърщам и насочвам вниманието си към коридора.

Стъпките не се чуват, значи са се върнали в бърлогата си. За храната идва само един човек и това е добре. Ако го накараме някак да отвори вратата... Толкова съм погълната от идеята, че не съзнавам, че си говоря на глас. Поглеждам към Джулиан и казвам:

— Виж, била съм и преди в подобна ситуация. Трябва да ми се довериш. Онзи път в Масачузетс...

— Кога... — прекъсва ме Джулиан. — Кога си била в Масачузетс?

Ето как прецаквам всичко. Лена Морган Джоунс никога не е била в Масачузетс и Джулиан знае това. Замислям се какво да излъжа, как

да замажа положението. В настъпилата тишина Джулиан се надига на лакът и с болезнена гримаса извива глава, за да ме погледне в очите.

— Внимавай — казвам аз. — Не се напъвай много.

— Кога си била в Масачузетс? — повтаря въпроса си той, изговаряйки всяка дума бавно и ясно.

Не знам какво ме накара да го направя. Може би лицето на Джулиан с тази кървава лента на челото и почти затвореното му око или този негов вид на ранено животно, или защото в себе си вече разбирам, че няма начин Лешоядите да ни оставят живи, че ще ни убият — ако не утре, то вдругиден или след два дни. Или просто съм прекалено гладна, уморена и ми писва да се преструвам.

Но внезапно решавам да му кажа истината.

— Виж... аз не съм тази, за която се представям.

Джулиан застива на място, гледа ме с широко отворени очи и отново ми прилича на малко ранено животинче. Веднъж, след едно голямо пролетно размразяване, намерихме едно малко бебе ракунче затънало в калта. Брам искаше да му помогне и когато се наведе, животинчето замръзна на място, сякаш през него премина ток, и в тази неподвижност имаше повече енергия от всяка друга съпротива.

— Всички тези неща, които ти наговорих... че съм израснала в Куинс и после съм дошла тук... Нищо не е истина.

Аз също съм се оказвала в положението на Джулиан. Спомням си как стоях като ударена по главата, докато Алекс ми говореше същите неща. „Аз не съм този, за когото ме мислиш“. Спомням си също как доплувахме обратно до брега — най-дългото и най-изтощително плуване в живота ми.

— Не ти трябва да знаеш коя съм всъщност, нито откъде идвам. Но историята за Лена Морган Джоунс е измислена. Дори и това... — докосвам с пръсти белега на врата си и ги прокарвам през трите точки — това също е измислица.

Джулиан продължава да мълчи, но се отдръпва от мен и търси стената, за да се облегне на нея. Остава със свити колене и здраво залепнали за пода ръце и крака, сякаш е готов всеки момент да се изстреля нагоре и да избяга от мен.

— Знам, че точно сега ти е трудно да ми повярваш — продължавам аз, — но въпреки това те моля да ме изслушаш и да ме

разбереш. Ако останем тук, ще ни убият. Може да се измъкнем оттук, но трябва да ми помогнеш.

В думите ми се крие въпрос, затова спирам и чакам отговора му.

Настъпва дълга тишина. Най-послед той отваря уста:

— Ти!

Злобата в гласа му ме стъписва.

— Какво?

— Ти! — повтаря той и най-послед намира сили за още. — Ти направи това. Ти ми го причини.

Сърцето ми бие толкова силно, че ме заболяват гърдите. За част от секундата решавам (и горещо се надявам), че това е един от неговите пристъпи, че халюцинира.

— За какво говориш?

— Твоите хора ми причиниха това — казва той. Изведнъж усещам гаден вкус в устата си. За себе си той е прав и аз знам точно какво си мисли и какво иска да каже. — Те направиха това.

— Не! — почти пищя — поемам дъх и повтарям по-уверено. — Не. Ние нямаме нищо общо с...

— Ти си Невалидна. Това искаш да ми кажеш, нали? Че си заразена. — Пръстите на Джулиан треперят и върховете им почукват по пода като дъждовни капки по покрив. Целият трепери от гняв. Вероятно и от страх. Най-послед събира сили и изплюва думите в лицето ми. — Ти си болна.

— Тези хора не са... — обяснявам и за малко не добавям: „Те не са хора изобщо. — Те не са Невалидни“.

— Лъжеш — просъсква Джулиан.

Ето пак. Точно като ракуна; когато Брам влезе в локвата и го вдигна от калта, той се стрелна и заби зъби в дясната му ръка.

Лошият вкус в устата ми стига до стомаха. Ставам рязко и се моля Джулиан да не забележи, че треперя не по-малко от него.

— Нямам представа какво си мислиш за нас — започвам, налагайки си да бъда спокойна. — Но ти не знаеш нищо за нашия начин на живот, не знаеш нищо и за мен.

— Разкажи ми — отвръща той все още с клокочещ гняв и подчертана студенина. — Кога се зарази?

Засмивам се, въпреки че всъщност никак не ми е смешно. Светът се обръща нагоре с краката, всичко отива по дяволите, животът ми се е

разцепил на две; двете Лени, новата и старата, се разделят, тръгват отделно една от друга и повече никога няма да се съберат в едно цяло. След чутото Джулиан със сигурност няма да иска да ми помогне. Каква идиотка съм била да си мисля, че ще разбере! Той е зомби, точно както го определи Рейвън. А зомбитата правят онова, което са им набили в главата да правят: следват правилата, слепи и глухи за всичко останало, докато не склопят очи завинаги.

Но аз няма да се дам. Изваждам ножа изпод дюшека сядам на нара и пъхам острието между таблата и крака на нара. Започвам да въртя и наблюдавам с удоволствие как светлината от крушката се отразява в металната му повърхност.

— Няма значение — казвам през рамо към Джулиан. — Вече нищо няма значение.

— Кажи ми как стана — настоява той. — Искam да знам — кой те зарази.

Черната дупка в мен набъбва и се разширява.

— Махни ми се от главата — казвам спокойно, без да отделям очи от ножа, който блести, блести, блести; като знак, сочещ път през мрака.

ТОГАВА

Оставаме в първия лагер четири дни. Вечерта, преди да го напуснем и да продължим нататък, Рейчъл ме дръпна настрана.

— Време е — казва ми тя.

Все още съм и сърдита, заради казаното от нея в гората, но сега гневът ми се е превърнал в мълчаливо презрение. Не мога да се примиря с мисълта, че през цялото време е знаела всичко за мене. Като че ли е бръкнала дълбоко в душата ми и е счупила нещо.

— За какво? — питам през зъби.

Огънят зад мен вече догаря. Блу, Сара и още няколко от нашите вече спят около него в плетеница от одеяла, коси и крака. Напоследък свикнахме да спим всички накуп. Така ни е по-топло. Лу и Дядо разговарят тихо. Дядо дъвче последната доза от тютюна си, подмята го из устата си, от време на време плюе в огъня и от плюнката му се вдига зелен пламък.

Рейчъл ми се усмихва пестеливо.

— Време е за твоето лечение.

Сърцето ми се преобръща. Нощта е много студена и когато поемам дъх, ледената струя болезнено прорязва гърдите ми. Рейчъл се отдалечава от огъня и ме повежда към равния бряг на реката на около стотина крачки от лагера, там, където всяка сутрин чупим леда, за да си налеем вода.

Брам е застанал до друг огън и ни чака. Този гори нависоко, хвърля искри и още преди да стигнем, очите ми се насълзят от пушека. Цепениците му са наредени във формата на пирамида, откъдето излизат сини и бели пламъци и тъмният небето. Димът изтрива като гума светещите звезди над нас.

— Готов ли си? — пита го Рейчъл.

— Ей, сегичка — отвръща Брам. Най-много пет минути.

Виждам, че е клекнал до едно деформирано дървено ведро, сложено между няколко дървета в края на огъня. Сигурно преди това го е държал във вода, за да не изгори, но сложено така близо до огъня

ще загрее и в един момент водата в него ще заври. Брам вади от една торба между краката си малък инструмент, подобен на отвертка, с тънко заоблено тяло и остър искрящ на огъня връх. Пуска го в кофата с дръжката надолу, става и се заглежда в бавното движение на острието в блестящата вода.

Изведнъж ми прилява. Поглеждам към Рейвън, но тя се взира в огъня с непроницаемо лице.

— Ето — казва Брам, приближава се към мен и слага бутилка уиски в ръцете ми. Пийни си. Ще ги помогне.

Винаги съм мразела вкуса на уиски, но сега махам капачката затварям очи и поемам голяма глътка. Алкохолът прогаря гърлото ми и трябва да се боря със себе си, за да не повърна. Но след няколко секунди из стомаха и тялото ми се разлива приятна топлина, езикът и гърлото ми се успокояват и аз с лекота отпивам втора глътка. После трета.

В един момент чувам Брам да казва.

— Готови сме.

Вече съм изгълтала около една четвърт от бутилката. Вдигам глава и се заглеждам в танцуващите зад димната завеса звезди. Всичките блестят като върхове на малки метални топлийки. В същия момент ми се завива свят и сядам тежко на земята.

— Спокойно — казва Брам и белите му зъби проблясват в мрака. — Как се чувстваш сега.

— Отлично — отвръщам, преплитайки език. Думите излизат от устата ми много по-трудно отпреди.

— Тя е готова — отбелязва Брам и се обръща към Рейвън. — Хвани одеялото, моля те.

Рейвън минава зад мен. Брам ми нарежда да легна и аз го правя с удоволствие. Така е по-добре за главата ми.

— Хвани я за лявото рамо, аз ще държа другото — казва Рейвън и коленичи до мен. Обещите й — сребърни, с пера, и двете на едното й ухо, се залюляват над мен като махало.

Ръцете им ме сграбчват здраво от двете страни.

— Хей — започвам да се боря с тях. — Така боли.

— Много е важно да стоиш мирна — казва Рейвън, замълчава за момент, после казва по-тихо: — Малко ще те заболи. Но ще стане бързо. Просто се отпусни.

Страхът пали нов пожар в гърдите ми. Брам вдига току-що стерилизирания инструмент и острието му, привлякло светлината от целия пламък на огъня зад нас, лумва с ужасяваща бяла светлина. Толкова съм изплашена, че не намирам сили да се съпротивлявам, а и знам, че няма смисъл. Рейвън и Брам са много по-силни от мен.

— Захапи това — изръмжава Брам и незначайно откъде в устата ми влиза парче кожа. Миризмата му е същата като тази от тютюна на Дядо.

— Чакай... — опитвам се да кажа, но не успявам да избутам думите през кожената лента.

Брам слага едната си ръка на челото ми, повдига брадичката ми към небето и се навежда над мен с острието в ръка. То се впива в кожата между лявото ухо и врата и аз се сгърчвам, искам да извикам, но не мога, искам да избягам, но и това не мога.

— Добре дошла в Съпротивата, Лена — прошепва в ухото ми той. — Ще се опитам да го направя бързо.

Първият разрез е дълбок, пожарът тръгва от стомаха ми нагоре, аз намирам гласа си и започвам да крещя.

СЕГА

— Лена?

Някой вика името ми и ме изважда от ямата на съня. Сядам в леглото с разтуптяно сърце. Джулиан е преместил леглото си към вратата, долепил го е до другата стена, възможно най-далече от мен. Избърсвам горната си устна, мокра от потта, и въздишам дълбоко. Минаха дни, откакто не съм влизала в баня, и усещам, че стаята мирише на пор.

— Всъщност това ли е истинското ти име? — пита той след малко. Отчуждението продължава да се усеща, но гласът му е изгубил снощната си злост.

— Това е — казвам, затварям очи и стискам, докато видя цветните петна под клепачите си.

Отново сънувах кошмар. Бях в Пустошта. Рейвън и Алекс бяха с мен и тримата убихме огромно животно.

— Говореше насън. Викаше някой си Алекс — обяснява Джулиан и аз се свивам на две от остра болка в корема. Минава време, докато го чуя отново. — Той е бил, нали? Той те е заразил.

— Какво значение има? — питам и се отпускам отново върху нара.

— Какво стана с него? — продължава Джулиан.

— Умря — отвърщам кратко, защото знам, че това е, което го интересува, и си представям висока кула с гладки стени, достигаща чак до небето. От основата до върха ѝ се вие тясна стълба. Хващам се за нея и изкачвам първото стъпало в хладната сенчеста гора.

— Как стана? — упорства Джулиан. — От делириума ли умря?

Знам, че ако отговоря с „да“, той ще се почувства добре. Ето, ще си помисли, значи сме прави. През цялото време сме били прави. Нека хората да умират, нека да се разбере, че имаме право.

— Ти го уби — отвърщам аз. — Твоите хора.

Джулиан поема рязко въздух и заговаря много по-меко:

— Нали каза, че не сънуваш кошмари?

Продължавам нагоре по стълбата. Колкото по-високо се изкачвам, толкова по-малки изглеждат хората долу. Скоро стават не по-големи от мравки, трошички, точици, които могат да изчезнат за миг.

— Аз съм Невалидна — отвръщам през зъби. — Невалидните лъжат.

На сутринта ставам с готов и изяснен до най-малки подробности план.

Джулиан седи в далечния ъгъл и ме гледа така, както ме гледаше в първия ден от пленничеството ни. Парцалът все още е около челото му, но сега погледът му е жив и подутините по лицето вече спадат.

Разглобявам чадъра на части и махам плата от металните спици. Изпъвам го и го разпарям на четири дълги ленти. Завързвам ги една за друга като саморъчно направено въже и изпробвам здравината му с ръце. Доста добре. Няма да издържи дълго, но на мен ще ми трябва за не повече от пет минути.

— Какво правиш? — пита ме Джулиан.

Поглеждам го с крайчеца на окото си и виждам какви усилия полага, за да прикрие любопитството си. Но аз не го улеснявам. Вече не ме интересува какво ще прави, ще дойде ли с мен, или ще предпочете да остане и да изгние в тази дупка, стига да не ми пречи.

Успявам да сваля бързо отдавна ръждясалите и разхлабени панти на малката вратичка, достатъчно е да завъртя няколко пъти болтовете с върха на ножа и те падат. Бутам вратичката навън и тя пада с тътен в коридора. Шумът ще привлече вниманието и някой скоро ще дойде да провери. Сърцето ми забързва. Време е за шоу, както казваше Так, преди да тръгне на лов. Взимам книгата „Ш-ш-т“ и откъсвам една страница.

— Няма да можеш да минеш през тази дупка. Много е тясна — обажда се Джулиан.

— Само си мълчи — казвам аз. — Ще бъдеш ли така добър да помълчиш малко?

Отварям спиралата за мигли, попаднала като по чудо в раницата ми, и мислено благодаря на Рейвън. Тя остана от другата страна, в Зомбиленд, и съм сигурна, че не може да се нарадва на онези малки

джунджурии за момичета, подредени по безкрайните рафтове на големите магазини в очакване някой да ги купи.

Усещам внимателния поглед на Джулиан, но го игнорирам и надрасквам бързо със спиралата в полето на откъснатата страница: „Момичето е опасно. Страхувам се, че може да ме убие. Готов съм да говоря, ако ме изведете оттук. Моля ви, побързайте!“

Пъхам бележката през дупката, изтичвам до леглото и бързо връщам в раницата книгата „Ш-ш-т“, празната бутилка от вода и разглобения чадър. Хващам ножа, връщам се на бегом до вратата и чакам. Докато чакам, се опитвам да успокоя дишането си, като прехвърлям непрекъснато ножа от едната в другата ръка и бърша потта от дланите в дънките си.

Слава богу, не се налага да чакам дълго. Някой трябва да е чул падането на вратичката, защото много скоро се чува затваряне на друга врата (допълнителна информация; информацията винаги е от полза), което значи, че някъде из подземие то има поне още една врата и зад нея — още една стая. Стъпките идват към мен. Моля се да е момичето, онова със сватбената халка на носа си.

Но най-вече се моля да не е Албиноса.

Ала стъпките са тежки и когато спират пред вратата, чувам мъжки глас:

— Какво става, мамка му?

Изведнъж се свивам вътрешно, навивам се като заредена с електричество жица. Имам право само на един опит.

С махането на вратичката мога да видя по-добре калните войнишки обувки и широките зелени панталони като онези, които носят лаборантите и метачите по улиците. Мъжът изсумтява и побутва вратичката с крак, сякаш си играе с мишка, за да се убеди, че е умряла. После се навежда и вдига бележката.

Стискам силно ножа. Сърцето ми притихва така, че се плаша да не спре. Времето между два удара ми се струва цяла вечност.

„Отвори вратата! Не викай подкрепление. Хайде, отвори вратата! Давай! Давай!“

Най-после се чува дълбока въздишка и тракане на ключове. И допълнително изщракване, според мен от свалянето на предпазителя на пушката му.

Всичко става много бавно и отчетливо, сякаш гледаш под микроскоп. Знам точно кога ще отвори вратата.

Ключът се завърта. Изплашен, Джулиан скача от леглото и вика тихо. Охранителят се колебае за миг. После вратата тръгва навътре, към мен... към мястото, където стоя прилепнала плътно до стената и почти невидима. Колебанието на Лешояда изчезва. Секундите потичат толкова бързо, че няма как да ги следя. Нещата се задействат по инстинкт, слепешката. Всичко се случва в един миг. Вратата се отваря широко и спира на няколко сантиметра от лицето ми. Той влиза в килията и казва:

— Добре, целият съм в слух.

Докато говори, аз блъскам вратата с две ръце, запращам я в него и чувам удар, после стон и накрая тлъста псувня. Джулиан възкликва:

— Боже мой!

Изскачам от прикритието си, без да мисля за последствията, оставям всичко на инстинкта и ловкостта си и се мятам на гърба на Лешояда. Той държи главата си на мястото, където вероятно съм го ударила с вратата, и залита леко. Внезапната ми атака го поваля на земята. Опирам рамо в гърба му и притискам ножа в гърлото.

— Не мърдай! — Цялата треперя, но стискам зъби с надеждата той да не разбере. — Не викай! Да не си гъкнал ако искаш да живееш, стой на място и мълчи.

Джулиан ме гледа с разширени от страх очи, но мълчи. Лешоядът се оказва разбран. Лежи си на пода и не мърда. Без да вдигам коляно от гърба му и ножа от врата, взимам единия край на найлоновото въже в устата си,хващам първо лявата му ръка и я извивам отзад, на гърба, после дясната, и ги затискам с коляното си. Джулиан става от леглото и идва към мен.

— Какво правиш? — изръмждавам през найлоновото въже и стиснатите зъби. Не мога да се оправя едновременно с Джулиан и с Лешояда. Ако се намеси, всичко е свършено.

— Дай ми въжето — казва спокойно той. В първия момент не реагирам и той добавя: — Ще ти помогна.

Подавам му безмълвно въжето и той коленичи зад мен. Притискам Лешояда към земята, а Джулиан му завързва ръцете и краката. Аз натискам мъжа още по-силно към земята. Представям си меката тъкан между ребрата, кожата, слоевете плът и мазнина... и под

тях сърцето — свива се и се разпуска, помпа в жилите му живот. Само един по-силен удар с...

— Дай ми ножа — казва Джулиан.

Затягам пръсти около дръжката.

— За какво ти е?

— Просто ми го дай.

След кратко колебание му го подавам. Той отрязва края на найлоновата корда (доста е непохватен с ножа, затова му отнема много време), после ми подава и ножа, и отрязаното парче.

— По-добре му запуши устата — настоява Джулиан с равен тон.
— За да не може да извика подкрепление.

Спокойствието му ме изумява.

Повдигам главата на Лешояда и набутвам останалата корда в устата му. Той започва да рита с крака, мята се като риба на сухо, но аз успявам да напъхам найлона дълбоко в гърлото му. Възлите не са кой знае какво, след десет, най-много петнайсет минути той ще е свободен, но времето трябва да е достатъчно за нас.

Изправям се и без да губя време, мятам раницата на рамо. Вратата на килията все още е широко отворена и гледката на зейналия отвор ме изпълва с такава радост, че ми иде да извикам силно, колкото имам глас. Представям се, че Рейвън и Так ме гледат отнякъде и кимат одобрително с глава.

„Няма да ви разочаровам, обещавам им мислено“.

Поглеждам назад. Джулиан се е изправил и ме гледа в очакване.

— Идваш или оставаш? — питам го аз.

Той кима. Изглежда ужасно, очите му не се виждат от раните, но устните му са стиснати в тънка решителна линия.

— Какво чакаш тогава?

Слагам ножа в калъфа и го пъхам в колана на дънките. Не се тревожа, че Джулиан може да ме забави. Мисля, че дори ще ми е от полза. С него мишените стават две. Ако ни преследват, той ще ги разсейва.

Затваряме внимателно вратата зад себе си. Стоновете на Лешояда и тропането на обувките му по пода заглъхват. Коридорът отвън е дълъг, тесен и добре осветен. Наляво от нас виждам четири врати, всичките затворени и всичките метални. В края на коридора има още една врата, също метална. Това ме обърква. Мислех си, че нашата

килия е просто ниша към един от старите тунели на метрото, и ще излезем в тъмно и празно пространство, но се оказваме в добре уредено място, цял подземен комплекс.

Зад една от затворените врати вляво се чуват гласове. Струва ми се, че разпознавам ниския лай на Албиноса, но различавам само няколко думи от разговора: „Чакаме“ и „Идеята смърдеше от самото начало“. Следва забързан отговор на друг мъжки глас. Добрата новина е, че сега поне знам къде е Албиноса, но нямам представа дали момичето е с него. Преброявам наум и установявам, че в отвличането ни са замесени най-малко четирима души. Явно работата е предварително организирана, което е много лош знак.

Докато вървим напред, гласовете стават по-силни и по-ясни. Лешоядите се карат.

— Придържай се към първоначалния план...

— Не дължа... на никого.

Сърцето ми се качва в гърлото, едва успявам да си поема въздух. В мига, когато понечвам да се промъкна покрай тяхната стая, отвътре се чува остър пукот. Заковавам на място. Това със сигурност беше изстрел. Дръжката на вратата изтраква и стомахът ми се преобръща. Казвам си отчаяно: „Това беше. Краят дойде“.

Един непознат за мен глас казва високо:

— Хайде, не се ядосвай. Ела да поговорим.

— Писна ми от разговори.

Това е Албиноса.

„Каквото и да става вътре, онова не беше изстрел“, си казвам и гърдите ми се отпускат.

Поглеждам към Джулиан и виждам, че и той е застинал на място. Поглеждаме се и инстинктивно се долепваме до стената: не че това ще помогне, ако мъжете излязат в коридора. Ръцете ни се докосват и аз усещам нежния гъдел на русите му къдрици по раменете си. Кожата ми настръхва, затова бързам да се отдръпна.

Дръжката на вратата изтраква отново и Албиноса казва:

— Добре. Слушам те.

Стъпките му се отдалечават към вътрешността на стаята и обръчът около гърдите ми се отпуска. „Да тръгваме“, правя жест към Джулиан и той кима със здраво стиснати в юмруци ръце. Кокалчетата на пръстите му приличат на малки бели луни.

Останалите врати по коридора са затворени, не чуваме гласове и липсват признаци, че зад тях има Лешояди. Какво ли има в тези стаи? Може би във всяка от тях лежат затворници на двойни нарове и чакат да бъдат разменени за пари или да бъдат убити. Призлява ми от тази мисъл и аз бързам да прехвърля вниманието си другаде. Това е друго правило, научено в Пустошта: трябва да мислиш първо за себе си.

Ето я другата страна на свободата: ти си напълно свободен само ако си напълно сам.

Стигаме до вратата в дъното на коридора. Хващам дръжката и дърпам. Нищо. Оглеждам я и забелязвам малка ключалка, като онази, която имаше на външната си врата Хана. За да се отключи, трябва специален код.

Джулиан вероятно също я е забелязал, защото го чувам да мърмори:

— По дяволите!

— Добре. Нека да помислим — прошепвам аз и си налагам да бъде спокойна.

Но мозъкът ми се топи като сняг. В него остава една-единствена мисъл и от нея ме побиват тръпки: ние сме в капан и когато ни открият и върнат в килията, ще ни сложат за охрана як и опитен убиец. Вече няма да са невнимателни като сега. И край на малките вратички с ръждясали панти.

— Какво ще правим? — пита Джулиан.

— Ние ли? — фиксирам го с поглед през рамо. Заглеждам се в обрамченото му със засъхнала кръв лице и бързо извързвам поглед, за да не дам възможност на съжалението да ме размекне. — Заедно ли сме сега?

— Иначе няма как — отвръща разсъдливо той. — Ако искаме да успеем, трябва да си помагаме.

Хваща ме за рамото и ме избутва нежно, но твърдо от вратата. Допирът му ме изненадва. Явно е, че наистина е решил да остави настрана различията между нас, поне засега. Казвам си, че щом той може да го направи, значи мога и аз.

— Няма да можеш да отключиш. Трябва ни код — казвам делово.

Джулиан прокарва пръсти по ключалката. После прави крачка назад и измерва с поглед вратата, сякаш иска да разбере колко е здрава.

— Ключалката на външната порта въщи е същата — казва той и продължава да гали с пръсти ключалката, сякаш опипва дупката ѝ. — Така и не успях да запомня кода. У нас има много работници, те непрекъснато влизат и излизат, затова татко го сменя на няколко месеца. Трябваше да си измислим система, код в кода, или серия от знаци по портата и наоколо, за да мога да се прибера от училище, ако през деня отново са го сменили.

Това обяснява всичко. Разбирам смисъла на историята и разбирам какво прави.

— Часовникът — казвам и соча към окачения над вратата стенен часовник. Виждам, че е спрял. Малката стрелка е застанала над числото девет, а голямата на три. — Девет и три.

Този успех не ме въодушевява.

— Това са само две числа. Кодът на повечето ключалки е от четири числа.

Джулиан натиска 9393 и опитва вратата. Никакъв ефект. 3939 също не я отваря. Нито 3399 и 9933. Времето тече.

— Мамка му! — просъсква Джулиан и удря с юмрук по ключалката.

— Чака, чакай. — Поемам дълбоко въздух. Никога не съм била добра в кодовете и пъзелите. Математиката ми е най-противният предмет, но сега не е време за предпочитания. — Нека да помислим.

В същия момент вратата в коридора се откrehва леко и сега разговорите се чуват ясно.

— Да знаеш, че не ме убеди — казва Албиноса. — Ако не платят, не играем.

Гърлото ми се свива от страх. Албиноса тръгва по коридора. Всеки момент ще ни види.

— Мамка му! — разтреперва се Джулиан. Започва да подскача лекичко, сякаш му е студено, но аз разбирам, че е изплашен колкото мен. И изведнъж замръзва...

— Девет и петнайсет — казва той в мига, когато онази врата се отваря широко и гласовете гръмват в коридора.

— Какво? — Стискам здраво ножа и въртя глава ту към вратата, ту към Джулиан. „Отвори се, отвори се, отвори се!“

— Не е девет и три, а девет и петнайсет. Нула — девет — едно — пет.

Докато говори, той се навежда над ключалката и натиска числата. Чува се тихо бръмчене и нещо изщраква. Джулиан натиска дръжката и вратата се отваря тъкмо когато гласовете стават отчетливи, сякаш говорят в ушите ни. Шмугваме се в стаята в мига, когато Лешоядите правят първата си крачка из каменния коридор.

В помещението, в което влязохме, има врата за друга стая, по-голяма, с висок таван и добре осветена. Стените ѝ са пълни с рафтове, отрупани с толкова много неща, че на места дървото се е огънало и провиснало от тежестта. Навсякъде виждам пакетирана храна, кани с вода и одеяла, но освен тях има и ножове, сребърни прибори и цели топки от заплетени едно в друго накита, кожени обувки и якета, оръжия и полицейски дървени палки, дезодоранти и червила. Има и неща, които са буквално за боклука: на пода лежат пръснати части от допотопно радио, стар дървен гардероб, тапицирани с кожа табуретки и детско камионче, пълно с изпочупени пластмасови играчки. В другия край на стаята има друга бетонна врата, боядисана в доматено червено.

— Хайде — хваща ме Джулиан за ръка и ме повежда към нея.

— Не — отскубвам се от него. Не бива да бързаме. Нямаме представа къде се намираме и колко дълго ще трябва да останем, докато намерим възможност за бягство. — Тук има храна, вода и оръжие. Трябва да се оборудваме.

Джулиан отваря уста за отговор, но в същия момент от коридора се разнасят викове и тропот. Охранителят сигурно е успял някак си да вдигне тревога.

— Трябва да се скрием — казва Джулиан и ме бута към гардероба. Отвътре ни посреща миризма на мухъл и умрели мишки.

Влизаме и затваряме вратите след нас. Пространството вътре е толкова малко, че двамата практически сядаме един върху друг. Свалям раницата и я слагам в скута си. Сега гърбът ми се притиска в гърдите му и аз усещам повдигането им при всяка поета от него глътка въздух. Въпреки това се радвам, че е с мен. Не мисля, че щях да стигна толкова далеч, ако бях сама.

Ключалката избръмчава отново, вратата на склада се отваря и се удря със сила в стената. Инстинктивно потръпвам. Ръцете на Джулиан намират раменете ми и ги стискат лекичко, за да ми вдъхнат спокойствие.

— По дяволите!

Това е Албиноса. Гласът му реже като бръснач, гневът протича през него като през нажежена жица. — Как е станало, да му се не види? Как са могли...

— Не са отишли много далеч. Не знаят кода.

— Тогава къде са? Боже, две проклети хлапета ни направиха разногледни!

— Сигурно се крият в някоя от стаите — казва другият.

Трети глас, този път женски (сигурно на Пиърсинга), се намесва:

— Бригс ги проверява. Момичето има нож. Скочило е върху Мат и го е завързало.

— Станахме за смях!

— Сигурно вече са в тунела — казва момичето. — Няма къде другаде да са. Мат сигурно им е дал кода.

— Каза ли, че им го е дал?

— Ако го е направил, не би си признал, нали?

— Добре, ето какво. — Това отново е Албиноса. Явно той е главният тук. — Халка, ти мини през стаите с Бригс. Ние ще проверим тунела. Ник, ти тръгваш на изток. Аз и Дон поемаме на запад. Кажи на Кърт и Форест да се насочат на север, а аз ще намеря някой за южната посока.

Попивам всяко изречено име и броя. Боже, оказва се, че си имаме работа най-малко със седем Лешояда. Много повече от очакваното.

Албиноса продължава:

— Искам да върнете обратно тези боклуци. Давам ви един час. Няма да позволя да изгубим такава тлъста сума в последния момент.

Тлъста сума? Една мисъл се заражда в съзнанието ми, но преди да се оформи напълно, се размива в мъглата. Не става дума за откуп. Тогава каква сума и откъде очакват Лешоядите? Може би се надяват Джулиан да се прекърши и да им даде кодовете на охранителната система в дома си? Но това е трудна и опасна работа. И няма да стане без внимателно обмислен план. Лешоядите не действат по този начин. Те не съставят планове. — Те атакуват, палят пожари и взимат каквото им трябва.

А и не виждам каква е моята роля във всичко това. Отвън настъпва раздвижване, зареждат се пушки, затягат се ремъци. И страхът се връща с нова сила. От другата страна на тънката дъсчена врата има трима Лешояди с оръжие в ръка. Тази истина ми разтреперва

краката и за миг ми се струва, че ще припадна. Толкова е тясно и топло, че ризата ми се мокри от потта. Няма как да се измъкнем живи оттук. Не е възможно. Няма начин.

Затварям очи и си представям как сядам зад Алекс на мотора и долепвам плътно гърди до гърба му. Тогава също си мислех, че няма измъкване.

— Срещата ни е тук след един час — казва Албиноса. — Сега марш да намерите тези дяволчета и да им счупите зъбите от бой.

Стъпките се отдалечават към другия ъгъл на стаята. Значи... червената врата трябва да води към тунелите. Чувам я да се отваря и затваря. После настъпва тишина.

Ние продължаваме да стоим неподвижни като камъни. Аз не издържам, размърдвам се, но той ме хваща за рамото.

— Изчакай още малко — нарежда ми той. — Трябва да сме сигурни.

Сега, когато няма шум и няма какво да ни разсейва усещам толкова силно присъствието му, излъчваната от него топлина и гъделичкащия врата ми дъх, че настръхвам цялата.

Не издържам повече и казвам:

— Добре, чисто е. Да вървим.

Излизаме от гардероба и се оглеждаме предпазливо да не би някой от Лешоядите да души наоколо.

— Какво правим сега? — прошепва Джулиан. — Те ни търсят из тунелите.

— Трябва да рискуваме — отвърщам твърдо. Това е единственият начин да се измъкнем.

Джулиан омеква.

— Хайде да се заредим — предлагам и той отива до рафтовете. Взима една тениска и ми я подава. — Взимай. Струва ми се, че ще ти стане.

Намирам още чифт дънки и чорапи и се преобличам бързо зад вратата на гардероба. Въпреки че съм мръсна и потна, чистите дрехи ме освежават. Джулиан също намира дънки и тениска. Малко са му големи, затова намира отнякъде една жица и препасва дънките с нея вместо с колан. Пълним раницата с вафли, вода, две фенерчета, няколко пакетчета фъстъци и пушено месо, после аз приближавам до един рафт със санитарни принадлежности и добавям мехлем за рани,

превръзки и антибактериални кърпички. Джулиан ме гледа безмълвно. Очите ни се срещат и аз се досещам за какво може да си мисли.

Под рафта с медикаментите има друг, на който виждам само една дървена кутия. Любопитството ми надделява, вдигам капака ѝ и сърцето ми замира.

Идентификационни карти. Кутията е пълна със стотици идентификационни карти, прихванати една за друга с ластик. Има и купища значки на СДА, блеснали като злато под силната крушка.

— Джулиан — викам неволно, — виж това.

Той идва до мен и се заглежда в тях, докато прехвърлям из ръцете си ламинираните карти. Пред погледа ми се въртят лица, имена и факти.

— Ела — казва след малко той. — Трябва да побързаме.

Грабвам пет-шест карти, избирайки момичета горе-долу на моята възраст, слагам им ластик и ги мушкам в джоба си. Взимам и една значка на СДА, може пък да ми потрябва по-късно.

Идва ред и на оръжията. Има цели сандъци с тях стари пушки, натрупани една върху друга и покрити с прах, смазани и лъскави пистолети, тежки палки и кутии с муниции. Проверявам един пистолет, за да се уверя, че е зареден, и го подавам на Джулиан. После пускам в раницата кутия с патрони.

— Не съм стрелял досега — поема го предпазливо той, сякаш се страхува да не гръмне сам в ръцете му. — А ти?

— Няколко пъти.

Той засмуква долната си устна и след малко казва:

— Тогава ти го вземи.

Пъхам пистолета в раницата, въпреки че идеята да го използвам не ми харесва.

Виж, ножовете са друга работа. Могат да бъдат много полезни и не само за нараняване на хора. Намирам един с прибиращо се острие и го слагам в сутиена си. Джулиан си избира същия и го прибира в джоба.

— Готова ли си? — пита ме той, когато мятам раницата на рамо.

Точно тогава ме пронизва една мисъл. Потисканата в края на съзнанието ми тревога през последните минути сега се намества в самия му център. Някъде греша. Няма как да не греша. Тук всичко е

прекалено добре организирано. Има много стаи, много оръжие и сериозен ред.

— Сигурно някой им помага — казвам удивено. Идеята ми хрумва за пръв път. — Лешоядите не биха могли да се организират сами.

— Кой? — пита Джулиан и хвърля тревожен поглед към вратата.

Знам, че е крайно време да се махаме оттук, но краката ми отказват. От пръстите на краката ми тръгва странно гъделичкащо чувство, стига догоре и в главата ми като мълния проблясва един спомен от миналото.

— Лешоядите... Те не са излекувани.

— Те са Невалидни — казва безстрастно Джулиан. — Като теб.

— Не. Не са като мен и не са Невалидни. Те са различни.

Затварям очи и споменът изплува: притискам ножа в плътта на Лешояда точно под челюстта, над избледнелия син белег, който ми изглежда някак познат...

— Боже мой!

Отварям очи. Сърцето ми ще изхвъркне от гърдите.

— Лена, трябва да тръгваме — казва Джулиан и протяга ръка към моята, но аз отстъпвам назад.

— СДА! — казвам тихо. Езикът ми предъква с мъка отвратителната аббревиатура. — Онзи... охранителят, дето го завързахме в килията... има татуировка на орел и спринцовка. Знакът на СДА.

Джулиан замръзва. През тялото му преминава ток и го оставя вкаменен.

— Сигурно е съвпадение.

Поклащам глава. През ума ми потичат като буен поток случайно дочути думи и дребни детайли. Всичко сочи в една посока. Всичко добива нов смисъл: онези препирни за „уговореното“, цялото това оборудване, татуировката, кутията със значките. Този комплекс и охранителната система — всичко това струва пари.

— Сигурна съм, че действат заедно. Не знам защо и за какво, но...

— Не — прекъсва ме тихо, но решително Джулиан. — Греша.

— Джулиан...

Но той ме отрязва:

— Грешисш, ясно? Това е невъзможно.

Стягам се вътрешно и въпреки че с очите му става нещо странно, не отмествам поглед от тях. Те започват да се въртят и подскочат нагоре — надолу толкова бързо, че ми се завива свят — сякаш съм застанала на ръба на висока скала и всеки момент ще полетя надолу.

Двамата стоим дълго загледани един в друг и откъсваме поглед от очите на другия чак когато вратата се отваря и двама Лешояди нахлуват в стаята.

В първия миг всички замръзваме по местата си и това ми дава време да отчета фактите: един мъж (на средна възраст) и едно момиче (със синьо-черна коса и по-високо от мен) изникват пред нас. И двамата виждам за пръв път. Дали от страх или кой знае, но забелязвам странни подробности. Забелязвам как левият клепах на мъжа пада ниско над окото му, сякаш гравитацията там е по-силна; забелязвам също, че момичето стои с отворена уста и стрелкащият се между зъбите му език е малиновочервен. Сигурно смуче нещо, близалка или бонбон. Мислите ми хвъркват към Грейс.

После фигурите се раздвижват, момичето посяга към пистолета си и времето за мислене свършва.

Хвърлям се към него и избивам оръжието от ръката му, преди да го насочи към мен. Джулиан вика нещо отзад. Чувам изстрел, но няма как да се обърна, за да видя кой стреля. Момичето се извърта, свива пръсти в юмрук и ме удря. Досега не са ме удряли така и се стъписвам не толкова от болка, колкото от изненадата. В тази загубена за мен секунда то успява да извади нож. Докато се осъзная, острието му вече свисти към мен. Свивам се и забивам с всички сили рамото си в корема на момичето.

То изпъшква. Ударът увлича и мен и двете се оказваме на пода, изтърколваме се и се удряме в един кашон със стари обувки. Мукавата се смачква под тежестта ни. Вкопчваме се една в друга толкова яко, че усещам косата и кожата й в устата си. В първия момент аз съм отгоре, после тя ме обръща и удря главата ми в цимента, като слага крак върху ребрата ми и натиска толкова силно, че въздухът излиза от дробовете ми. Обездвижила врага си, се надига и започва да търси из колана си друг нож. Използвам времето и опипвам пода за някакво оръжие,

каквото и да е, но кракът ѝ ме притиска прекалено силно, хватката ѝ ме парализира, единствено пръстите ми остават свободни да шарят из циментовия под.

Джулиан и мъжът се залепват в бойна прегръдка; привели глави, търсят слабото място на другия и пъшкат от усилието. В един момент залитат и се удрят в ниския дървен шкаф, пълен с тенджери и тигани. Той се залюлява и пада, съдовете се пръсват по пода и из помещението се разнася изнервящ звън на метал. Момичето поглежда назад и без да иска, отпуска за миг хватката си. Това ми осигурява място за движение. Свивам юмрук и го забивам странично в лицето му. Ударът не предизвиква силна болка, но го отнася на една страна, колкото да успее да се извъртя, да го яхна и да изтръгна ножа от ръката му. Омразата и страхът изпращат тежки импулси през цялото ми тяло и без да се замисля, вдигам ръка и забивам острието дълбоко в гърдите му. Момичето подскача веднъж, надава вик и застива. В същия момент един тих глас започва да повтаря в главата ми като латерна: „Грешката е твоя, грешката е твоя...“ Дочувам приглушено хлипане и минава време, докато осъзная, че тази, която плаче, съм аз.

Ненадейно пред очите ми се спуска мрак. Болката идва след тъмнината. Другият Лешояд ме удря по главата с полицейска палка. Чува се силен тъп звук, аз се строполявам и губя връзка с действителността. Виждам Джулиан да лежи с лицето надолу близо до падналия шкаф. Виждам стенен часовник, който не бях забелязала досега. Виждам пукнатина в циментовия под, тя се разширява и зейва, готова да ме погълне. Следват няколко секунди в пълен мрак. Лентата се къса. Аз лежа по гръб на пода и таванът над мен се върти. Умирам. Странно, но в този момент мисля за Джулиан и признавам на себе си, че се би като истински мъж.

Лешоядът още е върху мен, усещам тежкия му горещ дъх по лицето си. Мирише на нещо развалено и оставено дълго в затворен шкаф. Под окото му има дълъг червен разрез (браво, Джулиан!) и кръвта от него капе по мен, но аз не мога да мръдна, защото острието на ножа му е под брадичката ми. Това ми отнема възможността да мисля и да се движа. Замирам под него и чакам.

Той ме гледа с такава омраза, че мускулите ми изведнъж се отпускат и из тялото ми се разлива вълна на спокойствие. Няма начин, ще си умра. Той ще ме убие. Неизбежността на този факт възвръща

покоя ми. Представям си, че потъвам в бял, прясно натрупан сняг. Затварям очи и се опитвам да извикам образа на Алекс от онзи сън, в който ме чака в края на тъмен тунел. Заставам в началото му в очакване да се появи, да протегне ръце към мен.

За миг губя съзнание, след това отварям очи. Издигам се над земята и отново падам на пода. В устата си усещам гаден вкус на блато.

— Не ми даде друг избор — казва Лешоядът и аз отварям широко очи. В неговите има някакво послание — може би съжаление или извинение, каквото не очаквам. И все пак това възвръща в мен надеждата, както и страха. „Моля те, не ме убивай, моля те!“

Но той поема дълбоко въздух, стяга мускули и миг след това острието на ножа пробива кожата ми. Вече е много късно... за всичко...

Неочаквано убиецът подскача като ужилен и извива гръбнак. Ножът пада от ръката му. Очите се вглеждат в тавана — ужасни стъклени очи на кукла. Той пада бавно върху мен и изкарва дъха от гърдите ми. Зад него стои Джулиан, диша тежко, трепери като лист и се вира в стърчащата от гърба на Лешояда дръжка на ножа. Но сега не ми е до него. Върху мен лежи мъртъв човек. Истерията се надига в гърлото ми и се изсипва в почти неразбираем брътвеж:

— Махни го от мен! Махни го веднага!

Джулиан поглежда треперещите си ръце.

— Аз... не исках.

— За бога, Джулиан! Махни го от мен! Трябва да бягаме.

Той примигва и най-после ме фокусира. Тялото на Лешояда тежи като камък върху гърдите ми.

— Моля те, Джулиан!

Слава богу, той идва на себе си. Навежда се, избутва тялото от мен и аз ставам. Първата ми мисъл е „вода. Топла вода, за да отмия смъртта от себе си.“ Поглеждам надолу. Мъртвите Лешояди лежат толкова близо един до друг, че почти се докосват. Между тях има локва кръв с формата на пеперуда, която расте с всяка секунда. Притискам ръка до устните си, за да не повърна.

— Не исках да го убия, Лена. Просто... го видях върху теб, грабнах ножа и... — продължава отчаяно Джулиан и клати невярващо глава. — Беше случайно.

— Джулиан! — Слагам ръце на раменете му и го обръщам към себе си. — Слушай ме, Джулиан. Ти спаси живота ми.

Той затваря очи и след секунда ги отваря.

— Ти ми спаси живота — повтарям аз. — Благодаря ти, Джулиан.

Той отваря уста да каже нещо, но размисля, кима и нарамва раницата. Пристъпвам към него и импулсивно стискам ръката му. Той не отдръпва своята и това ме радва. Имам нужда от неговата помощ, за да се съвзема и да продължа.

— Да бягаме — казвам.

Най-после напускаме помещението и се гмурваме в хладната мъгла на старите тунели, изпълнена със зловещо ехо, сенки и гъст мрак.

ТОГАВА

По пътя към втория лагер времето се разваля. Температурата спада рязко. През цялото време зъзна като куче, дори и в палатката. Когато идва моят ред да спя отвън, често се събуждам с вплетени парченца скреж в косата. Сара е истински стоик, мълчалива и бледа, тя понася всичко, без да се оплаква.

Блу обаче не издържа. Един ден се събужда неразположена, едва успява да върви в крак с групата и вечерта заспива, преди да запалим огъня, свива се на земята като кученце и затваря очи. Рейвън я пренася в палатката. Същата нощ се събуждам от приглушен вик. Сядам с широко отворени от страх очи. Нощното небе е ясно, звездите са огнено ярки, а във въздуха се носи мирис на сняг.

В палатката на Рейвън има раздвижване, някой скимти, друг шепне успокоителни думи. Блу сънува кошмари.

На следващата сутрин вдига висока температура. Но не можем да направим нищо, трябва да продължи с нас. Снегът ще завали всеки момент, а до втория лагер остават още петдесет километра. И още три пъти по толкова до последната точка на пътуването ни.

Блу върви и плаче, препъва се и плете крака, не издържа на темпото. Аз, Рейвън, Ловеца, Лу и Дядо започваме да я носим поред. Когато я взимам, усещам, че телцето ѝ гори. Увитите около врата ми ръце са като нажежени електрически жици.

На следващия ден най-после стигаме до втория лагер. Мястото представлява малък кръг глинеста земя под стара тухлена стена. Стената е наполовина рухнала, но все пак е някакъв заслон от силния вятър. Всички се залавяме за работа: изкопаваме храната, залагаме капани и претърсваме щателно мястото, което вероятно някога е било голям град, за консерви и други полезни неща. Ще останем тук два дни, може би три, в зависимост от онова, което открием. Докато ровим земята, зад буханото на бухалите и шумоленето на нощните животинки дочуваме далечен тътен на преминаващи камиони. Това означава, че

сме на по-малко от десет километра от магистрала, която води до някакъв град.

Колко странно! Толкова сме близо до одобрените места, до пълните с храна, дрехи и медицински принадлежности градове, а все едно че сме на друга планета. Светът е разделен на две, сгънат наполовина, като двете полегати стени на палатка: Валидните и Невалидните живеят на различните ѝ плоскости, в различни измерения.

Блу сънува кошмари всяка нощ и състоянието ѝ непрекъснато се влошава. Бълнува, говори несвързано и неразбираемо, писъците ѝ пронизват нощта. Дните минават и идва време отново да поемем на път. Облаците забулват небето, вплитат се един в друг и образуват тежък покров над главите ни. Сива и мрачна, предвещаващата бури светлина едва успява да пробие през тях. Блу започва да губи контакт с нас. През първия ден от подновеното ни пътуване Рейвън я поема изцяло и не приема никаква помощ, въпреки че и тя е отслабнала много и често изостава.

Вървим мълчаливо напред, изпълнени със страх за Блу. Всички сме наясно, че тя ще умре, и тревогата притиска раменете ни като тежко одеяло, сякаш снегът вече е завалял и ни засипва. Дори и Рейвън привежда гръб. Няма как да не съзнава истината.

Вечерта тя пали огън и оставя Блу до него. Въпреки че температурата я изгаря отвътре, тя трепери толкова силно, че зъбите ѝ тракат. Останалите се нареждаме около огъня колкото може по-безшумно; като сенки в издигация се към небето дим. Заспивам отвън, до Рейвън, но тя остава будна, за да поддържа огъня и да завива Блу.

След няколко часа се събуждала от глухи ридания. Отварям очи и виждам Рейвън на колене над Блу. Стомахът ми се стяга на възел. Лежа, гледам я и не знам какво да правя. Не съм виждала Рейвън да плаче досега. Никога не е проронвала и една сълза. Страх ме е да кажа нещо, да помръдна, страх ме е да дишам дори. Сигурно мисли, че всички спят. Иначе не би си го позволила.

Но аз не издържам. Не мога да стоя като статуя и да я слушам. Размърдвам се шумно в спалния чувал и риданията изведнъж спират.

— Тя... — прошепвам, но се запъвам, не мога да привнеса „Мъртва ли е?“.

Рейвън клати глава.

— Не може да си поеме въздух.

— Слава богу, че все пак диша.

Между нас се настанява дълга тишина. Трескаво мисля какво мога да направя. Инстинктивно усещам, че ако изгубим Блу, ще изгубим и част от Рейвън. А ние имаме отчайваща нужда от нея, особено сега, когато Так го няма.

— Ще се оправи — опитвам се да й вдъхна кураж. — Сигурна съм, че утре ще е по-добре.

Рейвън се обръща към мен. Огънят докосва очите й и те присвяткват като на животно.

— Не — произнася категорично тя. — Няма да се оправи.

Казва го толкова убедено, че не намирам думи да й възразя. Тя се замисля за нещо, после вдига поглед към мен:

— Знаеш ли защо я нарекох Блу?

Въпросът й ме изненадва.

— Мислех, че е заради сините й очи.

Рейвън се обръща към огъня и прегръща коленете си.

— Като малка живеех в Ярмут, близо до границата. Районът беше много беден, защото никой не искаше да живее толкова близо до Пустошта. Лош късмет, разбираш ли?

Притихвам, цялата в слух. За пръв път чувам Рейвън да говори за живота си преди Пустошта. Винаги е казвала, че няма „преди“. Всичко е „сега“.

— Аз бях като всички останали. Приемах за чиста монета каквото ми говореха в училище и не се замислях много. „Само излекуваните отиват в рая. Патрулиращите и регулаторите пазят собствената ви сигурност. Неизлекуваните са мръсни. Те се превръщат в животни, защото болестта ги разяжда отвътре. Стабилност и ред — това е пътят към Бог и към щастieto.“ — Тя потръпва, сякаш се отърсва от спомена за предишната Рейвън. — Само че не бях щастлива. Не знаех защо. Не разбирах защо не мога да бъда като останалите.

Спомням си как Хана веднъж се завъртя с разтворени ръце из стаята си и каза: „Мислиш, че това е достатъчно?“

През лятото на четиринайсетата ми година преместиха загражденията по-навътре в Пустошта и започнаха изграждането на жилищен район. Било някакъв проект, щели да настанят там най-

бедните семейства в Ярмут: тези с неуспешни бракове или с разногласия помежду си, дори и... Мисля, че ме разбираш. През деня обичах да играя до строежа. Събирахме се много деца. Естествено, внимавахме да не се смесваме с момчетата: те отделно и ние отделно. Разделяше ни една вада. Всичко на изток от нея беше наше, всичко на запад беше за тях. — Тя се смее глухо. — Сега ми се струва, че е било сън. Но тогава всичко ни изглеждаше съвсем нормално.

— Защото сте нямали с какво да го сравните — обаждам се аз.

Рейвън ме поглежда изненадано, после кима.

— Веднъж заваля дъжд. Продължи цяла седмица. Работниците спряха работа и никой не искаше да пристъпи там. На мен дъждът не ми пречеше. Не обичах много да си стоя вкъщи. Баща ми беше... — Гласът ѝ изведнъж секва. — Не беше съвсем наред след процедурата. Нещо се объркало. Темпоралният лоб, което контролира настроението, не работеше добре. Така поне ни казваха. През по-голямата част от времето си беше като другите. Но от време на време получавате гневни изблици.

Тя се умълчава и се заглежда в огъня.

— Мама криеше раните и синините от нас с грим. Ние трябваше да си мълчим, не биваше да казваме на никого. Не искахме никой да знае, че лечението не работи добре. Хората се страхуват от такива работи. Можеха да уволнят татко от работа. Мама казваше, че хората могат да направят живота ни още по-лош. Затова се криехме. През лятото носехме дълги ръкави, често се правехме на болни. И непрекъснато лъжехме. Все казвахме, че сме се спънали и паднали, че сме си ударили главите във вратата...

Никога не съм си представяла как е изглеждала Рейвън като по-млада. Но сега виждам в съзнанието си слабо момиче със същите стиснати устни да разтрива незабелязано от околните синината на рамото, на ръката или на бедрото.

— Съжалявам — казвам и се засрамвам, защото думата прозвучава нелепо.

Рейвън прочиства гърлото си и повдига рамене.

— Вече няма значение — казва бързо. Взима една дълга пръчка, чупи я на четири и пъха парчетата едно по едно в огъня. Питам се дали не е забравила за какво ми разказва всичко това, дали помни, че ставаше дума за Блу, но тя започва отново разказа си и аз оставям

въпроса настрана. — Онази седмица, дъждовната, беше една от най-тежките за баща ми. Затова гледах да съм навън. Един ден се заиграх около основите на новите строежи. Всичко наоколо беше в ями и сгурия. Нито една от сградите не беше напълно завършена. До една от тях видях малка картонена кутия. Кутия за обувки.

Тя поема въздух и аз долавям напрежението ѝ дори в тъмното. Останалата част от историята излиза от нея на един дъх.

— Някой трябва да я е заровил до една бетонна основа. Но дъждът беше толкова силен, че бе размил калта и там се бе образувала дупка. Кутията беше изскочила на повърхността. Не знам откъде ми хрумна да погледна какво има вътре. Беше мръсна и мокра, но аз си помислих, че в нея може да има обувки или някакви накити.

Вече знам накъде води историята. И тръгвам с нея към калната кутия. Повдигам размекнатия от водата капак. Ужасът и отвращението са също кал. Тя се надига, черна и гъста, залива ме и ме задушава.

Рейвън снишава гласа си до шепот:

— Беше увита в одеяло. Синьо одеяло с жълти агънца по него. Не дишаше. Помислих си... че е мъртва. Беше... беше синя. Кожата, ноктите, устните, всичко беше синьо. Пръстите и бяха толкова мънички!

Калта стига до гърлото ми и аз не мога да си поема въздух.

— Не знам как и защо реших да се опитам да ѝ върна живота. Беше чиста лудост. Онова лято работех като помощник-спасител и бях одобрена за участник в програмата за първа помощ, но никога не ми се бе налагало да спасявам нечий живот. Тя беше толкова мъничка — на една седмица, най-много две. Но се получи. Никога няма да забравя какво изпитах, когато отвори устни, пое първата си глътка въздух и кожата ѝ възвърна нормалния си цвят. Това откри пред мен цял един свят. Всичко, което усещах, че ми липсва — емоции, чувства, цветове, — всичко се появи с онази първа глътка въздух. Нарекох я Блу, за да си спомням винаги за този момент, особено когато ми стане мъчно.

Тя прекъсва разказа си изведнъж. Навежда се и оправя спалния чувал на Блу. Светлината от огъня украсява всичко в червено и на този фон лицето на Блу изглежда безкръвно. Челото ѝ е покрито с капчици пот, диша тежко, със силни хрипове. Ярост, насочена към всичко и към нищо конкретно, сякаш изпълва цялото ми същество.

Рейвън продължава:

— Изобщо не ми мина през ума да я заведа вкъщи.

Взех я и побягнах. Знаех, че ако остана в Ярмут, няма да мога да я задържа. Такова нещо не може да се крие дълго. Достатъчно трудно беше да покривам белезите от побоищата. А и знаех, че е незаконна. Сигурно беше извънбрачно дете на неизлекувани родители. Дете на делириума. Знаеш какво казват за тях: бебетата на делириума също са заразени. Те се раждат изроди, сакати или малоумни. Щяха да ми я вземат и да я убият. Дори нямаше да я заровят. Щяха да я изгорят, защото се страхуват заразата да не плъзне из града. И да хвърлят прахта ѝ на боклука.

Тя взима друга съчка и я хвърля в огъня. Той лумва и един бял облак се устремява нагоре към черното небе.

— Бях дочула, че не цялата дължина на оградата е електрифицирана. Вечер обичахме да се събираме и да си разказваме страшни истории за чудовища, които нощем я прескачат, идват при нас и пият мозъците на заспали хора. Децата обичат да си измислят страхотии. Не мисля, че съм вярвала на тези измислици дори и тогава. И реших да рискувам. Отне ми цяла вечност, докато успея да се прехвърля от другата страна с Блу на ръце. Накрая използвах одеялото като прашка. Но дъждът ми помогна много. Заради него войниците и регулаторите се криеха на топло и на сухо и аз успях да премина без проблеми. Нямах представа къде отивам и какво ще правя, след като премина от другата страна. Не се сбогувах с никого от нашите. Просто побягнах. — Тя ме поглежда косо и добавя: — Но мисля, че това е било достатъчно. И мисля, че ти го знаеш най-добре.

— Да — прошепвам, едва отваряйки уста. Усещам режеща болка в гърлото си. Знам, че сълзите са вече в очите ми и няма да мога да ги спра, затова забивам дълбоко нокти в бедрата си и се опитвам да разкъсам кожата под дънковия плат.

Блу мърмори неразбираемо в съня си и се мята от едната на другата страна. Хриптенето на гърдите ѝ се е засилило. Всеки дъх излиза с ужасен стържещ звук и гъргорене на течност. Рейвън се навежда над нея и избърсва потта от челото ѝ.

— Има треска — прошепва тя.

— Ще донеса малко вода — предлагам и ставам бързо. Имам отчаяна нужда да правя нещо, да помогна с каквото мога.

— Няма да помогне — отвръща Рейвън.

Но аз трябва да се раздвижа. Тръгвам в мразовитата нощ към покрития с тънък леден слой поток. По повърхността му се виждат нежни като паяжина пукнатини, превръщащи леда в бяла дантела. Луната е пълна и сияещата високо над нас сребриста светлина прониква през черните клони на дърветата и се отразява в тъмните води на реката. Разчупвам леда с една капачка от консерва и викам тихичко, когато водата минава през пръстите ми и започва да пълни кофата.

Тази нощ с Рейвън не затваряме очи. Редуваме се да сменяме студените кърпи на челото на Блу, докато дишането ѝ забавя ритъм и хриповете намаляват. Най-после тя се успокоява и притихва под ръцете ни. Но ние продължаваме да налагаме кърпите, докато слънцето се показва на хоризонта и разлиства цветовете си като пламтяща червена роза, макар да знаем, че Блу не диша от часове.

СЕГА

С Джулиан вървим през гъстия мрак. Пристъпваме бавно и много внимателно. И двамата сме готови да хукнем на мига. Но не можем да рискуваме с шума, не искаме да палим и фенерче. Движим се през нещо като огромна мрежа от тунели и аз се чувствам като плъх, затворен в кутия. Краката ми опипват несигурно пътя напред. Мракът е пълен, единствено сенките се менят. Подът е мокър и хлъзгав и за да не падна, се придържам с ръка за влажната и гъсто населена с всякакви насекоми стена.

Има и плъхове. Те цвърчат неистово, прибягват между краката ни и се крият в ъглите, малките им нокти драскат по камъка: чат, чат, чат.

Не знам колко време вървим така. Няма начин да преценя, когато нищо наоколо не се променя, нито звуците, нито настилката под краката ни; няма как да разбере и накъде вървим, на изток, на запад или се въртим в кръг. Понякога срещаме стари железопътни линии и от това си вадя заключение, че някога оттук е минавало градското метро. Въпреки изтощението и нервната възбуда не мога да не се възхитя от този сложен лабиринт от тунели и си представям как по тях се движат влакови композиции, хората слизат, качват се и се придвижват спокойно в нощния мрак.

Понякога газим във вода, на определени места само джапаме в нея, но на други мътната и тежка помия достига до метър. От нея се носи непоносима смрад, което ме навежда на мисълта, че идва от спукана тръба на градската канализация. Това означава, че не сме далече от населено място.

Толкова съм изтощена, че се препъвам на всяка крачка. Дни наред не съм се хранила като хората. Раната на врата, където Лешоядът заби ножа си, също боли и пулсира. На Джулиан му се налага все по-често да ме придържа, за да не падна. Накрая ме прегръща през кръста и ме води напред. Мислено му благодаря. Присъствието му прави по-поносима умората, напрегнатата тишина и непрекъснатото ослушване за преследвачи сред ехото от стъпките ни и капките по каменния под.

Часове наред вървим, без да спираме. Най-после черният мрак пред нас започва да сивее. След няколко минути виждам някъде отгоре да се процежда дълга сребриста ивица светлина. Вдигам глава. На тавана има някакви решетки, цели пет, и за пръв път, от не знам колко дни, виждам небе: квадратни парченца нощно небе с облаци и звезди. Без да искам, ахвам на глас. Това е най-красивото нещо, което някога съм виждала.

— Тези решетки — посочвам нагоре. — Не можем ли...

Джулиан излиза напред и най-после включва фенерчето. Насочва лъча нагоре и поклаща глава.

— Завинтени са здраво отвън — казва след малко. Повдига се на пръсти и опитва да отмести една от тях, но се отказва. — Няма начин.

Разочарованието започва да дразни гърлото ми. Толкова сме близо до свободата, че мога да я подуша. Тя мирише на вятър, на открито пространство и на още нещо: на дъжд. Сигурно наскоро е валило. Миризмите засилват гъделичкането в гърлото и носа ми.

Най-после се изкачваме на една площадка, вероятно някогашен перон, и се оглеждаме. Под нас има железопътна линия, потънала във вода и покрита с килим от нападали листа. Наляво виждам набързо изкопана ниша, наполовина запълнена с дървени касетки. На стената до нея виси доста запазена табела, на която пише: „Внимание!!! Строителен обект. Забранено преминаването без каска.“

Умората ме побеждава изведнъж. Изплъзвам се от ръката на Джулиан и падам на колене.

— Хей — коленичи до мен той, — добре ли си?

— Много съм уморена — успявам да промълвя, свивам се на земята и слагам глава на ръката си. Не искам да заспивам, но е много трудно да задържа очите си отворени. Звездите над мен се размиват в голяма светеща мъглявина, тя се разделя на по-малки блестящи точки и пак се събира в едно.

— Трябва да поспиш — казва Джулиан, оставя раницата и сяда до мен.

— Ами ако Лешоядите дойдат? — питам аз.

— Аз ще остана буден — успокоява ме той. — Ще се ослушвам.

Ляга по гръб до мен и се заглежда в решетките. Отгоре подухва вятър и аз неволно потръпвам.

— Студено ли ти е? — надига се Джулиан.

— Малко — отговарям тихо. Едва успявам да размърдам устните си. И те, и гърлото ми са сковани от студ.

Настъпва тишина. Джулиан се обръща към мен, слага ръка на рамото ми и ме придърпва към себе си, за да ме стопли. Оказвам се в прегръдката му и се заслушвам в странния неравен ритъм на биещото в гърба ми сърце.

— Не те ли е страх от делириума? — питам тихо.

— Страх ме е — отвърща протичко той, — но ми е студено.

След няколко минути сърцето му се успокоява и моето неволно забавя ход, за да е в синхрон с неговото. Студът постепенно си отива.

— Лена? — прошепва Джулиан.

Затварям очи. Сега луната свети право над главите ни като огромен сребристобял диск.

— Да?

Сърнето ми отново полудява.

— Искаш ли да ти разкажа как умря брат ми?

— Добре — казвам, въпреки че нещо в гласа му ме кара да се свия от страх.

— Брат ми и баща ми не се разбираха. Брат ми беше инат. Буйна глава. И избухлив. Всички казваха, че след процедурата нещата ще се оправят. — Той спира за момент и минава време, докато продължи разказа си. — Но колкото повече растеше, толкова повече нещата се влошаваха. Нашите започнаха консултации с лекарите. Искяха да изтеглят процедурата напред. Понеже правеше много лошо впечатление, нали разбираш, заради СДА и изобщо. Беше неуправляем, не слушаше татко, дори ми се струваше, че не вярва много в лечението. Беше шест години по-голям от мен. Аз... аз се страхувах от него. Не знам дали можеш да ме разбереш...

Нямам сили да говоря, затова кимам. Спомените използват от най-тъмните местенца на съзнанието ми: онова непрекъснато безпокойство, което усещах като дете, докато гледах как мама се смее, танцува и пее, и странната музика, разнасяща се из цялата ни къща от високоговорителите... Беше една мъчителна веселба. И после, страхът за Хана, страхът за Алекс, страх за всичко и от всичко.

— Преди седем години в Ню Йорк организирахме друга голяма демонстрация. Точно с нея СДА се превърна в национално движение.

За мен това беше първата демонстрация. Тогава бях на единайсет години. Брат ми се измъкна. Не помня какво извинение измисли.

Той се размърдва. Ръцете му неволно се затягат около мен, но той се усеща и отпуска бързо прегръдката си. Не знам как, но вътрешно усещам, че разказва тази история за пръв път.

— Беше истинско бедствие. Събитието се състоя в Сити Хол. По средата на демонстрацията нахлуха протестиращи. Много от тях бяха с маски. Разрази се истинска битка, полицията се намеси и стана улична война. Аз се скрих зад подиума като малко дете. Толкова ме беше срам от себе си!

Един от протестиращите се приближи прекалено близо до баща ми. Започна да крещи нещо, не чувах точно какво. Наоколо беше истински хаос, а той носеше маска. Бодигардът на баща ми го свали с палката си. Странно, но си спомням ясно звука от удара на дървото върху коляното на маскирания, помня и тъпия звук, когато той падна на пода. И тогава баща ми го видя, няма как да не видиш рождения белег на лявата ръка във формата на голяма, пълна наполовина луна. Белегът на ръката на брат ми. Той падна сред тълпата и свали маската. Лежеше и се гърчеше от болка с разбита на парчета капачка на коляното. Никога няма да забравя как погледна баща ми. Спокойно и някак примирено, сякаш знаеше какво ще стане.

Най-после се окопитихме и с помощта на полицейски ескорт се прибрахме вкъщи. Брат ми пътуваше проснат отзад в микробуса и стенеше. Искях да го попитам как е, боли ли го, но знаех, че баща ми ще ме убие, ако го направя. Стиснал здраво волана и без да отделя очи от пътя, той измина цялото разстояние до дома, без да обели и дума. За мама... честно казано, не знам какво е изпитвала. Не вярвам да се е разстроила много. Но ми се струва, че беше разтревожена. В книгата „Ш-ш-т“ пише, че свещен дълг на всеки родител е да се грижи за децата си. Пише още, че „добрата майка приключва със задълженията към децата си чак когато отиде в рая“ — цитира тихо Джулиан. — Тя помоли баща ми да се обадим на лекарите, но той не искаше и да чуе. Коляното на брат ми изглеждаше ужасно. Докато пътувахме, се подуд като баскетболна топка. Толкова много го болеше, че потта течеше от него като река. Искях да му помогна. Искях да... — Той потръпва зиморничаво. — Когато се прибрахме, баща ми го хвърли в мазето и го заключи. Искеше да го остави там цял ден, за да му даде урок.

Представям си Томас Файнман със златни ръкавели на ризата, на които определено се наслаждава, и с лъскав часовник на златна верижка. Чист, спретнат, стегнат като човек, чиято съвест позволява да спи спокойно през цялата нощ.

„Мразя те“, казвам наум вместо Джулиан, защото той не знае тези думи и никога няма да разбере какво облекчение е да ги произнесеш.

— Седнахме да вечеряме, но аз мислех само за брат си. Риданията му се чуваха чак до трапезарията. Баща ми настоя да си изядем всичко от чиниите. Никога няма да му го простя.

Последната част е изказана само с устни. Намирам ръката му, вплитам пръсти в неговите и ги стискам лекичко. Той ми отвърща колебливо.

Оставаме да лежим в мълчание. И изведнъж в настъпилата тишина отгоре се разнася леко шумолене. Първо чуваме отделни капки, после върху тротоара се изсипват хиляди. Дъждът започва да се лее през решетките и металните релси звънват като камбани.

— Изведнъж риданията секнаха — продължава Джулиан и аз се сещам за онази нощ в Пустошта, когато с Рейвън се редувахме да слагаме мокри кърпи на челото на Блу и не спряхме, докато слънцето не изпълни със светлина пространството между дърветата, въпреки че часове наред усещахме студената плът под ръцете си.

Джулиан прочиства гърлото си.

— Лекарите казаха, че е било чиста случайност. Един съсирек се откъснал от раната, тръгнал по кръвта и стигнал до мозъка. Такива случаи били едно на милион. Баща ми нямаше как да знае. Но въпреки това аз...

Той спира за момент и преглъща.

— След този случай станах много внимателен. Искях да правя всичко както трябва. Да бъда идеалният син, образец на СДА. Дори и когато открих, че процедурата може да ме убие. И това не беше само от страх. — Изведнъж потокът от думи потича неудържимо. — Мислех си, че ако следвам правилата, всичко ще бъде наред. Нали за това всъщност е лечението? Тук не става дума само за делириума. Става дума за реда. За пътя на всеки от нас. Трябва само да го следваш и всичко ще бъде окей. Това е смисълът на СДА. В това вярвах... наложих си да вярвам. Защото иначе настъпва... хаос.

— Липсва ли ти? — питам тихичко.

Той не отговаря веднага и аз разбирам, че досега никой не му е задавал такъв въпрос.

— Да — казва накрая. — Дълго време страдах. Мама... мама ми каза, че след процедурата няма да е така. Че няма да тъгувам повече за него.

— Тогава става по-лошо — добавям бързо. — Тогава те наистина си отиват от нас.

Изброявам три дълги секунди тишина и на всяка от тях сърцето на Джулиан тупти в гърба ми. Вече не усещам студ. Напротив, става ми горещо. Дватамата оставаме да лежим с преплетени пръсти и толкова близо един до друг, че усещам дъха му във врата си.

— Не знам какво ще стане после — прошепва Джулиан. — Не разбирам нищо, нямам представа защо ни се случва всичко това и какво ще се случи после.

— Не ти трябва да знаеш — успокоявам го и това е самата истина. Тунелите сигурно са дълги, мръсни и тъмни, но ние трябва да продължим по тях.

Отново настъпва тишина. После Джулиан казва:

— Страх ме е, Лена.

Едва го произнася, но аз усещам устните му да се мърдат по кожата ми и разбирам всеки звук.

— Знам — казвам по-скоро на себе си. — Мен също.

Силите ме напускат напълно и сънят ме надвива.

Започвам да се въртя между настоящето и миналото, между реалността и спомените, между този дъжд: и дъждовете преди него, сякаш се качвам и слизам по спираловидна стълба. Усещам ръката на Джулиан около себе си, но когато се обръщам, виждам, че е Алекс. После Рейвън залюлява главата ми в скута си и след миг чувам песента на мама.

— Но не ме е страх толкова, когато ти си до мен — продължава той.

Джулиан ли го казва или Алекс? Или сънувам? Отварям уста да отговоря, но откривам, че не мога. Устата ми е пълна с вода, аз пия и се понасям нанякъде, всичко изчезва, остава само сънят и дълбоката вода.

ТОГАВА

Решаваме да погребем Блу до реката. Часове наред копаем замръзналата земя, за да издълбаем достатъчно голям ров за нея. Преди да я положим в гроба, сваляме якето ѝ. Не можем да си позволим да губим дрехи. Докато я носим към гроба, ми се струва съвсем лекичка — като пиленце, чието вратле може всеки миг да се прекърши.

В мига, преди да я покрием с пръст, Рейвън се хвърля към нея и пици истерично:

— Така ще ѝ е студено! Ще замръзне.

Никой от нас няма куража да я спре. Тя сваля пуловера си, спуска се в рова, взима Блу на ръце и я увива в него. Залюлява я в прегръдките си, разплаква се и този път не се и опитва да скрие сълзите си. Почти всички се обръщаме и се споглеждаме смутено. Само Лу пристъпва напред.

— Няма да ѝ е студено, Рейвън — казва нежно тя. — Снегът ще ѝ пази топло.

Рейвън обръща към нея мокрото си от сълзи лице и я поглежда с див невиждащ поглед. После се вглежда поред в лицата ни, сякаш се мъчи да си спомни кои сме и откъде сме се взели. Но след миг се опомня, изправя се и излиза от гроба.

Брам хваща отново лопатата, за да покрие телцето на Блу, но Рейвън го спира.

— Остави я така — нарежда му тя с внезапно изтънял гласец. — Лу е права. Всеки момент ще завали.

И наистина, докато прибираме багажа, най-сетне започва да вали. Сипе се цял ден и когато тръгваме мълчаливо през гората в дълга и крива редица, покрива косите ни.

Студът става нетърпим, изгаря гърдите ми, пръстите на краката, ръцете и лицето. Вместо снежинки ваят ледени топчета и парят като въглени. Но аз си представям, че с Блу са по-нежни, че я покриват като одеяло, което ще ѝ държи топло чак до пролетта.

СЕГА

На сутринта отварям очи, сядам и поглеждам нагоре. Дъждът продължава. Главата ми тежи като олово и ми се вие свят. Оглеждам се и не намирам Джулиан до себе си. Дъждът се излива през решетките на дълги сиви ивици и той стои под тях, гол до кръста, по избелели шорти. Сигурно ги е взел от склада на Лешоядите. Дъхът ми спира, като го виждам. Знам, че трябва да извърна глава, но не мога. Гледката на изливащия се по гърба му дъжд ме хипнотизира. Алекс имаше същия гръб — широк и релефен. Очертаните по раменете и ръцете мускули, тъмната от водата коса, начинът, по който отмята глава назад и оставя дъждът да влезе в отворените му устни — всичко това ми взима ума.

След прекараните в Пустошта месеци свикнах да гледам полуголи и голи мъже. Привикнах към странностите на телата им, към къдравите косми на гърдите, а понякога и по ръцете и гърба, към широките плоски мускули на коремите им и възглавничките на хълбоците, извити като арки над коланите на панталоните. Но това е нещо различно. На бледосивкавата утринна светлина неподвижното тяло на Джулиан прилича на статуя, издялана от бял камък.

Красиво е.

Той отърсва косата си и около него избухва фойерверк от блестящи водни полукръгове. Щастлив и сляп за мен, започва да си тананика тихичко някаква мелодия. Изведнъж ме хваща срам, сякаш съм навлязла без позволение в чужда собственост. Прочиствам шумно гърлото си и той веднага се обръща. Щом ме вижда, се отмества от водата, събира дрехите си и се скрива зад тях.

— Не знаех, че си будна — мърмори сконфузено, докато се бори с тениската в желанието да я намъкне колкото може по-бързо върху мокрите си гърди, но не уцелва дупката за главата и започва наново. Щеше да е смешно, ако не беше толкова отчаян.

Сега, когато е изчистил кръвта от лицето си, вече виждам ясно какво е положението. Подутините по очите му вече ги няма, но около

тях има тъмновиолетови кръгове. По раните на устната и челото се е образувала коричка. Това е добър знак.

— Току-що ставам — казвам и се прозявам. Джулиан най-после успява с тениската. — Ти спа ли изобщо?

Сега започва битката с дънките. Мократа му коса образува тъмен кръг около бието на тениската.

— Дремнах малко — отвръща той. — Не исках, но по някое време съм заспал. Мисля, че беше към пет, вече се развиделяваше.

Дънките също вече са на място. Той сяда на платформата с неочаквана грация и ми се усмихва.

— Готова ли си да продължим?

— Почти. Искam... искам и аз да се изкъпя. Под решетките. Като теб.

— Добре — кима той, но не помръдва. Аз се изчервявам. Отдавна не съм се усещала толкова уязвима, толкова изложена на показ. Малко по малко новата Лена, коравата, родилият се в Пустошта боец, започва да ми отеснява. Вече не ми е по мярка.

— Трябва да се съблека — казвам на един дъх, тъй като Джулиан явно не схваща.

— Ох, да... разбира се — пелтечи смутено той и се обръща с гръб. — Аз... ще се разходя малко.

— Няма да се бавя — уверявам го аз. — Трябва да продължим колкото се може по-бързо.

Изчаквам стъпките му да заглъхнат и свалям дрехите. Ще ми се поне за миг да забравя, че Лешоядите дебнат някъде из заобикалящия ни мрак. Да забравя какво направих — какво трябваше да направя, — за да избягам, да измия от себе си спомена за онази кръв по пода на склада, за очите на мъртвия Лешояд, за изненадата и обвинението в тях. Заставам гола на ръба на перона и протягам ръце към небето, към падащите надолу водни панделки, сиви като небето, сякаш то е започнало да се топи над нас. Цялата настръхвам от студа. Слизам от платформата и наджапвам между релсите. Металът и дървото захапват със студени зъби босите ми крака. Прецапвам през тях и отивам под решетките. Отмятам глава назад и дъждът плисва в лицето ми, мокрейки косата, гърба, наранените ми рамене и гърди.

Това е един от най-прекрасните моменти в живота ми. Искam ми се да се разплача от радост или да запая. Водата е леденостудена и

мирише на свежест, сякаш носи със себе си част от мартенската радост на напъпилите отвън млади клонки.

Оставям водата да се лее по лицето ми, да изпълни очите и устата, после се навеждам напред и се вслушвам в ритъма на капчиците върху гърба ми. Като тропот на хиляди малки крачета. Досега не си давах сметка колко съм напрегната: всяка част от тялото ме боли, а ръцете и краката ми са покрити с рани и синини.

Минава доста време, знам, че вече съм чиста, доколкото може, разбира се, но не ми се излиза от течащата вода, въпреки че треперя като лист от студа. Ала това е хубав студ, пречистващ. Най-после се връщам на платформата. Гладът и умората са ме омаломощили дотолкова, че успявам да се изкатеря по релсите едва при втория опит. Водата се стича на вадички от мен, капе по бетона и оставя малки локви по него. Навивам косата около едната си ръка, изстисквам я и това простичко рутинно движение ми носи неочаквана радост. Обувам взетите от склада на Лешоядите дънки и ги навивам отгоре и отдолу, за да не се препъвам в тях, но въпреки това те се смъкват по хълбоците ми.

Докато се оглеждам, дочувам стъпки зад себе си. Обръщам се и покривам гърдите си с ръце.

Джулиан излиза от сенките.

Оставям едната си ръка около гърдите, а с другата търся ризата.

— Чакай — вика той и нещо в гласа му, напрегнат и нетърпящ възражения, ме спира. — Чакай — казва по-меко той.

Разстоянието между нас е около пет-шест метра, но погледът му ме прогаря, сякаш сме един до друг. Очите му пробиват малки дупчици в кожата ми. Искам да се обърна и да си сложа ризата, но не мога да помръдна. Дори не мога да дишам.

— Досега не съм имал възможност да видя момиче — казва той и пристъпва към мен.

Светлината променя сенките на лицето му, нежността стопля погледа му и аз усещам горещата вълна да разтапя леда в сърцето ми, освобождавайки място за ново и прекрасно чувство. В същото време едно тънко гласче започва да шепне в мен: „Опасност, опасност, опасност“. Зад него се чува далечно ехо: Алекс, Алекс, Алекс.

Алекс ме гледаше по същия начин.

— Колко тънка талия имаш! — прошепва Джулиан толкова тихо, че едва го чувам.

„Обърни му гръб!“ си заповядвам и започвам да се обличам. Ръцете ми треперят, докато закопчавам сутиена и слагам тениската. Когато се обръщам отново, незнайно защо ме хваща страх. Той се е приближил още към мен. И мирише на дъжд.

И ме видя гола. До кръста. И ме гледа, сякаш съм красива.

— По-добре ли си сега? — пита ме той.

— Да — отвръщам и свеждам поглед. Несъзнателно прокарвам пръст през раната на врата си. Разрезът е около сантиметър и половина, вече запълнен със съсирена кръв.

— Дай да видя — протяга той ръка към мен и пръстите му спират на сантиметър от лицето ми. Вдигам поглед към него и виждам, че чака разрешение. Кимам и той плъзва нежно ръка под брадичката ми, повдига я и оглежда раната. — Трябва да я превържем.

Ние. Сега сме от един отбор. И нито дума за лъжите ми, за факта, че не съм излекувана. Питам се колко дълго ще мълчи.

Той отива при раницата, навежда се и търси взетите от склада превързочни материали. После се връща при мен с широк бинт, шише кислородна вода, антибактериален мехлем и няколко тампона.

— Аз ще се оправя — казвам, но той поклаща глава.

— Остави на мен.

Напоява тампоните в кислородната вода и почиства внимателно раната. Водата щипе и аз се отдръпвам с вик. Той вдига вежди.

— Хайде сега — добавя с усмивка. — Не е чак толкова страшно.

— Страшно е — тросвам се аз.

— Вчера успя да се справиш с двама побъркани убийци, а сега не можеш да изтърпиш едно леко щипане.

— Това е друго — отвръщам и присвивам очи към него. Шегите му не ми харесват. — Тогава беше въпрос на живот и смърт.

Джулиан отново вдига вежди, но не казва нищо. Минава още веднъж с тампона по раната и този път аз стискам зъби и стоически изтърпявам. Той изстиска тънка ивица от мехлема върху бинта и го прилепва внимателно към врата ми. Веднъж Алекс превърза раната ми по същия начин. Тогава ни гонеха регулатори, ние се скрихме в една малка барака и едно от техните кучета ме ухапа за крака. Отдавна не

се бях сещала за онази вечер. Ръцете на Джулиан играят по кожата ми, отнемат дъха ми и аз забравям за онази вечер.

Дали това е начинът, по който хората се сближават? Лекуват взаимно раните си; превързват ги и се докосват?

— Ето. Като нова си — казва Джулиан и ме поглежда в очите. Неговите са поели частица от сивото небе над решетките и сега синьото е някак по-убито. — Готова ли си да продължим?

Кимам, въпреки че още се чувствам малко замаяна и много изтощена.

Джулиан слага ръка на рамото ми и го стиска приятелски. Какво ли си мисли, когато ме докосва? Дали и през него преминава ток както през мен? Не е свикнал да контактува с момичета, но не виждам това да го притеснява. Явно премина границата. Питам се какво ще прави после, когато най-накрая се измъкнем оттук. Без съмнение ще се върне към предишния си живот, към баща си и СДА.

Може би ще нареди да ме арестуват.

Завива ми се свят. Затварям очи и усещам как губя равновесие.

— Сигурна ли си, че си добре и можеш да ходиш? Гласът му е толкова нежен, че в гърдите ми започват да пърхат пеперуди. Планът не беше такъв. Това не беше предвидено. Не трябваше да се случва.

Замислям се за онова, което му казах миналата нощ. „Не е необходимо да знаеш.“ Трудна, непоносима истина.

— Джулиан... — Отварям очи и продължавам с надеждата, че не забелязва трепета в гласа ми. — Ние с теб... не сме еднакви. Ние сме от двете страни на барикадата. Знаеш го, нали?

Погледът му се втвърдява и мускулите на тялото му се напрягат. Синьото проблясва остро въпреки слабата светлина. Но когато заговаря, гласът му е мек и тих.

— Вече не знам на чия страна съм — казва и прави още една крачка към мен.

— Джулиан! — едва успявам да произнеса.

И в този момент от тунелите се разнасят приглушени викове. По бетона се чуват тежки стъпки. Джулиан замръзва в крачка и двамата се споглеждаме. Няма нужда от думи.

Лешоядите са тук.

Страхът плисва в гърдите ми. Гласовете идват от тунела, по който минахме снощи и излязохме тук. Джулиан грабва раницата, а аз

обувам бързо маратонките, без да си правя труда да слагам чорапи. Взимам ножа от пода; Джулиан ме хваща за другата ръка и буквално ме повлича напред, преминава покрай дървените касетки и ме повежда към далечния край на перона. На петнайсет крачки от решетките мракът се сгъстява и е почти невъзможно човек да види нещо. Тъмнината ни поглъща отново. Имам усещането, че влизаме в нечия паст, но прогонвам видението и бързам да превъзмогна страха, който се опитва да превземе мислите ми. Би трябвало да се радвам на тъмнината, защото ни дава шанс да се скрием, но не мога да се преборя с мисълта за онова, което може би крие тя: тихи крадливи стъпки, поклащащи се по тръбите трупове, зловещи сенки.

В другия край на перона има тунел, толкова нисък, че с Джулиан трябва да се наведем, за да влезем. Изминаваме десетина крачки навътре и се оказваме пред тясна желязна стълба, която ни отвежда надолу към по-широк тунел. Там има стари ръждясали релси, но, слава богу, сухи. Тръгваме по тях, но Джулиан спира на всеки няколко метра и се ослушва.

И изведнъж чуваме гласовете. Този път са съвсем ясни, явно Лешоядите са много наблизо. Един от тях изръмжава: „Насам“. Тази единствена думичка изкарва въздуха от гърдите ми, сякаш някой ме удря в корема с юмрук. Това е гласът на Албиноса. Мислено се ругая, че оставих пистолета на дъното на раницата. Каква глупачка съм! Няма как да го извадя в тъмното сега, докато бързаме напред. Стискам ножа, търсейки увереност в гладката повърхност на дървената дръжка, но продължавам да се чувствам ужасно слаба, замаяна и гладна. Няма как да се справя в един двубой. Не ми остава нищо друго, освен да се моля да се разминем някак си в тъмното.

— Надолу!

Гласовете приближават. По желязната стълба се чува тропот и от този звук ми настръхват косите. Страхът плъзва по вените ми. В този момент виждам един лъч да шари из стените, хвърляйки жълти отблясъци наоколо. Естествено. Те имат фенери. Не е за чудене, че се движат толкова бързо. При това няма защо да се тревожат, че някой ще ги види или чуе. Те са хищници.

А ние сме тяхната плячка.

Да се скрием. Това е единствената ни надежда. Трябва да се скрием някъде.

Надясно от нас има арка, образуваща под себе си сектор от още по-черен мрак. Стискам ръката на Джулиан, дърпам го назад и го насочвам натам. Тунелът се оказва с около половин метър по-нисък от онзи, по който дойдохме дотук, и по дъното му има локви със застояла воняща вода. Тръгваме по него. Стените от двете ни страни са гладки — няма ниши, нито купчини с дървени касетки, нищо, зад което човек може да се скрие. Обзема ме паника. Сигурно Джулиан усеща същото, защото изгубва ритъм, спъва се и се плъосва в една локва.

И двамата замръзваме на място.

Лешоядите също притихват. Стъпките спират. Гласовете замлъкват.

Изведнъж от тъмната арка изскача ярък лъч, започва да пълзи и да рови земята като душешо животно. Джулиан и аз не помръдваме. Той стиска ръката ми веднъж, после я пуска. Чувам го да сваля раницата от гърба си и да рови из нея. Явно търси оръжието. Няма смисъл да бягаме. Няма смисъл и да се бием, но поне можем да свалим един-два Лешояда.

Неочаквано за мен погледът ми се замъглява. Сълзите пълнят очите ми и аз ги избърсвам, с ръка, повтаряйки наум до лудост: „Не тук, не така, не под земята, не при плъховете...“

Лъчът се разширява. Към него се присъединява още един.

Лешоядите се движат безшумно, но аз разбирам защо се бавят. Наслаждават се на момента. Като ловец, който задържа за миг стрелата в лъка си, преди да убие. Усещам Албиноса физически. Мога да се закълна, че в момента се усмихва. Ръката, с която стискам ножа, е мокра от потта ми. Джулиан е до мен, но диша тежко, накъсано.

„Не така, не така“. В главата ми се завърта калейдоскоп от образи и картини: опияняващият аромат на орловия нокът през лятото, жуженето на пчелите през пролетта, натежалите от сняг клони на дърветата през зимата. И Хана. Виждам я да бяга пред мен и да се смее. Русата ѝ грива се развява на вятъра.

Но онова, което ме поразява в този миг на пълна сигурност, че смъртта е съвсем близо, е, че всички целувки, които някога съм получила, остават в миналото. Делириумът, болката от него и всички тревоги, всичко, за което се борехме, изчезва. Течението на живота ги отнася нанякъде.

И точно когато лъчите се сливат в огромни фарове, осветяват ни и ни притискат, когато сенките зад тях се отдръпват и се появяват хора, кръвта ми кипва от ярост. Ярките светлини ме заслепяват, мракът се разпръсва и на негово място избухва взрив от цветовете и плуващи светли петна. Скачам и се хвърлям с ножа напред. В същия миг чувам викове и тропот. В гърдите ми се надига писък и пробива през стиснатите ми зъби като вибрация на метално острие.

Настава пълен хаос. Навсякъде виждам горещи тела и чувам стонове. Някой забива лакът в гърдите ми, здрави като клещи ръце ме стискат за врата и ме задушават. В устата си усещам кичур мръсна коса, встрани, над ребрата, ме пронизва остра болка, някой облива лицето ми с гадния си дъх, в ушите ми кънтят гърлени викове. Не мога да преценя колко са Лешоядите — трима? Или четирима? Нито виждам къде е Джулиан. Удрям сляпо с ножа, боря се за въздух и търся път през преградата от тела — твърда и непробиваема. Не мога да я разкъсам, затова продължавам, да сека с ножа. Среждам плът и още плът, и още, но в един момент някой ме хваща за китката, избива ножа от ръката ми и я извива, извива, докато започвам да крещя.

Две огромни ръце се сключват около врата ми и започват да натискат надолу. Въздухът в гърдите ми намалява и се свива до глава на топлийка. Искam да отворя уста, но откривам, че не мога. Около мен е тъмно и страшно и някъде над главата ми плува едно малко мехурче, пълно с въздух. Протягам ръка към него, боря се с всички сили да изляза от блатото, но в гърдите ми не остава нищо друго, освен кал. Потъвам.

Потъвам. Умирам.

Отнякъде дочувам слаб барабанен звук. Сигурно пак вали. От двете ми страни отново блясват светлини, танцуват, извиват се като живи. Пожар.

Неочаквано обръчът около врата ми се разтваря. Въздухът навлиза в дробовете ми като хладна планинска вода, аз отварям уста и гълтам, гълтам, давя се, плюя и пак поемам. Повдигам се на колене и в първия момент се обърквам. Решавам, че сънувам как падам сред стотици малки животинчета с мека козина.

Постепенно започвам да се осъзнавам, светът излиза от мъглата и аз виждам, че тунелът е пълен с плъхове. Стотици, хиляди плъхове подскочат един върху друг, въртят се и се търкалят, блъскат се в ръцете

ми и гризат коленете ми. Разнасят се изстрели и някой изревава от болка. Замирисва на стара гранясала мас. Оглеждам се и виждам някакви хора в смъртна схватка с Лешоядите. В ръцете си държат запалени факли (явно мирише от тях) и ги размахват пред себе си, сякаш косят жито. Факлите осветяват за миг различни образи, които преминават през погледа ми като накъсани кадри от филм на ужасите: превит на две, Джулиан се подпира с една ръка на стената и стене; един от Лешоядите, жена, пици с изкривено от болка лице. Косата ѝ гори като факлите около нас.

Сковавам се от страх. Стоя на колене като каменна статуя, а плъховете тичат напред, блъскат се в тялото ми, цвърчат, пищят и отъркват опашките си в мен, но аз не реагирам. Страхът парализира крайниците ми.

Това е кошмар. Не може да е истина.

Един плъх изпълзява в скута ми. Надавам писък и го блъскам встрани, готова да повърна от отвращение. Той се удря в стената с тъп звук, изписква, но бързо стъпва на краката си, влива се в мекия сив поток и отминава. Толкова съм отвратена, че не смея да помръдна. Вътрешностите ми се надигат и аз повръщам стомашния си сок. Може би съм умряла и сега съм в ада, наказана заради делириума и всички ужасни неща, които съм сторила? И ще горя в огнената геена^[1], както предсказва книгата „Ш-ш-т“?

— Ставай!

Вдигам глава и виждам над себе си две чудовища с факли в ръце. Изглеждат точно като зверове, излезли изпод земята, полухора полуживотни. Единият от тях е огромен, направо гигант. Едното му око е бяло като мляко; другото е тъмно и святка като на вълк. Плъховете са го покрили от горе до долу, сякаш е наметнал сиво одеяло.

Другата фигура има гърбица. Прилича ми на издут корпус на лодка. Не мога да преценя мъж ли е или жена. Дългата мръсна коса почти закрива лицето. Тя (или той) извива ръцете на Джулиан на гърба и ги завързва с въже. Оглеждам се и ахвам. От Лешоядите няма и помен.

Ставам и оглеждам раната на коляното си. Превръзката се е разхлабила и нещо мазно и мокро тече по крака ми.

— Тръгвай! — сочи с факлата си човекът плъх към мрака зад мен. Забелязвам, че се е превил леко и със свободната ръка притиска дясната си половина. Спомням си изстрела и последвалия вик. Може би той е раненият.

— Виж... — започвам с треперлив глас и вдигам и двете си ръце в знак на примирие. — Не знам кои сте и какво искате, но ние не сме врагове. Просто се опитваме да излезем навън. Нямаме много провизии, но можете да вземете каквото искате. Само ни пуснете. Моля ви! — Гласът ми започва да трепери още по-силно, но аз продължавам. — Много ви моля.

— Тръгвай! — повтаря човекът плъх и този път размахва факлата толкова близо до лицето ми, че усещам топлината ѝ.

Поглеждам към Джулиан. Той поклаща лекичко глава. Очите му говорят: „Какво можем да направим?“

Обръщам се и тръгвам. Човекът плъх поема след мен, а ордата от плъхове се гмурва в тъмнината пред нас.

[1] Геена е култова долина, югозападно от Йерусалим, символ на Страшния съд в юдаизма. — Бел.ред. ↑

ТОГАВА

Никой от нас не знае какво ни очаква в третия лагер и има ли изобщо такъв. Так и Хънтър не се завърнаха и няма откъде да разберем дали са успели да заровят провизиите на уреченото място до Хартфорд, Кънектикът, близо двеста километра от Рочестър. Не знаем също дали не им се е случило нещо по пътя. Тук студът е сковал здраво земята, реже безмилостно, явно няма намерение да си иде преди пролетта. Всички са уморени, гладни и изгубили дух. Дори и Рейвън не успява да държи маската на силна и безстрашна; върви бавно, с наведена глава, и не разговаря с никого.

Не ми се мисли какво ще правим, ако не намерим храна на уреченото място. Сигурна съм, че Рейвън също се тревожи за това, въпреки че не го изказва на глас. Впрочем никой от нас не говори за това. Просто върви упорито и мълчаливо напред.

Но страхът е между нас. Най-после, пробивайки си път между руини на стари градове и отломки от разрушени къщи, пръснати из улиците като огромни насекоми, приближаваме Хартфорд, но това не ни радва. Напротив, засилва безпокойството ни. Тревогата жужи около нас и прави гората и студът да изглеждат още по-зловещи. Залезът всява страх; сенките се удължават, превръщат се в сочещи нагоре пръсти, на почернели от студа ръце. Утре трябва да стигнем до третия лагер, ако има такъв, разбира се. Ако не, някои от нас ще умрат от глад, преди да достигнем крайната си цел.

Ако лагерът не е там, поне няма да се чудим какво става с Так и Хънтър. Това ще означава, че са мъртви.

Утрото настъпва бавно, въздухът е застинал в странно напрегнато очакване, като пред буря. Движим се сред пълна тишина, нарушавана само от скърцането на обувките ни в снега.

Най-после стигаме до мястото, където трябва да е третият лагер. Никъде няма знак, че Так и Хънтър са били тук. Няма резки по дърветата, няма завързани по клоните парцалчета, няма нито един от уговорените за комуникация знаци или указание, че тук някъде е

заровена храна. През цялото време се страхувахме именно от това, но сега разочарованието се усеща физически.

Рейвън простенва като от болка, сякаш някой я е ударил през лицето. Сара се свлича на снега, повтаряйки отчаяно: „Не, не, не, не!“ и не спира, докато Лу не се навежда над нея и не ѝ нарежда да млъкне.

— Трябва да има някаква грешка. — Излизам напред. Гласът ми гръмва и огласява цялата поляна. — Сигурно сме сгрешили мястото.

— Няма грешка — отсича Брам. — Това е мястото.

— Не — упорствам аз. — Някъде сме взели грешен завой. Или Так е намерил по-добро място за провизиите.

— Млъквай, Лена! — срязва ме Рейвън и разтрива силно челото си. Ноктите ѝ имат лилав оттенък.

— Трябва да намерим Так. — Знам, че не помагам с това, знам, че е чиста истерия, но гладът и студът са притъпили ума ми и това е единственото, което ми идва в главата. — Храната ни е при Так. Трябва да го намерим. Трябва да...

— Шшшт! — прекъсва ме Брам.

Сара става и се ослушва. Изведнъж всички притихваме и напрегаме слух, защото до един чухме издухването на счупена клонка в гората. Звукът беше остър и силен като изщракването на предпазител на пистолет. Оглеждам се и виждам застинали лица и напрегнати, пълни с тревога, очи. Това ми напомня за сърната, която мярнахме из гората преди два дни. Беше като препарирана, всяко мускулче беше застинало в очакване, преди да полети далече от нас.

Гората е съвсем тиха, тихи са щръкналите нагоре черни клони, покрити с дебел слой бял сняг. Подали глави от преспите, сухите пънове и загнили дънери на паднали дървета също мълчат. Заглеждам се в един от тези дънери. Отдалече той е просто една сиво-кафява купчина, но когато се вглеждам по-внимателно, забелязвам, че помръдва.

Веднага разбирам, че сме в капан. Отварям уста да кажа на другите, но в същата секунда гората изригва. Отвсякъде ни обграждат Лешояди, хвърлят кожите и плащовете си и дърветата се превръщат в хора с ножове и копия в ръце. Пръсваме се и с викове се разбягваме във всички посоки.

Те постигат целта си. Успяват да ни изплашат и да ни разделят един от друг.

Така ще ни избият по-лесно.

СЕГА

Тунелът, по който вървим, се спуска надолу и аз си представям, че се движим към центъра на земята. Над нас се усеща движение, прониква слаба, призрачна светлина и се чува говор. Вратът ми е мокър от пот, а замайването е по-силно от всякога. Едва успявам да се държа на краката си. На всяка крачка се препъвам и залитам. Човекът плъх минава пред мен и ме хваща за ръката. Опитвам се да се отскубна от нея, но той стисва здраво лакътя ми и тръгва до мен. От него се носи ужасна смрад.

Светлината най-после размива мрака, разлива се пред нас и открива помещение с неясни очертания и сводест таван. В единия край е запален огън и около него са насядали някакви хора. Ние изплуваме от мрака и се оглеждаме със свити сърца. От двете страни мястото е оградено с високи платформи и по тях гъмжи от чудовища — парцаливи и полуголи същества, покрити с кал, бледи и безкръвни, примигващи от светлината на запалените в железни кофи за боклук огньовете. Въздухът тежи от дим и миризма на стара гранясала мас. Теракотените плочки по стените са нашарени със стари реклами и графити.

Тръгваме през релсите и погледите на чудовищата се обръщат към нас. Всички са увредени по някакъв начин. На много от тях липсва крайник, другите имат различни дефекти: сгърчени или недоразвити ръце, големи туморни образувания по лицето, гърбици или рахитични крака.

— Горе! — поглежда ни човекът плъх и сочи с брадичка към платформата, но на мен тя ми се вижда невъзможно висока.

Ръцете на Джулиан все още са завързани на гърба. Двама поедри мъже от платформата идват, хващат го под мишниците и го издърпват нагоре. Единият от тях има голяма гърбица, но се движи с изненадваща грация. Оглеждам силните ръце и деликатните китки и ахвам вътрешно. Оказва се жена.

— Аз... не мога — измънквам и пламвам от неудобство. Хората от платформите са спрели разговорите и ни оглеждат, като че ли сме извънземни. — Много е високо.

— Горе! — повтаря човекът плъх.

Питам се дали „Ставай“, „Върви“, „Горе“ и „Долу“ са единствените думи в речника му.

Платформата е на нивото на очите ми. Слагам ръце на ръба ѝ и се опитвам да се повдигна, но съм прекалено слаба и падам назад.

— Тя е ранена — извиква Джулиан. — Не виждате ли? За бога, трябва час по-скоро да излезем на въздух.

Това са първите му думи, откакто ни заловиха, и аз усещам в гласа му болка и страх.

Човекът плъх ме блъска обратно към платформата, но този път по негласно споразумение няколко души от публиката приближават едновременно към нас. Приклякват на ръба и протягат ръце надолу. Аз се отдръпвам отвратена, но човекът плъх е зад мен и ме грабва здраво през кръста.

— Спрете! — крещи Джулиан и се бори с похитителите си. Двамата, които му помогнаха да изкачи платформата, продължават да го държат здраво за раменете. — Пуснете я!

Протегнатите ръце ме докопват. Лицата на чудовищата се приближават към мен и блуждаят над моето. Подскачащата светлина ги прави да изглеждат като излезли от гробовете.

Джулиан продължава да крещи:

— Чувате ли? Пуснете я! Оставете я!

Една жена си пробива път към мен през тълпата. Половината от лицето ѝ липсва и устните са изкривени в отвратителна усмивка.

Ще ми се да крещя, но протегнатите ръце ме сграбчват и ме повдигат на платформата. Започвам да ритам бясно с крака. Приземявам се на едната си страна и се претъркулвам по гръб. Жената с половин лице се надвесва отгоре ми, протегнала и двете си ръце към мен. Явно иска да ме стисне за гърлото.

— Махни се от мен! — изписквам и започвам да се мятам, за да се спася от нея, но удрям главата си в циментовата платформа и пред очите ми избухват ярки цветни петна.

— Стой мирно — казва ми кротко тя. Гласът ѝ е като музика, тиха и неочаквано нежна. Болката спира, писъкът ми също и аз

ПОТЪВАМ В МЪГЛАТА.

ТОГАВА

Разбягваме се като слепи паникьосани мишки. Нямаме време да извадим оръжията, нямаме и сили да се бием. Ножът ми е в раницата — абсолютно безполезен в момента. Не мога да спра и да го извадя. Лешоядите са бързи и силни: по-големи от обикновените хора и поедри от всеки един жител на Пустошта.

— Натам! Натам! — вика Рейвън и тича пред мен, влачейки Сара за ръка. Сара е толкова изплашена, че не се сеца да плаче. Краката ѝ едва успяват да следват тези на Рейвън. Затъват и се преплитат в снега.

Паниката бие по гърдите ми като барабан. Зад нас тичат три Лешояда. Единият има брадва и острието ѝ свисти във въздуха. Гърлото ми пламва, с всяка крачка затъвам десетина сантиметра в снега и трябва всеки път да полагам усилия, за да се измъкна от бялата клопка. Бедрата ми се разтреперват.

Изкачваме на бегом един хълм и пред нас неочаквано се изпречва купчина големи камъни. Раменете им са допрени плътно едно до друго, сякаш са се скупчили, за да се пазят от студа. Челата им са покрити с хлъзгаво ледено одеяло. Между тях са се образували свързващи пещери, зейнали като големи черни усти, недосегаеми за снега. Няма как да ги заобиколим или изкатерим. Ще ни сгачят като животни в клетка.

Рейвън спира за миг и замръзва от ужас. Един Лешояд я настига. Викам и тя се съвзема, хуква напред и повлича Сара право към камъните, защото няма друг път. Виждам я да бърка в завързаната за колана ѝ торба, но пръстите ѝ са замръзнали и не я слушат. Не успява да извади ножа и аз осъзнавам със свито сърце, че има намерение да спре. Да се предаде. Това е нейният план, всички да умрем тук и кръвта ни да попие в снега.

Аз съм зад тях. Гърлото ми е пресъхнало, клони дерат лицето ми и пълнят очите ми със сълзи. Лешоядът е по петите ми, толкова е близо, че чувам тежкото му дишане и виждам сянката му да настига моята. Двете фигури, моята и неговата, хвърлят дълги сиви петна по

снега. В последния миг, преди да ме догони, аз се сещам за Хана, за двете сенки по улиците на Портланд; за топлото, вдигнало се високо в небето слънце, за ритъма на бягащите ни крака по тротоара.

Но тук няма къде да бягаш.

— Тичай! — крещи Рейвън и бута Сара напред, към тъмната паст на една от пещерите. Сара е мъничка и се провира без проблем. Слава богу, големите Лешояди няма да могат да влязат след нея. В същия миг една ръка допира гърба ми и аз падам на колене, зъбите ми изтракват, докато захапвам ледената кора на земята. Обръщам се по гръб и се оказвам на десетина сантиметра от отвесната стена на един камък.

Лешоядът се хвърля върху мен. Огромно зловещо чудовище, той вдига брадвата над главата ми и металното острие проблясва на слънцето. Страхът запушва гърлото ми, не мога да мръдна, не мога да дишам, не мога дори да заплача.

Той стяга мускули, готов да стовари брадвата върху мен.

Затварям очи.

В настъпилата тишина гръмна изстрел, после още два. Отварям очи и виждам Лешоядът над мен да се строполява на една страна — като кукла на конци, останала без кукловод. Брадвата му пада в снега. Още два Лешояда се просват на земята, пронизани от куршуми. Кръвта им попива в белия сняг.

В същия момент виждам Так и Хънтър да тичат към нас с пушки в ръце. Бледи, изпити, мършави, но живи.

СЕГА

Идвам в съзнание и откривам, че лежа по гръб върху мръсен чаршаф. Джулиан е коленичил до мен. Ръцете му са свободни.

— Как си? — пита ме той.

Изведнъж си спомням плъховете, чудовищата и жената с половин лице. Бързо се надигам и сядам. Болката изригва в главата ми като вулкан.

— Леко, леко. — Джулиан слага ръка под раменете ми и ми помага да седна. — Удари си лошо главата.

— Какво стана? — питам и се оглеждам страхливо. Мястото, където се намираме, е частично отделено от останалите със стена от празни кашони по платформата се виждат чаршафи във всякакви цветове, опънати върху изпочупени дървени прътове. Те разделят площадката на отделни стаи, предлагащи някакво лично пространство. Стаите представляваха огромни мукавени кашони, обзаведени със стари дюшеци. Стените са подсилени с ниски трикрилни маси и счупени столове. Въздухът е горещ, все още наситен с дим и миризма на мас. Пушекът се извива на тънка ивица до тавана, достига до вентилационната шахта и изчезва.

— Те почистиха раната ти — отговаря тихо и удивено Джулиан, сякаш не може да повярва. В началото си помислих, че ще ни... — Той замлъкна и поклати смаяно глава. — Но после дойде една жена с превръзки и всичко необходимо и ти превърза раната. Беше започнала пак да кърви.

Докосвам мястото на врата си и напипвам дебел слой марля. Виждам, че са се погрижили и за Джулиан. Раната на устната му е почистена, отокът около очите е намалял.

— Кои са тези хора? — питам го аз. — И какво е това място?

Джулиан отново клати глава.

— Невалидни са, това е ясно — обяснява и когато вижда, че се свивам от тази дума, добавя бързо: — Не знам друга дума за тях. Нито за теб.

— Ние не сме еднакви — казвам, загледана в тълпата сакати хора зад завесата от дим и огън. Забелязвам, че освен дим оттам се издига и облак бяла пара. Някой готви нещо, подушвам го. Не искам да се замислям каква ли храна ядат тук и какви животни ловят. Припомням си плъховете и стомахът ми се обръща. — Не го ли разбра досега? Ние сме различни. Искаме различни неща. Живеем по различен начин. Нямаме нищо общо помежду си.

Джулиан отваря уста за отговор, но в същия момент се появява жената с половин лице, с която трябваше да се боря на ръба на платформата. Тя избутва едната стена на големия кашон и аз се сецам, че сигурно са го сложили, за да можем с Джулиан да имаме някакво свое си местенце.

— А, събудила си се — казва тя.

Сега, когато съм по-спокойна и не толкова ужасена, виждам, че не липсва част от лицето ѝ, както си бях въобразила, а дясната му страна е много по малка от лявата, изглежда някак хлътнала, сякаш жената е сложила на него две различни маски, които някак не си пасват, едната е голяма, другата — малка. „Вроден дефект“, си казвам, въпреки че през целия си живот съм виждала само двама дефектни, и двамата на снимки в учебниците. В училище учехме, че децата на неизлекуваните се раждат сакати или увредени по някакъв начин. Свещениците казваха, че това е проява на делириум.

Деца, родени от здрави хора без дефекти, са здрави и без дефекти; деца, родени от болни, носят болестта в кръвта и костите си.

Тези хора тук — родени с дефекти или недоразвити — са прогонени под земята. Нямам представа какво би станало с тях като бебета и после като по-големи деца, ако останат горе. Спомням си какво ми каза Рейвън за Блу: „Знаеш какво казват за тях: бебетата на делириума също са заразени. Те се раждат изроди, сакати или малоумни. Сигурно щяха да ми я вземат и да я убият. Дори нямаше да я заровят. Щяха да я изгорят, защото се страхуват да не би заразата да плъзне. И после да хвърлят прахта ѝ на боклука.“

Жената не дочаква отговор и коленичи до мен. С Джулиан следим мълчаливо действията ѝ. Искам да ѝ кажа нещо, но не намирам думи. Искам да отклоня поглед от лицето ѝ, но не мога. Накрая успявам да промълвя:

— Благодаря.

Очите на жената срещат моите. Нейните са кафяви, меки и добри. Но непрекъснато примигва, може би от дългия живот в тунелите, където цари вечен здрач.

— Колко бяха? — пита ме тя. Очаквах гласът ѝ да е дрезгав и неравен като лицето ѝ, но се оказва много приятен, ясен и мелодичен. Не отговарям веднага и тя пита отново. — За Натрапниците питам. Колко бяха?

Разбирам, че има предвид Лешоядите, но използва различна дума. Сигурна съм, че става дума за тях, от смесения израз на страх, гняв и отвращение по лицето ѝ.

— Не мога да кажа — отвърщам. — Най-малко седем. Може и повече.

— Дойдоха тук преди три сезона. Може да бяха и четири. — Сигурно съм я погледнала странно, изненадана от начина на изказ, защото тя добавя бързо: — В тунелите е трудно да държиш сметка за времето. Дни ли минават или седмици, не знаем, освен ако не се покажем горе.

— Откога си тук? — питам я със страх от евентуалния отговор.

Тя примигва с малките си безцветни очи, а аз бързам да вдигна поглед от брадичката и устата ѝ. Там деформацията е най-страшна, предполагам, че в тази част лицето ѝ се свива в себе си, както цветята свиват листенцата си вечер.

— Винаги съм била тук — отвърща тя. — Почти винаги.

— Как?... — Въпросът засяда в гърлото ми.

Тя се усмихва. Поне аз си мисля така, защото единият ъгъл на устата ѝ се вдига нагоре.

— Така или иначе, горе не ни очаква нищо — казва тя. — Нищо, освен смърт.

Значи се оказва точно както си го мислех. Питам се какво ли се случва с бебетата, които не успяват да намерят пътя за долната земя, или за Пустошта. Сигурно ги затварят в лудници и затвори. Или просто ги убиват.

— През целия си живот съм имала един дом — тунелите — продължава тихо тя. Гледам я и не мога никак си да съчетая красивия глас с обезобразеното лице. Вглеждам се в очите ѝ. Дори и на тази мътна светлина мога да видя, че са топли и добри. — Хората бягат при нас със своите бебета. Тук е единственото безопасно място за тях.

Погледът ѝ спира на Джулиан и аз виждам, че оглежда врата му, явно търси белега от процедурата. После отново се обръща към мен.

— Ти си излекувана. Нали така ви наричат горе?

Кимам и отварям уста да ѝ кажа: „Всичко е наред. Аз съм на твоя страна“, но за моя изненада Джулиан ме изпреварва.

— Ние не сме с Натрапниците. Не сме с никого. Ние сме... сами.

„Не сме с никого“. Знам, че го казва само за да я успокои, но думите му ме стоплят и прогонват страха, заседнал там от мига, когато се оказахме под земята.

Замислям се за Алекс и отново ми се повдига. Колко много ми се иска никога да не бях напускала Пустошта. И никога да не се бях присъединявала към Съпротивата.

— Как се оказахте тук? — пита жената, налива вода в пластмасова чаша от каната до себе си и ми я подава. Чашата е детска, с олющена картинка на тичаща сърна. Сигурно е доплувала с водата от горния свят, както и всичко останало. Захвърлено, ненужно, то е изтекло в пукнатините на земята като топящ се сняг.

— Отвялякоха ни. — Гласът на Джулиан укрепва и вече звучи много по-уверено. — Натрапниците ни плениха... — Поколебава се за миг и аз разбирам, че мисли за намерените в склада значки на СДА и за татуировката, която видях на врата на единия. Не може да го проумее, нито пък аз. Но знам със сигурност, че това не е просто прищявка на Лешоядите. Платено им е или ще им се плати за усилията. — Не знаем с каква цел.

— Опитваме се да излезем на светло — добавям и в същия момент си припомням думите на жената. Сърцето ми се изпълва с надежда. — Чакай... Ти каза, че ви е трудно да следите времето, ако не излизате от време на време, нали? Значи... знаеш пътя за там? За горния свят?

— Аз не ходя горе — отвръща тя, произнасяйки думата „горе“ с отвращение.

— Но някой все пак го прави — настоявам аз. — Някой излиза.

Сигурно си имат система за набавяне на провизии. Иначе откъде ще дойдат тези чаршафи, чаши, горивото и купчините с използвани и изпочупени мебели, натрупани около нас.

— Да, разбира се — кима тя.

— Ще ни покажеш ли? — питам с пресъхнало от вълнение гърло. Само мисълта за слънцето, за отвореното пространство и небето над него пълни очите ми със сълзи. Нямам представа какво ще стане с нас, когато излезем на светло, но сега не искам да мисля за това.

— Още си много слаба. Трябват ти много храна и почивка.

— Добре съм — възразявам аз. — Мога да вървя.

Опитвам се да стана, но ми причернява пред очите и тупвам отново назад.

— Лена!

Джулиан хваща ръката ми. Очите му проблясват в сумрака и аз прочитам в тях: „Довери ми се, всичко е наред. Няма да ни убият, поне за известно време“. Нямам представа как и кога започнахме да си говорим без думи и защо това ми харесва толкова много, но кимам лекичко в отговор.

Той се обръща към жената.

— Ще останем още малко. Когато укрепнем, вие ще ни покажете пътя, нали?

Жената отново премества поглед от мен към него и обратно. После кима.

— Мястото ви не е тук — казва тихо тя и става.

Изведнъж ми става кофти. Тези хора живеят от боклуци и счупени вещи, дишат и гледат дим. И въпреки това ни помагат. Спасиха ни, без да знаят кои сме, без да има причина, просто знаеха как да го направят. Дали и аз щях да постъпя така, ако бях на тяхно място? Не съм сигурна.

Алекс щеше да им помогне, изниква в главата ми. И следващата мисъл е: Джулиан също.

— Чакай — вика след нея Джулиан. — Не разбрахме как се казваш.

В очите на жената проблясва изненада. После ни се усмихва през изкривените си устни и казва:

— Наричам се Койн. Така ме кръстиха тук.

Джулиан бърчи вежди, но аз веднага схващам. Това е като имената на Невалидните: описателно, лесно за запомняне и закачливо. Понякога дори пиперливо. Койн. Монета. Заради двете различни половини на лицето ѝ.

Койн се оказа права. В тунелите е трудно да отмерваш времето, много по-трудно, отколкото в онази килия. Там имяхме електрическа крушка и се ориентирахме по нея — през деня беше включена, нощем — тъмна. Тук всяка минута се равнява на час.

С Джулиан си разделяме по три блокчета шоколад и ги изяждаме с малко сушено месо от онова, което откраднахме от склада на Лешоядите. За нас е истинско пиршество и аз се нахвърлям лакомо, но преди да приключа, стомахът ми започва да се бунтува. Въпреки това след храната изпиваме цяла кана с вода и аз откривам, че отдавна не съм се чувствала толкова добре. Подремваме малко. Лягаме толкова близо един до друг, че дъхът на Джулиан гъделичка косата ми и краката ни се докосват. После се събуждаме едновременно.

Отваряме очи и виждаме Койн, отново надвесена над нас. Напълнила е каната с вода. Джулиан се буди с лек вик, сякаш да се отърси от неприятен сън. Прокарва ръка по косата си и тя щръква под невъзможни ъгли. Всяка къдрица си има своя посока. Ръката ми трепва, готова да зарови пръсти в тях и да ги приглади.

— Можеш ли да ходиш? — пита ме Койн. Кимам и тя продължава: — Тогава ще намеря човек да ви изведе горе.

И отново казва „горе“ сякаш е ругатня.

— Благодаря ти — отвърщам и мръщя леко вежди. Думите звучат кухо, струват ми се недостатъчни. — Нямаше нужда да... Искях да кажа, че наистина оценяваме какво правиш за нас. Ако не бяхте ти... и приятелите ти, сигурно вече щяхме да сме мъртви. — На устата ми беше да кажа „хората ти“, но се спирам в последния момент. Припомням си колко се ядосах на Джулиан, когато използва този израз.

Тя ме поглежда сериозно, без усмивка, и аз се плаша, че може да съм я обидила с някоя дума.

— Казах го преди, ще го кажа и сега — вие не сте за тук — отсича тя. — На този свят си има място за всеки. За всеки и за всичко. Ето това не могат да разберат онези горе. Те си мислят, че светът е отреден само за определен вид хора. Останалото е шкарто. Но дори и шкартото трябва да си има свое местенце, иначе ще пречи, ще започне да загнива и да мирише.

По тялото ѝ преминава тръпка. Ръката ѝ затреперва и тя я притиска към мръсната си рокля.

— Ще намеря човек да ви покаже пътя — казва тихо, сякаш засрамена от избухването си, и ни обръща гръб.

Нашият водач се оказва човекът плъх и щом го зървам, замайването и гаденето се завръщат, въпреки че този път той е сам. Плъховете са се изпокрили по дупките и тъмните ъгли.

— Койн ми каза, че искате да се качите горе — изрича той и това е най-дългото изречение, което съм чула от него до този момент.

Ние ставаме на мига. Джулиан взима раницата и макар да го уверявам, че вече съм добре, ме хваща за ръка. „За всеки случай“, измънква и аз не упорствам, изненадана от поведението му. Колко различен е той сега от онова момче, което видях на сцената в Джавис Сентър, и от онзи образ на големия екран! Но не мога да преценя кой е истинският Джулиан, онзи или този до мен, и не съм сигурна ще мога ли някога да разбере.

В същия миг една мисъл пронизва съзнанието ми. Не съм сигурна не само за това. Не съм сигурна за много неща. Не знам дори коя е истинската Лена.

— Готови сме — казва Джулиан.

Заобикаляме купчините с отпадъци и странните стени от чаршафи, които заемат цялата предна част на платформата, и тръгваме след водача си. Докато минаваме през „домовете“ на хората, тъмните им, приклепнали до входовете фигури обръщат глави към нас и проследяват пътя ни. Сърцето ми се свива от жал. Прогонили са ги тук, както са прогонили нас в Пустошта, отнели са им правото на нормален живот и всичко това в името на обществения ред.

За да има здраво общество, не бива да боледува нито един от членовете му. Философията на СДА отива още по-далече, много по-далече, отколкото съм си представяла. Според нея опасността се крие не само в неизлекуваните. Тя е във всички различни — деформирани, ненормални и какви ли не. Те също трябва да бъдат отстранени. Нямам представа дали Джулиан осъзнава какво значи това и дали знае подробностите.

Нерегулираните трябва да се регулират; мръсотията трябва да се почисти; законите на физиката ни учат, че системата клони към хаос,

затова трябва непрекъснато да избутваме хаоса назад. Правилата за цензуриране са написани ясно в книгата „Ш-ш-т“.

Стигаме края на перона и човекът плъх слиза долу на релсите. Движи се нормално, не куца. Ако е бил ранен по време на схватката с Лешоядите, явно са се погрижили и за него. Джулиан скача след него и слага ръце на кръста ми, докато се смъквам тронаво от платформата. Сега се чувствам много по-енергична, но все още не мога да се движа добре. Доста време преживях без вода и храна и болката в главата продължава да пулсира. При приземяването си изкълчвам глезена на левия крак и политам към Джулиан, забивайки брадичка в гърдите му. Ръцете му се сключват около мен.

— Добре ли си? — пита ме той, но аз не отговарям. Цялото ми внимание е насочено към допира и топлината на ръцете му. Отдръпвам се бързо с разтуптяно сърце.

— Всичко е наред — изломотвам и обръщам глава.

Стигаме до поредния тъмен тунел и разбирам, че отново трябва да се гмурнем в мрака. Инстинктивно се отдръпвам назад. Човекът плъх решава, че ме е страх, защото се обръща и казва:

— Натрапниците не стигат чак дотук. Не се безпокой.

Забелязвам, че се оправя отлично без светлина, фенерът в ръката, изглежда, му е нужен само за да плаши Лешоядите. Арката на тунела е като черна дупка, но той продължава напред, сякаш вижда като в ясен ден.

— Хайде — подканва ме Джулиан и двамата тръгваме след човека плъх и жълтия лъч на фенера.

Вървим в мълчание, но от време на време човекът плъх забавя крачка и издава интересен звук с езика си, сякаш вика куче. На едно място спира, навежда се, вади от джоба си парченца натрошена бисквита и ги пръсва между дървените греди на релсите. От ъглите на тунела изникват плъхове, плъпват към него, душат пръстите му, започват да се боричкат за трохите, скачат по ръцете му и пропълзват по гърба и раменете. Гледката е отвратителна, но аз не мога да отместя очи от тях.

— Откога живееш тук? — пита го Джулиан, когато мъжът се изправя. Пространството около нас се оглася от потропване на дребни остри зъби и нокти, през лъча на фенера пробягват малки сенки.

— Не знам — отвръща мъжът. — Изпуснах му сметката.

За разлика от другите жители на платформата, той няма видими физически дефекти, като изключим бялото око. Любопитството ми надделява и аз вдигам поглед към него.

— Тогава защо си тук?

Той се обръща рязко към мен. Не отговаря веднага и за момент тримата оставаме загледани един в друг в пълна тишина. Въздухът драска гърлото ми.

— Не исках да се лекувам — казва накрая и думите му ми се струват толкова естествени, толкова познати, до една от речника на моя свят, че въздишам с облекчение. Ето, човекът си е напълно нормален, просто не иска да се лекува.

— Защо не искаше? — пита го Джулиан.

Отново настъпва тишина.

— Вече бях заразен — отвърща човекът плъх и макар да не мога да видя лицето му, мога да се хвана на бас, че се усмихва. Интересно, дали и Джулиан е изненадан колкото мен?

В същия момент през главата ми минава странна мисъл. Казвам си, че хората са изградени от тухли и в тях има тъмни места и пещери, толкова преплетени едни в други, че е невъзможно да преминеш през всичките за един живот. Невъзможно е дори да си представиш какво има в тях.

— Какво стана с теб? — любопитства Джулиан.

— Нея я излекуваха — казва тихо човекът плъх, обръща се и продължава напред. — А аз избрах това.

— Чакай, чакай — повлича ме след себе си Джулиан. Налага се да се затичаме, за да го настигнем. — Не разбирам, човече. Бяхте заразени заедно и какво? После нея я излекуваха, така ли?

— Да.

— А ти дойде тук! — Той поклаща удивено глава. — Сигурно си я виждал след... Имам предвид... това би притъпило болката.

Последните думи са произнесени като въпрос и това ми подсказва, че самият той води вътрешна борба със себе си, че все още не може да се откъсне от своята религия, от идеите, които е следвал толкова време.

— Не — отвърща човекът плъх и забързва крачка. Сигурно знае наизуст всяка извивка на тунела. — Не съм я виждал оттогава.

— Не разбирам — произнася бавно Джулиан и за миг сърцето ми се свива от жал за него. Той е на моята възраст, а не знае толкова неща.

Човекът плъх спира. Не поглежда към нас, но аз виждам как раменете му се повдигат и свиват в беззвучна въздишка.

— Вече ми я отнеха веднъж — пояснява той. — Не исках да я губя втори път.

Изведнъж ми се приисква да сложа ръка на рамото му и да кажа: „Аз те разбирам.“ Но ми се струва, че ще прозвучи глупаво. Ние никога не можем да разберем напълно. Можем само да се опитваме, да бродим из тунелите, търсейки светлина.

Изведнъж той спира отново и казва:

— Стигнахме.

Отстъпва встрани и насочва лъча на фенерчето към една метална стълба. Преди да измисля какво да кажа, той скача на най-ниското стъпало и започва да се изкачва.

Човекът плъх стига бързо догоре и пръстите му опипват металния капак. След миг го отваря и светлината нахлува, толкова ярка и неочаквана, че извиквам, и заслепена се обръщам назад, за да проясна погледа си.

Човекът плъх се повдига на ръце и излиза през отвора, после ми подава ръка. Джулиан излиза последен.

Изкачваме се на широк надземен перон. Под нас има железопътни релси, но пътят е разрушен и желязото и дървените талпи са нахвърляни на купчини. Някога този път сигурно е водел към тунелите под земята. Бетонът на платформата е нацвъкан с птичи курешки. Гълъбите са навсякъде — накацали са по старите пейки с лющеща се боя, по ръждясалите кофи за боклук и между релсите, доколкото има неизкъртени релси. Една избеляла от слънцето и дъждовете табела ни казва името на гарата. Вече е невъзможно да се прочете, но някои букви все още личат: Х, О, Б и К. По стените има стари лозунги. „Животът си е мой, изборът също“, казва един от тях. На друг може да се прочете: „Да защитим Америка“. Стари лозунги, стари знаци на войната между вярващите и невярващите.

— Какво е това място? — питам аз.

Човекът плъх е клекнал до тъмния отвор на дупката, която води надолу. Виждам, че си е метнал качулка на главата, за да предпази очите си от слънцето. Като че ли иска отчаяно да скочи обратно в

тунела. За пръв път имам възможност да го огледам и откривам, че е много по-млад, отколкото си мислех. Като изключим бръчките в ъгълчетата на очите, лицето му е гладко и младо. Кожата е много бледа, с лек синкав оттенък и очите са неспокойни и разфокусирани, несвикнали на ярката светлина.

— Там е имало железопътно депо — казва той и сочи напред. На около петдесет метра в указаната посока има висока телена ограда, зад която се вижда планина от всякакви метални отломки, блеснали като сребро на слънцето. — Манхатън е от другата страна на реката.

— Депо — повтарям бавно.

Разбира се. Подземните хора трябва да са намерили начин да се снабдяват с провизии. Депото би вършило чудесна работа. Тук може да се намерят и съхраняват купища храни, метални части, електрически кабели и покъщнина. Изведнъж в главата ми просветва. Скачам на крака и казвам въодушевено.

— Знам къде се намираме. Наблизо има наша база.

— Какво има? — Джулиан ме гледа втренчено, но аз съм толкова развълнувана, че не му обръщам внимание. Тичам по перона с вдигната ръка, за да предпазя очите си от слънцето. Дъхът ми оставя бели облачета след мен.

Депото е огромно, знам го със сигурност. Так ми е казвал, че площта му е няколко квадратни километра и че някога е обслужвало цял Манхатън и прилежащите му градове. Доколкото мога да преценя, ние се намираме в северния му край. От входа му започва насипан с чакъл път, който минава през стари, разрушени от бомбите сгради. Тези камари с камъни около нас някога са били част от голям град. И на около километър оттук има наша база. С Рейвън и Так живяхме там близо месец, докато чакахме фалшивите документи и последните инструкции от Съпротивата в Ню Йорк за преместването и социализирането ни. В базата трябва да има вода, храна и дрехи. И сигурно ще намеря начин да се свържа с Так и Рейвън. Докато живеехме там, използвахме радиосигнали, а когато стана прекалено опасно, завързвахме парцалчета с различни цветове на един прът пред изгорялото местно училище.

— Аз съм дотук — казва човекът плъх. Краката му са вече в дупката. Няма търпение да избяга от слънцето и да се върне към добре познатия си живот.

— Благодаря ти — обръщам се към него. Усещам, че звучи тъпо и недостатъчно, но не мога да измисля нищо друго.

Той кима и вече стъпва на по-долното стъпало, когато гласът на Джулиан го спира.

— Не разбрахме как се казваш — казва той.

Устните на човека плъх се изкривяват в усмивка.

— Нямам име.

Джулиан го поглежда изненадано.

— Всички имат имена.

— Аз вече нямам — пояснява мъжът с горчива усмивка. — За мен имената вече не означават нищо. Миналото е мъртво.

Миналото е мъртво. Един от рефрените на Рейвън.

Гърлото ми пресъхва. Колкото и да не ми харесва, аз не съм много по-различна от тези подземни хора.

— Пазете се — предупреждава ни мъжът и очите му отново губят фокус. — Те наблюдават всички и всичко.

И се скрива в дупката. Секунда по-късно железният капак си идва на мястото.

Джулиан и аз оставаме безмълвни за момент, после се вглеждаме един в друг.

— Успяхме — казва след дълго мълчание той и ми се усмихва. Стои на няколко крачки от мен и слънцето шари косата му с бяло и златисто. Една птица пронизва небето зад него, прелита като бързо движеща се сянка по синята безбрежност. От пукнатините на бетона надигат главици малки бели цветчета.

Изведнъж осъзнавам, че плача. Хълцам от радост и благодарност. Успяхме, наистина успяхме. Слънцето топли земята както винаги и светът все още си е на мястото.

— Хей — приближава се Джулиан към мен. Поколебава се за секунда, после протяга ръка и започва да разтрива гърба ми, рисувайки малки кръгове с пръстите си. — Всичко е наред.

Аз клатя глава. Искам да му кажа, че знам, че всичко е наред, и точно затова плача, но не мога да говоря. Той ме притиска към себе си и аз опирам мокрото си лице в тениската му тук, под яркото слънце на външния свят, където тези неща са забранени. Около нас цари пълна тишина. Единственият шум идва от суетенето на гълъбите из празния перон и случайното гукане на някои от тях.

Най-после намирам сили да се отдръпна от него. За миг ми се струва, че долавям някакво движение зад Джулиан, някакъв шум от сенките зад старата желязна стълба, и се вглеждам натам, но след секунда решавам, че ми се е привидяло. Слънчевата светлина е безмилостна към нас. Подземните хора почистиха раните на Джулиан, но лицето му е страшно и осеяно с петна. Сигурно и аз не изглеждам по-добре.

Под земята ние бяхме съюзници, приятели. Но отгоре не знам какво сме и се чувствам малко неловко в настъпилата тишина. За моя радост той я нарушава.

— Значи знаеш къде се намираме?

Кимам.

— И знам къде можем да намерим помощ от... моите хора.

Той не трепва и това ми харесва.

— Да вървим тогава — предлага с усмивка.

Повеждам го по релсите. Изплашени от стъпките ни, гълъбите хвъркват и над главите ни се завихря ураган от криле. Излизаме от релсовия път и стъпваме на тревата, бяла от сланата въпреки яркото слънце. Земята е корава и покрита с лед, но първите знаци на пролетта вече са налице: малки зелени пъпчици и няколко стръка ранни цветя.

Слънцето топли гърбовете ни, но вятърът е леден. Съжалявам, че не взех нещо топло в раницата. Студът прониква през памучната тениска, достига до вътрешностите ми и ги стиска в ледения си юмрук.

Вече започвам да разпознавам пътя. Слънцето хвърля по земята дълги заострени сенки на полуразрушени сгради. Минаваме покрай един стар, паднал на земята уличен знак, някога показвал пътя за Колумбия Авеню. Сега Колумбия Авеню не е нищо повече от разкъртен бетон, замръзнала трева и килим от ситно натрошени стъкла, проблясващи под слънчевите лъчи.

— Ето го — казвам и соча напред. — Точно там.

И се затичвам. Входът на базата е на петнайсетина метра зад завоя.

Но неизвестно защо нещо започва да ме човърка отвътре. Някаква вътрешна тръба започва да свири тихичко сигнал за тревога. Удобно — тази дума изниква в съзнанието ми. Колко удобно, че излязохме толкова близо до базата. Колко удобно, че тунелите ни доведоха дотук. Прекалено удобно, за да е случайност.

Избутвам мисълта от съзнанието си и продължавам напред.

Завиваме и изведнъж радостта помита всичките ми съмнения. Джулиан спира, но аз тичам с подновени сили към портата. Повечето бази — поне онези, които аз съм виждала — са изградени на скрити места, в мазета, изби, бомбоубежища и банкови трезори, останали непокътнати след Прочистването. Моите хора се заселват в тях, превземат ги, както насекомите превземат необитаемите къщи, и живеят.

Но тази база е изградена малко след приключването на бомбардировките. Рейвън ми е казвала, че тя е една от първите, изградена, за да бъде Главен щаб на първите групи на Съпротивата. Хората откраднали отнякъде материали и построили подобие на къща — странна конструкция от греди, бетон, камъни и желязо. От далеч мястото прилича на боклучарник, фасадата е роднина на Франкенщайн и като я гледаш, ти се струва невероятно, че все още стои върху основите си. Но тя седи.

— Е — обръщам се към Джулиан, — идваш ли?

— Никога не съм... — Той завърта глава, сякаш да се отърси от някакъв сън. — Няма нищо общо с онова, което съм си представял.

— Ние можем да построим сграда почти от нищо. От всякакви отпадъци — обяснявам и си спомням, че Рейвън ми бе казала почти същото през първите дни, когато бях толкова болна и слаба, че не бях сигурна дали ми се живее. Това беше преди половин година и преди цял един живот. За момент ми става тъжно за чезнещия зад нас хоризонт, за хората, които оставихме там, за онези мършави дребни създания, погребани в подземията.

Сини като небето, очите на Джулиан искрят, когато се обръща към мен.

— Само преди две години си мислех, че Пустошта и Невалидните, че всичко това е приказка. — Той прави две крачки към мен и ние неочаквано се оказваме съвсем близо един до друг. — Това... е невероятно.

Между нас остават няколко сантиметра, но кожата ми пламва, сякаш се докосваме. Напрежението изсмуква пространството между телата ни.

— Аз не съм приказка — казвам и усещам първите пристъпи на неистов сърбеж. Чувствам се толкова уязвима и притеснена! Тук е

прекалено светло и прекалено тихо.

— Знаеш ли... Не съм сигурен, че мога да се върна назад — казва Джулиан. Очите му приличат на дълбоки сини езера. Искam да избягам от тях, но нямам сили, готова да потъна в синята им безбрежност.

— Какво искаш да ми кажеш с това? — прошепвам едва.

— Искam да ти кажа...

Надясно от нас се чува силен трясък, сякаш някой запраща камък в стената. Гласът на Джулиан секва, мускулите му се стягат. Инстинктивно го избутвам към вратата и бъркам в раницата за пистолета. Оглеждам се внимателно. Навсякъде има камъни и железни отпадъци, дупки и ровове — места за криене колкото щеш. Косите на врата ми настръхват и аз неволно потръпвам. „Те наблюдават всички и всичко“.

Притихваме в очакване. Вятърът подгонва една найлонова торбичка по неравната земя. Тя се превърта три пъти във въздуха и се приземява в основата на отдавна излязла от употреба улична лампа.

Внезапно долавям движение вляво от мен. Обръщам се с вик и стискам пистолета. В същото време една котка изскача зад купчина камъни. Джулиан издиша с облекчение, а аз отпускам дръжката на пистолета. Напрежението постепенно напуска тялото ми. Котката — мършава и с огромни очи — замръзва на място, обръща поглед към нас и измяква жално.

Джулиан слага нежно ръце на раменете ми и аз инстинктивно отскачам назад.

— Да тръгваме — подканвам го засрамено, ядосана, че нараних чувствата му.

— Искah да ти кажа още нещо — казва той и търси очите ми в безмълвна молба да го погледна, но аз отивам при вратата и завъртам ръждясалата дръжка.

— Можеш да ми го кажеш и по-късно — отвърщам и свеждам поглед към дръжката. Завъртам я няколко пъти и тя най-после поддава. Джулиан няма друг избор, освен да влезе след мен.

Тръгвам мълчаливо, изплашена от онова, което щеше да ми каже. Страх ме е от думите му, страх ме е от онова, което може да направи той, страх ме е да си помисля ще тръгне ли след мен, или ще си отиде.

Но най-много ме е страх от онова, което искам аз: за него, и още по-лошо — от него.

Защото аз искам. Не съм сигурна какво, но желанието е в мен, там, където преди бяха омразата и гневът. Но желанието не гради кули. То е дълго пътуване през тъмен тунел. Навлиза дълбоко в мен и отваря огромна празнина.

ТОГАВА

Так и Хънтър ни разказват какво се е случило. Не успели да спасят всичко останало от Рочестър. Бомбите и последвалите ги пожари унищожили по-голямата част от продуктите, но те успели да открият някои неща, оцелели като по чудо сред пламъците: консерви с боб, оръжие, капани, и колкото и да е странно, един цял, неразтопен шоколад. Так настоява да не го отваряме и го пъха в раницата си като знак за добър късмет. Докато го прибира, Сара го изяжда с очи.

Но шоколадът не ни носи късмет. Или вече си е свършил работата, като върна Так и Хънтър при нас и развесели Рейвън. Времето също не е зле. Студено е, но ние сме благодарни за слънцето над главите си.

Бобът ни дава сили да продължим и само няколко часа след напускането на последния лагер се натъкваме на напълно запазена самотна къща в дълбините на гората. На километри от големите пътища, тя прилича на огромна гъба, изникнала по средата на малка полянка. Стените ѝ са покрити с гъст като козина бръшлян, покривът е нисък и кръгъл, нахлупен отгоре ѝ като шапка. Преди Прочистването това сигурно е било дом на отшелник, решил да обърне гръб на суетата на света. Не е чудно, че къщата се е запазила. Бомбите са я пропуснали сред вековните дървета и дори пожарите не са стигнали дотук.

Оказва се, че в нея живеят четирима Невалидни, двама мъже и две жени плюс пет деца, които сякаш не принадлежат на нито една от двойките. Всички се държат като едно семейство и твърдят, че живеят тук от десетилетия. Канят ни в дома си и споделят с нас храната си: консерви с патладжан, настъргани тиквички с чесън и лимон, сушено еленово месо, приготвено през есента, и различни други пушени меса — от заек, фазан и катерица.

Вечерта Так и Хънтър се връщат назад и оставят знаци по дърветата, та когато мигрираме следващата година — ако мигрираме, — да можем да открием къщата гъба.

На сутринта, докато се стягаме за път, едно от децата тича при нас с босите си крачета въпреки снега.

— Ето — казва то и слага в ръката ми една сгъната кухненска кърпа. В нея има няколко самуна твърд хляб, направен от жълъди, без брашно, както ни обясни една от жените, и още сушено месо.

— Благодаря — казвам на детето, но то вече тича назад, подскача и се смее.

Проследявам го, изпълнена със завист заради това, че е отраснало тук, че е щастливо и живее без страх. И сигурно няма никога да разбере какъв е светът от другата страна на оградата, реалния свят. За него той не съществува.

Но ако се разболея, няма откъде да взема лекарства, замислям се аз. Храната никога няма да достига и през зимните утрини, студът ще боли като забит в корема юмрук. И един ден — освен ако Съпротивата не успее да ни върне държавата — самолетите и бомбите ще го намерят. Един ден окото на бомбардировача ще се обърне насам и ще изпепели всичко като лазерен лъч. Един ден цялата Пустош ще бъде заличена, ще залеем всичко с бетон, ще построят красиви къщи с цветни градини, паркове и горички и ще я превърнат в лъскав свят, който работи като часовник, свят от метал и машини, където хората крачат в стройни редици към смъртта си.

Разпределяме внимателно храната и най-после, след нови три дни в път, стигаме до един мост, който бележи началото на последните петдесет километра. Дълъг и тесен, мостът е направен от стоманени въжета, заледени и потъмнели от времето. Прилича на гигантско насекомо, което прекосява реката с потопени във водата крака. Блокиран преди години, той отдавна не се използва, освен от пътуващи Невалидни, и дървените му перила на места са прогнили.

В началото на моста има голяма зелена табела. Единият ѝ край се е откачил от металната пластина и сега думите пътуват вертикално надолу. Докато преминаваме, чета: „Тапан Зий Бридж“. Табелата се люлее на силния вятър, беззащитна пред поривите му. Те са толкова силни, че насълзяват очите и изпълват въздуха с призрачни стонове.

Водата под нас има цвят на нагънат цимент. Поглеждам надолу и ми се завива свят от височината. Някога четох, че ако скочиш във вода

от такова разстояние, ударът ще бъде жесток, сякаш си скочил на камък. Това ми напомня за една история от новините. Някакво момиче скочило от покрива на лабораториите в деня на своята процедура. Споменът носи със себе си познатото чувство за вина.

Но Алекс би искал точно това от мен. Да ме види с белег на врата, добре зараснал, както при истинската процедура, да види здравите ми мускули и ясната цел пред мен. Той вярваше в Съпротивата, аз също ще вярвам и ще работя за нея.

И може би тогава един ден ще го видя отново. Може да се окаже, че наистина има рай след смъртта. И може би е отворен за всички, не само за излекуваните.

Но в момента бъдещето, както и миналото, няма значение. В момента има само бази, изградени от отпадъци, на края на някой разрушен град, съвсем близко до стените му и до оградата. Гладни и премръзнали, ние вървим към мястото, където има вода, храна и стени, които ще ни пазят от свирепия вятър. Ето това е раят за нас.

СЕГА

Раят е топла вода. Раят е сапун.

Подслона — така се нарича базата — има четири помещения: кухня, голям, почти колкото останалата част на къщата склад и спално помещение, наблъскано с набързо сковани нарове. Четвъртото помещение е за къпане. Върху висока платформа е поставена решетка, а върху нея — различни по големина метални съдове, служещи за вани. Под решетката има гладка каменна основа и стари, станали на въглен парчета дърво — останки от огъня, който палехме тук през зимата, за да затоплим едновременно водата и въздуха.

След дълго опипване в тъмното намирам фенерче и паля огън с останалите в ъгъла на склада дърва, а Джулиан взима газовия фенер и тръгва да разглежда останалата част от къщата. Вадя вода от кладенеца, но съм прекалено изтощена, затова пълня ваната само наполовина. Ръцете ми се разтреперват, преди да довърша, и си казвам, че това ще е достатъчно да се изкъпя.

Взимам от склада сапун, дори намирам истинска хавлиена кърпа. От полепналата по кожата мръсотия ме сърби ужасно. Прахта се е набила навсякъде — в очите, в носа ми, дори и по миглите.

Преди да се съблека, викам:

— Джулиан?

— Да?

Гласът му се чува отдалече, доколкото мога да преценя, идва от спалното помещение.

— Стой, където си. Чуваш ли?

Банята няма врата. Няма смисъл от нея, а в Пустошта онова, от което няма смисъл, не се строи и не се прави.

Минава време, преди да чуя отговора му:

— Добре.

„Какво ли си мисли сега?“, питам се аз. Гласът му долита до мен някак висок, напрегнат, но може да си е нормален, а ламаринените и дъсчените стени да го променят.

Оставям пистолета на пода и свалям дрехите, наслаждавайки се на тежкия звук от падането на дънките на пода. Оглеждам се и в първия момент не мога да позная тялото си. Някога бях закръглена и мека въпреки мускулите на бедрата от бягането. Коремът ми беше издут, гърдите — тежки и пълни.

Сега всичко се е свило. Приличам на върлина. Гърдите ми са толкова малки, че могат да минат за пъпки. Кожата ми е нашарена от всякакви рани и драскотини. Дали ще ме хареса Алекс, ако ме види сега? Дали Джулиан ме намира за хубава?

Изхвърлям и двата въпроса от главата си като ненужни и ненавременни и се заемам със себе си. Търкам до червено всеки сантиметър от кожата, почиствам под ноктите, зад ушите и вътре в тях. Спирам се подробно между пръстите и между бедрата. Насапунисвам косата и оставям пяната да влезе в очите ми. Когато най-после се изправам, хлъзгава като риба от сапуна, по стените на ваната има черна линия от мръсотията. Мислено благодаря, че моите хора не са поставили огледала и мога да се видя само във водата. Отражението ми прилича на сянка, но това ми е достатъчно, не искам подробности.

Подсушавам се и обличам чисти дрехи — клин, плътни чорапи и суитчър. Топлата вода ме освежава и връща живота в мен. Чувствам се достатъчно силна, за да извадя още вода от кладенеца и да напълня друга вана за Джулиан.

После излизам от банята и го намирам в склада, приклепнал до един от ниските рафтове. Някой е оставил там десетина книги, всичките забранени. Джулиан разлиства една от тях.

— Твой ред е — казвам.

Той подскача и затваря рязко книгата. Изправа се, обръща се към мен и ме поглежда виновно. Когато вижда, че съм аз, погледът му изведнъж се променя, но не мога да определя по какъв начин.

— Няма проблем — успокоявам го бързо. — Тук можеш да четеш всичко, което си поискаш.

— Аз... — започва той, но засича и поклаща глава. Продължава да ме гледа с онзи странен, неопределим поглед и изведнъж ми става горещо. Сигурно водата е била прекалено топла. — Спомням си тази книга — казва накрая той, но ми се струва, че не това са думите, които искаше да каже. — Виждал съм я в кабинета на баща ми. В тайния му кабинет.

Кимам разбиращо. Той поднася книгата към очите ми и аз прочитам заглавието ѝ: „Големите надежди“ от Чарлз Дикенс.

— Не съм я чела още — признавам си. — Так все повтаряше, че е една от любимите му...

Казвам го и веднага си прехапвам езика от яд. Не биваше да произнасям името на Так пред него. Не че му нямам доверие, ето, пускам го в нашата база, но той все пак е Джулиан Файнман, а за да успее, Съпротивата трябва да остане в тайна.

Слава богу, мислите на Джулиан са другаде и той не обръща внимание.

— Брат ми... — казва той, задавя се и започва отново. — Намерих тази книга при вещите на брат ми. След смъртта му. Не знам защо се разрових в тях. Нямам представа какво съм търсил.

„Път към него“, си казвам наум, но не го споделям на глас.

— Задържах я. — Той повдига едното ъгълче на устните си в горчива усмивка. — Разрязах дюшека и я криех там, за да не я намери баща ми. И започнах да я чета.

— Хубава ли е? — питам аз.

— Пълна е със забранени неща — произнася бавно Джулиан, сякаш претегля всяка дума. Погледът му бяга от мен и за миг стоята се изпълва с напрегната тишина. После очите му отново се връщат при моите и този път усмивката му е лека и приятна. — Да. Много е хубава. Велика книга.

За моя изненада се засмивам. Може би заради начина, по който го каза — разпръсна напрежението и направи нещата леки и приятни. С Джулиан бяхме отвлечени. Бяхме бити и гонени. И няма как да се приберем у дома. Идваме от два различни свята и принадлежим на различни каузи. Но въпреки това усмивката му казва, че всичко ще бъде наред.

— Напълних ти ваната. Водата сигурно се е стоплила. Вземи си чисти дрехи. — Посочвам към педантично подредените рафтове с табелки над тях: „Мъжки дрехи“, „Женски дрехи“, „Детски обувки“. Работа на Рейвън, естествено.

— Благодаря.

Той грабва една нова риза и панталони и след кратко колебание връща „Големите надежди“ сред другите книги. Изправя се и, притиснал дрехите до гърдите си, казва:

— Знаеш ли, тук не е толкова лошо.

— Правим каквото можем — свивам рамене, но вътрешно съм поласкана.

Той тръгва към банята, но когато стига до мен, спира изведнъж и мускулите му се втвърдяват. Забелязвам как тялото му потръпва и за един ужасяващ миг си казвам: „Божичко, ще получи пристъп!“ Но той казва просто:

— Косата ти...

— Какво? — Толкова се изненадвам, че едва успявам да отворя уста.

Джулиан не гледа в мен, но аз усещам напрежението и вътрешната му тревожност и това ме прави по-уязвима за погледа му.

— Косата ти мирише на рози — довършва той. Преди да отговоря, излиза в коридора и ме оставя сама с пърхащи пеперуди в гърдите.

Докато го чакам да се изкъпе, решавам да приготвя вечерята прекалено съм уморена, за да паля старата готварска печка, затова слагам на масата солени бисквити и отварям две консерви с боб, буркан с гъби и друг с домати — всичко, което не изисква готвене. Намирам и осолено говеждо и взимам само няколко парчета, въпреки че съм толкова гладна, та мога да изям цяла крава. Но трябва да оставим нещо и за другите. Такива са правилата.

В базата няма прозорци и навсякъде е тъмно. Изключвам и фенера, не искам да хабя напразно батериите му, но намирам няколко дебели свещи, изгорели почти до основата, и ги поставям на пода. В Подслона няма маси. Когато Хънтър и другите продължиха на юг, към Делауеър, а ние с Рейвън и Так останахме тук, всяка вечер се хранехме така, приведени над една обща чиния, с припламващи сенки около нас. Струва ми се, че това беше най-щастливото ми време след бягството ми от Портланд.

От банята долита плисък на вода и тананикане. Изглежда, и Джулиан открива рая в малките неща. Отивам до външната врата и я открехвам. Слънцето вече залязва. Небето е бледосиньо с нишки от розови и златисти облаци. Металните отпадъци около базата — боклуци и шрапнели — проблясват в червено. Като че ли забелязвам някакво движение вляво от мен. Сигурно е онази котка, пробива си път сред отломките.

— Какво гледаш?

Обръщам се бързо и затръшвам вратата. Не чух кога е излязъл от банята и с изненада го откривам съвсем близо до мен. Подушвам аромата на сапун, но усещам и онази специфична и вълнуваща миризма на момче. Мокрите му къдрици се вият около широката челюст по невероятен начин.

— Нищо — отвърщам, но той продължава да стои там и да ме гледа, затова добавям: — Почти си заприличал на човек.

— Почти се чувствам човек — усмихва се той и прокарва ръка по косата си. Виждам, че е успял да намери тениска и панталони по неговия размер.

Хубавото е, че Джулиан не задава много въпроси за базата, не го интересува кой живее тук и кой я е построил. Сигурно умира от глад. Паля свещите, двамата сядаме с кръстосани крака на пода и за известно време разговорите престават. За сметка на това челюстите ни работят. Но след вечерята започваме разговор. Джулиан ми разказва за детството си в Ню Йорк и ме пита за Портланд. Споделя, че иска да учи математика в колеж, а аз му разказвам за наградите си по бягане.

Никой не обелва и дума за лечението, за Съпротивата, за СДА и за онова, което може да се случи утре. И за този час и нещо, докато седим един срещу друг на пода, за пръв път усещам, че разговарям с истински приятел. Той се смее често, както се смееше Хана. Добър разказвач е и още по-добър слушател. Странно, но с него се чувствам уютно, по-уютно, отколкото с Алекс.

Не искам да сравнявам Алекс с Джулиан, но несъзнателно го правя и, ядосана на себе си, ставам по средата на разказа му и отнасям чиниите в мивката. Той спира и с изненада ме проследява — потръпва, когато тряскам чиниите в коритото.

— Добре ли си? — пита ме след малко.

— Добре съм — отвърщам прекалено остро. В този момент се мразя, мразя и Джулиан, без да знам защо. — Просто съм уморена.

Това поне е истина. Изведнъж усещам такава умора, каквато не съм изпитвала през целия си живот. Искам да спя цяла вечност; искам да оставя сънят да ме затрупа като сняг.

— Ще потърся одеяла — казва Джулиан и става.

Долавям, че се колебае, преди да излезе, но се преструвам на много заета с чиниите и не се обръщам. В момента не искам да срещам

погледа му.

— Хей, забравих да ти благодаря — казва той и започва да кашля безпричинно. — Ти ми спаси живота там, в тунелите.

Свивам рамене и продължавам да стоя с гръб към него. Стискам ръба на мивката толкова силно, че кокалчетата на ръцете ми побеляват.

— Ти също спаси моя — успявам да кажа. — Онзи Лешояд щеше да ме прободете.

Той започва да говори отново и аз мога да се закълна, че се усмихва.

— Значи двамата се спасихме взаимно.

Обръщам се, но той вече е взел една от свещите и изчезва по коридора, като ме оставя сама със сенките.

Джулиан е избрал два нара на първия етаж и ги е оправил, доколкото може, с чаршафи, които не пасват на размерите на леглата, и тънки вълнени одеяла. Оставил е раницата до едно от тях. В стаята има десетина легла, но той е избрал нашите да са съседни. Не искам да се замислям какво може да означава това. Влизам в помещението с друга свещ в ръка и го намирам, седнал на своето легло, да сваля чорапите си. Вдига поглед към мен и лицето му излъчва такава неподправена радост, че за малко не изпускам свещта. Пламъкът угасва от рязкото движение на ръката ми и двамата оставаме на тъмно.

— Ще намериш ли леглото си? — пита ме той.

— Да.

Тръгвам към гласа му и използвам другите легла от редицата за ориентир.

— Леко — слага той ръка на гърба ми, когато минавам покрай него, за да стигна до моето легло. Лягам под чаршафа и одеялото. И двете миришат на мухъл и съвсем леко на мишотини, но въпреки това съм благодарна. Топлината от огъня в банята не стига дотук. Когато издишам, от устата ми излиза малко бяло облаче и се изгубва в мрака. Сънят бяга от очите ми. Изтощението, което ме повали след вечерята, изчезна толкова бързо, колкото и дойде. Лежа настръхнала и с напрегнати мускули. Чувам само дишането на Джулиан и усещам тялото му до моето в тъмнината. След малко той заговаря с тих пресипнал глас:

— Лена?

— Да?

Сърцето ми бие като лудо в гърдите и гърлото. Усещам как Джулиан се обръща с лице към мен. Между нас има само няколко сантиметра, толкова сме близо, че си представям как лежим един до друг на широка спалня.

— Мислиш ли понякога за него? За момчето, което те зарази?

В мрака преминават образи: корона от златистокестенява като есенни листа коса; сянка на тичащо до мен момче, излязло като че от съня ми.

— Опитвам се да не мисля за него.

— Защо не? — пита тихо той.

— Защото боли — прошепвам аз.

Гърдите на Джулиан се повдигат ритмично и ме успокояват.

— А ти мислиш ли понякога за брат си? — питам аз.

След кратка пауза го чувам да казва:

— През цялото време... Казаха ми, че след процедурата нещата ще се оправят. — Отново настъпва тишина. Минава време, докато заговори отново. — Искаш ли да ти кажа още една тайна?

— Да.

Увивам плътно раменете си с одеялото. Косата ми е още мокра и пада по тях като ледени висулки.

— Знам, че няма да помогне. Лечението, имам предвид. Знам, че ще ме убие, но аз... аз исках това. — Думите продължават да се сипят бавно, но напористо. — Досега не съм споделял това с никого.

Изведнъж ми се доплаква. Искам да протегна ръка към неговата, да му кажа, че всичко е наред, да допра устни до ухото му, да се притисна в него, както правех с Алекс, и да усетя дъха си върху топлата му кожа.

„Той не е Алекс. Ти не искаш Джулиан. Ти искаш Алекс, а той е мъртъв“.

Но това не е вярно. Искам и Джулиан. И цялото тяло ме боли от желание. Искам да усетя меките му устни върху моите, искам ръцете му на гърба си и в косите ми. Искам да се изгубя в него, да се слея с него, да усетя как кожата ни се топят и образуват еднородна сплав.

Стискам очи и заповядвам на мислите да изчезнат, но в съзнанието ми образите на Джулиан и Алекс се сливат. Лицата им се

припокриват, после се разделят, размиват се отново като пометени от буен поток, покриват се и се разделят, покриват се и се разделят, докато губя представа към кого протягам ръце — в тъмното и в съзнанието си.

— Лена — вика ме отново Джулиан, този път още по-тихо.

От неговата уста името ми звучи като музика. Премества се по-близо до мен и дългото му тяло прогонва тъмнината в стаята. Аз също правя несъзнателно движение към него. Сега съм на самия ръб на леглото, възможно най-близо до неговото. Но не намирам сили да се обърна и да го погледна. Налагам си да остана на място. Заповядвам на раменете и краката си да замръзнат и се опитвам да направя същото и със сърцето си.

— Да, Джулиан?

— Какво усещаш?

Много добре знам за какво пита, но се правя на ударена.

— За какво питаш?

— За делириума. — Той притихва. Чувам го да се смъква на пода и да сяда със събрани колене между двете легла. Не смея да мръдна, дори не смея да дишам. Ако се обърна към него, устните ни ще се окажат на няколко сантиметра едни от други. — Какво усещаш, когато си заразен?

— Не... мога да ти го опиша — успявам да избутам от устата си аз. Не мога да дишам, не мога да дишам, не мога да дишам. Джулиан мирише на дима от огъня в банята, на сапун, на рай. Представям си как опитвам вкуса на устните му, как ги захващам с моите.

— Искam да знам — казва той толкова тихо, че едвам успявам да го чуя.

Пръстите му докосват нежно челото ми и докосването му също е шепот, безшумна въздишка. Продължавам да лежа неподвижно, като парализирана. Пръстите му тръгват надолу, проследяват извивката на носа ми, стигат до устните и ги притискат лекичко, така че да усетя соления им вкус, да усетя извивките и ръбовете на палеца му върху долната си устна, после минават по брадичката, по извивката на челюстта, отново поемат към косата ми и запалват всичко в мен, приковават ме към леглото и не ми дават възможност да избягам.

— Нали ти казах, че веднъж видях едни хора да се целуват? — пита задавено той. Сега гласът му е нисък, гърлен... — Искаш ли...

Той не довършва въпроса си. Няма нужда. Изведнъж тялото ми се размразява; бяла топлина изпълва гърдите и отпуска устните ми. Трябва само да обърна главата си и неговите ще намерят моите.

Обръщам се и ние се целуваме: в началото бавно, колебливо, защото той не знае как, а от моята последна целувка мина цяла вечност. Усещам вкус на сол, на захар и на сапун; минавам с език по горната му устна и той застива за момент. Тя е мека, топла, прекрасна. Той започва да изучава моите устни с език и ние се отпускаме, дишайки един в друг. Той хваща лицето ми в ръцете си и аз затварям очи, оставяйки се на вълната на нежната радост от целувката. Толкова съм щастлива, че съм готова да се разплача. Усещам силните му гърди да се притискат в моите и го придърпвам инстинктивно към леглото. Не искам това да свършва. Мога да го целувам, да се наслаждавам на пръстите му в косите си и да слушам как мълви името ми цяла вечност.

Най-после, за пръв път след смъртта на Алекс, намирам път към свободата, към свободно от стени и огради място, което не познава страха. Все едно че летя.

Изведнъж Джулиан спира и се отдръпва от мен.

— Лена... — започва задъхано, сякаш е бягал километри наред.

— Не казвай нищо — прекъсвам го със свито гърло. Целувката е крехко нещо, превръща хората в стъкло. — Не разваляй всичко.

Но той продължава:

— Какво ще стане утре, Лена?

— Не знам.

Той отпуска глава до моята. За миг ми се струва, че долавям нечие друго присъствие в тъмното, някакво движение, и обръщам глава наляво. Няма нищо. Представям си, че зад нас има сянка на призрак. Представям си Алекс.

— Не се тревожи за това сега — казвам повече на себе си, отколкото на Джулиан.

Леглата тук са много тесни. Обръщам се настрани и се отдалечавам от Джулиан, но когато сключва ръце около мен, се връщам при него и се сгушвам в извивките на тялото му. Те ми пасват така, сякаш са създадени за мен. Искането ми се да избягам от тях и да плача. Искането да помоля Алекс — където и да е сега, в което и свят да се намира — да ми прости. И искам да целуна отново Джулиан.

Но не правя нито едно от тези неща. Лежа тихо и слушам спокойния ритъм на сърцето му, слушам, докато моето го улавя и започва да бие в синхрон, оставям се в ръцете му и преди да заспя, произнасям кратка молитва с надеждата утрото някак си да ни подмине.

Но то идва. Намира начин да проникне през цепнатините на дървените стени и през пролуките на покрива, просветлява нощта и изпълва стаята със сив мрак. Събуждам се напълно объркана. Ръцете на Алекс са около мен. Не. Това са ръцете на Джулиан. Усещам прегръдката и горещия му дъх във врата си. Толкова са ме стоплили, че през нощта съм изритала завивката в краката си. Отварям очи и улавям някакво движение в коридора. Котката е успяла да се вмъкне в къщата.

В същия момент сънят отлита от очите ми и всички съмнения изчезват. Снощи затворих вратата и собственоръчно я заключих. Нещо ме стисва за гърлото. Ставам бързо и прошепвам:

— Джулиан...

В същия миг всичко около нас избухва. Полицаи и регулатори с газови маски и сиви униформи нахлуват през вратите, разбиват стените, реват, крещат. Един от тях ме сграбчва, друг измъква Джулиан от леглото. Той вече е буден и ми говори нещо, но аз не мога да го чуя заради ужасните писъци, които, изглежда, излизат от мен. Добирам се до останената до леглото ми раница и удрям с нея регулатора, който ме държи, но трима нови се нахвърлят върху мен, затискат ме между две легла и аз разбирам, че е безсмислено да бягам. Сещам се за пистолета, той все още е в банята, лежи на пода напълно безполезен. Някой ме хваща за яката, дърпа ме и едва не ме задушават. Друг регулатор извива ръцете ми на гърба, слага ми белезници и ме блъска напред. Полувлачена и полубутана, излизам от Подслона на яркото, струящо като течено злато слънце и единственото, което виждам, са още полицаи и групи от Специалните части. Обградили са сградата и стоят като препарирани в очакване на заповеди.

„Това е капан“, пищи моето гърчещо се от страх съзнание. Няма начин да не е капан.

— Пипнахме ги — казва някой по радиостанцията си и изведнъж пространството около нас оживява, въздухът започва да вибрира от

звуци. Хората викат, размахват ръце един към друг. Двама полицаи палят мотоциклетите си и пълнят въздуха с мирис на изгорял бензин, радиостанциите прашят и пукат, настъпва истинска какофония.

— Десет — четири, десет — четири. Хванахме ги.

— На трийсет километра зад регулираната земя... някакво скривалище...

— Отряд Петстотин и осем до Главния щаб...

Джулиан върви след мен, обграден от четирима регулатори. На неговите ръце също има белезници.

— Лена! Лена! — чувам го да вика, опитвам се да се обърна, но регулаторът зад мен ме сръчкава в гърба.

— Не спирай! — заповядва ми и аз с изненада чувам женски глас. Звучи странно и неясно през газовата маска, но със сигурност е на жена.

На пътя има цяла колона от автомобили, полицаи и хора от Специалните части. Някои от тях са в пълно бойно снаряжение, други са в цивилни дрехи, облегнали са се на колите, разговарят и пият кафе от картонени чаши. Докато ни водят надолу покрай тях, малцина ни обръщат внимание. Изведнъж гневът избухва в гърдите ми и аз се разтрепервам като лист, едва се сдържам да не се изплюя в краката им. За тях това е рутина. В края на работния ден ще си отидат в редовите си къщи, при редовите си семейства, и изобщо няма да си спомнят за разплаканото момиче, което колегите им са влачили покрай тях, най-вероятно водейки го към неговата смърт.

На един ъгъл зървам черна лимузина. Бялото тясно лице на Томас Файнман ме гледа безстрастно оттам. Ако можех да освободя ръцете си, бих забила юмрук в това лице направо през затворения прозорец и бих гледала с удоволствие как малките парченца стъкло експлодират в лицето му. Да видим дали и тогава ще запази спокойната си физиономия.

— Хей, хей.

Един полицай ни маха с ръка и сочи с радиостанцията към полицейския микробус пред нас. Черните букви трептят като живи върху искрящо бялата боя на корпуса: „Отдел за корекции, реформации и прочистване. Ню Йорк“. В Портланд имахме само един затвор и той се наричаше „Криптата“. Там затваряха и криминалните елементи, и бунтовниците плюс лунатиците, повечето от тях увредени

от лечението. В Ню Йорк и прилежащите му градове има мрежа от свързани помежду си затвори, която владее цялата област. Името ѝ е още по-гадно от онова, което управата на Портланд е дала на своя затвор. „Кенефа“.

— Дайте ги насам — маха друг полицаи от друг микробус и всички замлъкват.

Изведнъж настъпва хаос, всички са объркани. Не съм виждала подобна акция досега. Тук има прекалено много хора, прекалено много коли, прекалено много радиостанции пълнят въздуха с характерното си прашене и прекалено много служители на реда викат и спорят помежду си. Виждам един регулатор и един полицаи да се карат за юрисдикцията.

Главата ми бръмва. Слънцето изгаря очите ми. Виждам само ярките му лъчи над металната река от автомобили. Двигателите на всички работят и изпускат газове, които превръщат въздуха в мираж.

Паниката ме завладява. Нямам представа какво става с Джулиан и това ме подлудява. Не го виждам зад себе си, нито някъде из тълпата.

— Джулиан! — крещя, но не получавам отговор, освен този от един полицаи, който се обръща към мен, поклаща отвратно глава и плюе между краката ми. Започвам да се боря с жената, която ме държи, опитвам се да се отскубна от ръцете ѝ, но тя ме стиска здраво за китките и колкото повече се дърпам, толкова повече затяга хватката си.

— Джулиан! Джулиан!

Никакъв отговор. Паниката образува твърда буца, която запушва гърлото ми. „Не! Не отново! Не!“

— Добре, добре, продължавай напред — чувам изкривения от газовата маска глас на полицаиката, докато ме бута напред покрай редицата от коли и мотоциклети. Регулаторът начело на процесията говори забързано по радиостанцията, спори с шефа си кой точно трябва да ме поеме и почти не поглежда към нас. Докато напредваме бавно през тълпата от униформени, аз не спирам да се дърпам и да се боря с всички сили, въпреки че всяко движение предизвиква остра болка от раменете чак до китките. Тази жена има железни ръце. Да не говорим, че дори и да се освободя, белезниците са на мен и преди да направя и три крачки, ще ме хванат отново.

Но буцата в гърлото, страхът и тревогата за Джулиан отнемат способността ми да мисля логично. Трябва да го намеря. Трябва да го

спася.

Зад всичко това един гласец продължава да крещи в мен: „Не отново, не отново, не!“

— Джулиан! — викам, мятam един къч назад и уцелвам крака на жената. Чувам я да изохква и за миг хватката около китките ми се разхлабва. Но веднага след това ги стиска толкова силно, че дъхът ми спира от болка.

Спирам, за да дам почивка на ръцете си, и поемам дълбоко въздух. Опитвам се да спра напиралците сълзи. В същия момент тя се навежда напред и маската ѝ се допира до ухото ми.

— Лена — казва тихо тя. — Не искам да те нараня. Аз съм борец за свобода.

Замръзвам на място. Това е кодовото название, което симпатизантите и Невалидните използват, за да се идентифицират. Преставам да се дърпам и нейните ръце също отпускат хватката си. Тя продължава да ме води напред, край автомобилната колона. Върви бързо и толкова целенасочено, че никой не ни спира.

След края на колоната виждам бял микробус, паркирал точно зад завоя на първата отбивка към тесен и пращен път. До него има табела със знака за „Кенефа“. Буквите са малко по-различни от нормалните. Като че ли са по-дребни, но човек трябва специално да се вгледа, за да открие разликата. Завиваме към пътя без настилка и една огромна камара с метални отпадъци и бетонни парчета ни скрива от останалата папалач.

Жената неочаквано освобождава ръцете ми. Изтичва до микробуса, изважда от джоба си голяма връзка с ключове и отваря задните врати. Вътре е тъмно и мирише на вкиснато.

— Влизай! — заповядва тя.

— Къде ме водиш? — питам объркано. Писна ми от тази неяснота. От дни се чувствам объркана, все подозирам, че някой ме следи, че някой е организирал всичко това.

На сигурно място — отвръща тя. Въпреки маската долавям ясно тревогата в гласа ѝ.

Нямам друг избор, трябва да ѝ се доверя. Тя ми помага да се кача в микробуса и ми казва да се обърна, за да отключи белезниците на ръцете ми. После хвърля раницата на пода до мен и затръшва вратата. Чувам я да заключва вратата и сърцето ми отново се свива от страх.

Пак съм под ключ. Но си казвам, че не може да е по-лошо от онова, което ме чака навън. Това ме подсеща за Джулиан и стомахът ми се преобръща. Какво ли ще му се случи? Може би (в мен припламва искрица надежда) заради баща му ще бъдат по-снизходителни към него. Може би ще решат, че всичко е една голяма грешка.

Наистина беше грешка. Онази целувка и пръстите му в косата ми.

Не беше ли?

Микробусът подскача напред, запраща ме в едната стена и аз използвам лакътя си, за да не падна. Подът се клати като пиян, трака и ние поемаме по неравния път. Опитвам се мислено да проследя маршрута му. Сигурно сега минаваме покрай бунището до старата железопътна гара и оттам към тунела, който отвежда до Ню Йорк. След десетина минути спираме. Пропълзявам до предната част и долепям ухо до стъклената преграда между мен и кабината. Тя е боядисана в черно и е абсолютно непрозрачна. Гласът на жената достига до мен. Различавам и още един глас — мъжки. Предполагам, че говори с граничния контрол, и притихвам.

Чакането ме побърква. Сега ще й искат личната и служебната карта, ще проверяват, ще питат. Секундите текат и се превръщат в минути. Жената мълчи. Може би чака подкрепление. Дори и да е така, в микробуса е адски студ, а аз съм мокра от пот.

Изведнъж чувам втори глас да излайва някаква заповед. Двигателят угасва и се възцарява пълна тишина. Вратата от страната на шофьора се отваря и се затваря. Микробусът се залюлява.

Защо излиза тя? Въпросите започват да се прескачат в главата ми. Ако е част от Съпротивата, може да са я разпознали и да я арестуват. Следващата им жертва съм аз. Но да предположим, че не ме открият. Не съм сигурна кое от двете е по-лошо за мен. Ще остана заключена тук и ще умра от глад или ще се задуша. Щом си го помисля, дишането става трудна задача. Въздухът е гъст и недостатъчен. Потта мокри косите ми и се стича на вадички по врата ми.

Вратата на шофьора отново се отваря, двигателят изръмжава и микробусът се понася напред. Не знам как, но усещам, когато влизаме в тунела Холанд. Усещам го като дълго черно гърло около микробуса, като влажно място, пълно с ехтящи звуци. Представям си сивите води

на реката над нас и неволно се замислям за начина, по който очите на Джулиан се променят, когато ъгълът на светлината върху тях се променя.

Микробусът излиза от тунела, но преди това се удря в стената му и стомахът ми хвърква нагоре като ракета, после пада рязко до пода. Прилепвам се до ламаринения корпус и чувам трафика отвън: далечен вой на сирена, нетърпелив клаксон близо до нас. Сигурно вече сме в Ню Йорк и всеки момент ще стигнем крайната си цел. И всеки път, когато спираме, очаквам жената с маската да се появи на вратата и да ме завлече право в затвора въпреки уверението ѝ, че е на наша страна. Но минават още двамазет минути в път и аз изгубвам ориентация. Отказвам се да следя пътя и се свивам на кълбо върху мръсния под. Той вибрира под брадичката ми, разтърсва вътрешностите ми и на мен отново ми се повдига. Около мен мирише на мръсни тела и стара храна.

Най-после микробусът забавя ход и спира. Сядам с разтуптяно сърце. Дочувам кратка размяна на думи. Жената казва нещо, което не разбирам, и някой ѝ отговаря: „Чисто е“. После се чува ужасно скърцане, сякаш се отваря огромна порта с ръждясали панти. Микробусът изминава още петдесетина метра и отново спира.

Този път двигателят също затихва. Шофьорът излиза от кабината и мускулите ми се стягат. Хващам раницата в ръка, готова да бягам или да се бия.

Вратата се отваря и аз надничам предпазливо към светлото петно. Разочарованието стяга гърлото ми. Надявах се да разбера нещо, да доловя от видяното защо ме отвлякоха и кои са те, но откривам, че сме в непознато помещение от бетон и открити железни греди на тавана. Вратата е двойна, достатъчно голяма, за да пропусне микробуса през себе си. В другия край има единична врата, метална и боядисана в същия безличен сив цвят като всичко наоколо. Добре, че поне има електричество. Това означава, че сме в одобрен град или близо до такъв.

Жената е махнала газовата маска, но лицето ѝ е покрито с полиестерен плат с изрязани дупки за очите, устата и носа.

— Какво е това място? — питам аз, ставам и мятам раницата на рамо. — И коя си ти?

Тя мълчи, вперила напрегнат поглед в мен. Очите ѝ са сиви като буреносен облак. Изведнъж протяга ръка, сякаш иска да ме докосне, но аз отскачам назад и се удрям в стената на микробуса. Тя също се отдръпва и свива ръце в юмруци.

— Чакай ме тук — нарежда ми тя и се обръща към двойната врата, която преди малко ни прие, но аз я хващам за ръката.

— Искам да знам какво става — казвам твърдо. Дойде ми до гуша от сиви стени, затворени помещения, маски и играчки. Искам отговори. — Искам да ми кажеш как ме открихте и кой те изпрати при мен.

— Не съм аз тази, която ще ти даде нужните отговори — отвърща тя и се опитва да се отскубне от мен.

— Свали си маската — настоявам аз и за миг ми се струва, че виждам сянка на страх в очите ѝ, но след малко всичко отминава.

— Пусни ме — моли ме тихо, но твърдо тя.

— Добре — тръсвам глава. — Тогава ще я сваля аз.

Протягам ръка към маската. Тя се отдръпва, но не достатъчно бързо, аз успявам да повдигна леко еластичния плат на врата ѝ и виждам татуиран номер, цифрите вървят вертикално от ухото към рамото. Номерът е 5996. Но преди да повдигна по-високо, тя се отскубва и ме отблъсква от себе си.

— Моля те, Лена — казва тя и аз отново усещам странната нотка на страх или тревогата в гласа ѝ.

— Престани да повтаряш името ми — викам и продължавам наум: „Нямаш право да го произнасяш“.

Гневът изпълва гърдите ми и аз замахвам с раницата към нея, но тя избягва удара. Преди да атакувам отново, вратата зад мен се отваря. Обръщам се светкавично и виждам Рейвън да влиза от единичната врата.

— Рейвън! — изписквам, хуквам към нея и импулсивно обвивам ръце около врата ѝ. Никога досега не съм я прегръщала. Тя ми позволява да я притисна силно към себе си, преди да се отдръпне. По устните ѝ играе усмивка.

— Здравей, хлапе — казва, прокарва леко пръст по раната на врата ми и оглежда лицето ми за други поражения. — На нищо не приличаш, знаеш ли?

Так изниква след нея, обляга се на вратата и ни гледа усмихнато. Едва се удържам да не скоча на врата му, но се задоволявам да стисна протегнатата към мен ръка.

— Добре дошла отново при нас, Лена — приветства ме той и ме поглежда с дълбоките си тъмни очи.

— Не разбирам — казвам, местейки поглед от единия към другия. Не мога да си намеря място от радост; облекчението приижда на вълни в гърдите ми. — Как ме намерихте? Как разбрахте къде съм? Тя не искаше да ми каже нищо, аз...

Обръщам се и посочвам жената с маската, но нея вече я няма. Измъкнала се е през двойната врата.

— Спокойно, спокойно — смее се Рейвън и обгръща раменете ми с ръце. — Нека първо да те нахраним, нали? Сигурно си много гладна и много уморена. Така ли е?

Тя ме повежда покрай Так през отворената врата. Предполагам, че сме в някакъв изоставен и превърнат в убежище склад. Чувам и други гласове, смехът ехти през тънката преградна стена.

— Отвялякоха ме — казвам и думите започват да се сипят като водопад от мен. Трябва да им разкажа всичко. Те ще разберат. Ще могат да намерят смисъл в станалото и да ми обяснят всичко. — След демонстрацията последвах Джулиан в старите тунели. Там имаше Лешояди, те ме нападнаха... Само че, мисля, че работят в комбина със СДА и...

Рейвън и Так се споглеждат. Так взима думата:

— Виж, Лена. Знаем, че преживя много. Сега е време да си отдохнеш, чу ли? Сега си в безопасност. Наяж се и си почини.

Виждам, че са ме довели в стая с голяма сгъваема метална маса. На нея има ястия, каквито не съм яла от цяла вечност: пресни плодове и зеленчуци, хляб, сирене. Това е най-красивата гледка, която някога съм виждала. В стаята мирише на кафе — силно и ароматно.

Но аз все още не мога да седна и да ям. Първо трябва да разбера. Да им разкажа за Лешоядите и за подземните хора, за хайката тази сутрин и за Джулиан.

Те ще ми помогнат да спася Джулиан. Тази мисъл идва внезапно в съзнанието ми и аз забравям за глада и умората.

— Ама... — отварям уста да протестирам, но Рейвън ме прекъсва и слага ръка на рамото ми.

— Так е прав. Първо трябва да си върнеш силите. Ще имаме достатъчно време да говорим по пътя.

— По пътя ли? — повтарям и поглеждам Рейвън, после Так и обратно.

Те ми се усмихват едновременно и това не знам защо кара гърдите ми да потръпнат нервно. Виждам, че искат да ме омаят и незабелязано да сменят темата. Усмивките им приличат на тази на доктора, преди да бие инжекцията на детето. „Обещавам, че няма да боли повече от секунда.“

— Отиваме на север — казва Рейвън някак прекалено весело. — Обратно към базата. Е, не към старата ни база... Ще прекараме лятото до Уотърбъри. Хънтър се свърза с нас. Чул за една голяма база в периферията на града, от другата страна имало много симпатизанти и...

Завива ми се свят.

— Махаме ли се оттук? — питам смаяно и Рейвън и Так отново си разменят многозначителни погледи. — Не! Не можем да тръгнем сега.

— Нямаме друг избор — отвърща Рейвън и аз отново усещам гневът да се надига към гърлото ми. Гласът ѝ е нежен, напевен, сякаш разговаря с бебе.

— Не! — поклащам глава и притискам юмруци към бедрата си. — Не разбирате ли? Мисля, че Лешоядите работят със СДА. Бях отвлечена заедно с Джулиан Файнман. Държаха ни под земята дни наред.

— Знаем — казва Так, но аз вече хвърча на крилете на яростта и не чувам нищо друго.

— Трябваше да се бием с тях. Те за малко... за малко не ме убиха. Но Джулиан ме спаси. — Камъкът в корема ми тръгва нагоре. — Сега хванаха Джулиан и кой знае какво ще му направят. Вероятно ще го завлекат директно в лабораториите или в затвора, или...

— Лена — Рейвън слага ръка на рамото ми, — успокой се.

Но аз не мога. Цялата се треса от тревога и гняв. Так и Рейвън трябва да разберат. Трябва да...

— Лена — повтаря остро Рейвън и разтърсва рамото ми. — Ние знаем за Лешоядите. Знаем, че работят със СДА. Знаем за Джулиан и

за всичко, станало под земята. Обикаляме изходите дни наред. Надявахме се да се измъкнеш по-рано.

Това най-после затваря устата ми. Слава богу, Так и Рейвън спират да се хият. Но сега и двамата ме гледат със странно съжаление и съчувствие.

— Какво искаш да кажеш? — Отдръпвам се от Рейвън и залитам назад. Так дърпа един стол към мен и аз сядам тежко върху него. Никой не ми отговаря. Отново повтарям, по-объркана от всякога: — Нищо не разбирам. Так сяда срещу мен. Преди да заговори, изучава дълго пръстите на ръцете си.

— От известно време Съпротивата знаеше, че СДА плаща на Лешоядите за различни услуги. Наемат ги, за да предизвикват смут като този на демонстрацията.

— Но в това няма никакъв смисъл — поглеждам ги тъпо аз. Имам чувството, че мозъкът ми е блокирал напълно. Мислите хвърчат хаотично и стигат доникъде. Спомням си писъците и стрелбата. И проблясващите ножове на Лешоядите.

— Има голям смисъл — отвръща Рейвън, която продължава да стърчи права до мен, стиснала здраво ръце пред гърдите си. — Никой в Зомбиленд не знае, че има разлика между Лешоядите и останалите Невалидни. За тях ние сме еднакви. Лешоядите се появяват и действат като диви животни, а СДА показва на цялата страна какъв ужас ще настане без лечението, колко е важно всички веднага да бъдат подложени на терапия, за да се спре разпространението на делириума. Иначе светът ще се превърне в ад. Лешоядите са тяхното доказателство.

— Но... — В съзнанието ми текат картини от нападението. Виждам как Лешоядите се врязват с рев сред тълпата, лицата им са изкривени като на чудовища. — Загинаха хора.

— Двеста — уточнява скръбно Так, все още избягвайки погледа ми. — Двайсетина служители на реда. Останалите са редови граждани. Никой не си направи труда да преброи загиналите Лешояди. — Раменете му потръпват конвулсивно. — Понякога се налага отделни хора да се жертват заради благополучието на цялото общество.

Това е един от основните лозунги на СДА.

— Ясно. — Ръцете ми треперят неистово, хващам краищата на седалката на стола и стискам колкото сили имам. Но продължавам да

не разбирам нищо. — Добре. И какво ще направим ние?

Рейвън стрелва Так с поглед, но той продължава да гледа в земята.

— Вече направихме нещо за това, Лена — казва тя все още с онзи странен майчински тон и гърдите отново ме засърбят. Те искат да ми кажат нещо. И то няма да е хубаво.

— Не разбирам — повтарям вяло аз.

Следва тежка, наситена с напрежение тишина. Так въздъхва и казва през рамо на Рейвън:

— Казах ти, че трябваше да й кажем още в началото. Трябваше да й се доверим.

Рейвън стисва устни и едно мускулче извива брадичката й напред. Изведнъж си спомням онзи ден, две седмици преди демонстрацията, когато се прибрах у дома и чух Рейвън и Так да се карат.

— Не мога да разбера защо не можем да сме честни един към друг. Нали целта ни е обща?

Рейвън отвърна хапливо:

— Сама разбираш, че не бива да разкриваме целия план, Так. Така е по-добре. Имай ми доверие.

— Ти си тази, която не се доверява на никого.

Карали са се заради мен.

— Какво трябваше да ми кажете? — Сърбежът преминава в остра пареща болка.

— Давай тогава — присвива очи Рейвън. — Щом държиш да й кажеш всичко, моля, заповядай.

Езикът й хапе, но мога да се обзаложа, че зад думите й прозира страх. Тя се страхува от мен. Страхува се от реакцията ми.

— Какво да ми каже? — Не издържам повече тези тайнствени погледи и половинчати обяснения.

Так прокаква ръка по челото си.

— Добре, виж... — заговаря бързо той, нетърпелив да приключи с този разговор. — Ти и Джулиан не бяхте отвлечени по грешка, ясно? Не беше случайност. Беше планирано.

Горещата вълна плъзва по врата ми. Облизвам пресъхналите си устни.

— Кой го планира? — питам, сякаш не знам. Трябва да са били от СДА. И неволно отговарям на въпроса си. — СДА, нали?

Но Так извива лице в гримаса и казва:

— Не са те. Ние го направихме.

Настъпва пулсираща тишина. Едно, две, три, четири. Отброявам секундите, поемам дълбоко въздух, затварям очи и пак ги отварям.

— Какво?

Бузите на Так пламват.

— Ние го направихме. Беше план на Съпротивата.

Тишината продължава. Устата и гърлото ми пресъхват напълно.

— Аз... не разбирам.

Так отново отбягва погледа ми. Втрещва се в пръста си, който обхожда ръба на масата напред и после назад, напред и назад.

— Ние платихме на Лешоядите да отвлекат Джулиан. Не ние с Рейвън, а Съпротивата... един от ръководството беше внедрен като член на СДА. Не че има някакво значение... Лешоядите биха направили всичко на съответната цена и фактът, че за известно време работеха със СДА, не значи, че не можеш да ги купиш.

— Джулиан — повтарям като в несвяст. Съзнанието и крайниците ми отказват да работят. — Ами аз?

За част от секундата виждам колебанието му.

— Платихме им да задържат и теб. Те знаеха, че едно момиче следи Джулиан, и им беше наредено да хванат и него.

— И са си мислели, че ще получат откуп за нас — довършвам аз. Так кима.

Не мога да позная гласа си, звучи ми като чужд, сякаш идва от много далеч. Едва успявам да си поема дъх и да кажа:

— Защо?

Рейвън стои неподвижно пред мен и се взира в земята. Изведнъж казва отривисто:

— Ти никога не си била в истинска опасност. Лешоядите бяха наясно, че няма да получат нищо, ако те докоснат.

Припомням си кавгата между похитителите, докато се криехме в тунела. Настоятелен глас убеждаваше Албиноса да се придържа към първоначалния план, след като пребиха Джулиан, за да издаде кодовете

за охранителната система на дома си. Явно са изгубили търпение. Искали са по-бързо да си вземат парите.

— Не съм била в истинска опасност — казвам тихо. Рейвън гледа нанякъде. Тя също не иска да ме погледне. — Аз... едва не умрях. — Гневът нажежава нервите ми до червено. — Можехме да пукнем от глад и от жажда. Джулиан беше премазан от бой. Трябваше да се биеш...

— И успяхте — прекъсва ме тя. Най-последно вдига очи към мен и за мой ужас те светят доволно. — Ти избяга и спаси Джулиан.

В първия момент не намирам думи да отговоря. Истината за станалото ме зашеметява и запалва пожар в мен.

— Значи всичко това... е било един тест?

— Не! — отсича Так. — Не, Лена, искам да ни разбереш правилно. Тестът беше част от това, но...

Избутвам стола от масата и се обръщам, не искам да го слушам повече. Искам да се свия на кълбо. Да изкрещя или да ударя нещо.

— Беше много повече. Ти ни помогна много. И ние бяхме сигурни, че си добре. Имаме си свои хора в тунелите и ги бяхме предупредили да се грижат за теб.

Човекът плъх и Койн. Сега разбирам защо ни помогнаха. На тях също им е било платено.

Устните ми отказват да се движат. Трудно ми е дори да преглъщам. Всичките ми сили са съсредоточени в едно, да ме задържат на крака. Отвлечането, страхът, убитите в тунела охранители... всичко е било дело на Съпротивата. Наше дело. Заради някакъв си тест.

Рейвън заговаря отново. Гласът ѝ трепти от напрежение и принуден ентусиазъм. Като на търговец, който убеждава да купуваш, купуваш, купуваш.

— Ти се справи отлично, Лена. Помогна на Съпротивата много повече, отколкото си представяш.

— Нищо не съм направила — сръзвам я аз.

— Напротив, направи много. Джулиан беше много важен фактор за СДА. Символ на неговите идеи. Водач на младежкото движение. Това са шестстотин хиляди души, все млади хора, не минали през процедурата. Неубедени в нейната необходимост.

Кръвта ми се смръзва. Обръщам се бавно. Так и Рейвън ме гледат със светнали погледи, сякаш очакват да изразя задоволство.

— Какво общо има Джулиан с това?

Так и Рейвън се споглеждат отново и този път успявам да разбера за какво си мислят. Колко тъпа съм била! Трябваше да съм се досетила досега.

— Той има много общо с цялата работа — отговаря ми Рейвън и сяда на масата до Так. Те са търпеливите родители, а аз трудното дете, получило двойка на последния изпит. — Ако Джулиан излезе от СДА, ако го изключат...

— Или сам се откаже, което е още по-добре — взима думата Так и Рейвън разтваря ръце: „Не е ли очевидно“?

— Няма значение дали ще излезе сам, или те ще го изключат — продължава тя. — И в двата случая той отправя сериозно послание към всички свои неизлекувани последователи, които го приемат за свой лидер. Те може да преосмислят позицията си, сигурна съм, че поне една част от тях ще го направят. Това е шанс за нас, шанс да ги привлечем на наша страна. Помисли си, Лена. Това ще бъде достатъчно да промени нещата в наша полза.

Мозъкът ми прещраква бавно, сякаш е потопен в лед. Значи нападението тази сутрин е било планирано. Още от самото начало подозирах, че е капан, и се оказах права. Зад всичко това стои Съпротивата. Сигурно те са извикали полицията и регулаторите. Предали са местоположението на собственото си убежище, за да впримчат Джулиан.

И аз им помогнах. Лицето на баща му изплува в съзнанието ми зад дебелото стъкло на лимузината му: мрачно, стегнато, решително. Припомням си историята за смъртта на брат му, разказвана от Джулиан. Баща му го заключил в мазето и го оставил да умре сам в тъмното от раната си. Само защото участвал в демонстрацията срещу СДА.

Когато ни откриха, Джулиан беше в леглото с мен. Кой знае какво ще измислят, за да го накажат.

Черен облак засенчва мислите ми. Затварям очи и виждам лицата на Алекс и на Джулиан да се преливат едно в друго, после отново да се разделят, както ги видях в съня си. Божичко, ето че отново се случва. Случва се и вината отново е моя.

— Лена? — Нечий стол изскърцва, Рейвън неочаквано застава до мен и слага ръка на рамото ми. — Добре ли си?

— Искаш ли нещо? — Това е Так.

Скачам от стола и се отдръпвам като опарена от ръката ѝ.

— Не ме пипай!

— Лена — протяга отново ръка към мен тя. — Хайде стига. Ела да седнеш.

— Казах да не ме докосваш! — отскачам от нея, спъвам се и се строполявам на стола.

— Ще ти донеса вода — казва Так, става и излиза в коридора, който явно води към друга част на склада. Оттам се чува тих неспокоен разговор, после всичко затихва.

Ръцете ми се разтреперват толкова силно, че не мога дори да ги свия в юмруци. Ако можех, щях да ударя Рейвън в лицето.

Тя въздъхва.

— Разбирам, че си ядосана. Може би Так беше прав. Сигурно трябваше да те посветим в плана от самото начало — казва уморено тя.

Вие... вие ме използвахте — изригвам аз.

— Ти каза, че искаш да помогнеш — отвърща протичко тя.

— Но не по този начин.

— Не ти избираш начина. — Тя сяда до масата. — Системата си има свои правила.

Виждам, че иска да седна до нея, да се помъча да я разбера. Но аз не мога и не искам.

— Какво ще стане с Джулиан? — питам, заповядвам на очите си да срещнат нейните и ми се струва, че виждам как тя потръпва лекичко.

— Той не е твой проблем — казва твърдо тя.

— Така ли? — Представям си пръстите на Джулиан в косите ми, усещам топлината на ръцете му и го чувам да шепне в ухото ми: „Искам да разбера. Искам да разбера с теб“. — Ами ако искам да бъде мой проблем?

Погледите ни се вкопчват един в друг. Виждам как търпението ѝ се изпарява. Устните ѝ образуват тънка гневна линия.

— Нищо не можеш да направиш — заявява тя. — Не схващаш ли? Лена Морган Джоунс не съществува повече. Пуф! И я няма. Не може да се върне там. Ти също не можеш да се върнеш. Работата ти там приключи.

— И ще оставим Джулиан да бъде убит? Или хвърлен в затвора?

Рейвън отново въздъхва, сякаш съм някаква глезла, която подлудява всички с капризите си.

— Джулиан Файнман е лидер на младежкото движение на СДА... — подкарва отново своята песен, но аз я прекъсвам с вик.

— Знам! Знам всичко това. Ти ме накара да го науча наизуст, не помниш ли? И какво от това? Трябва да го жертваме за каузата ли?

Рейвън ме поглежда мълчаливо. Явно това е нейният начин да ми каже „да“.

— Вие сте толкова лоши, колкото са и те — процеждам отвратено през вкоравените си от злоба устни. Боже мой, ние дори използваме едни и същи лозунги. СДА прокламира: „Индивидът трябва да се жертва заради здравето на цялото общество“. Ние ставаме като тях.

Рейвън тръгва към коридора, но спира на прага и казва:

— Не бива да се чувстваш виновна, Лена. Това е война, а на война винаги има жертви.

— Не схвана ли, Рейвън? — произнасям бавно думите, които тя ми каза много отдавна, след смъртта на Миако. — Не можеш да ми заповядваш какво да чувствам.

Рейвън клати глава. В очите ѝ проблясва искрица съжаление.

— Ти... май наистина го харесваш, а? Този Джулиан?

Нямам глас, за да ѝ отговоря. Мога само да кимна.

Тя разтрива уморено челото си и отново въздъхва. За миг решавам, че ще се предаде. Ще се съгласи да ми помогне. Надеждата отново се възражда в гърдите ми.

Но когато ме поглежда отново, лицето ѝ е безизразно и равнодушно.

— Утре тръгваме на север — казва кратко и приключва разговора. Джулиан ще отиде на гилотината заради нас, а ние ще се усмихваме и ще мечтаем за победата, за онази зора с цвят на кръв, която чакаме толкова отдавна!

Останалата част от деня ми минава като в мъгла. Различни усмихнали и застинали в очакване лица приближават към мен, но когато виждат, че не ги разпознавам, отново ми обръщат гръб. Предполагам, че са на другите членове на Съпротивата. Само едно от

тях ми е познато. То е на мъж на годините на Так, същият, който дойде при нас в Подслона да ни донесе паспортите и идентификационните карти. Оглеждам се за жената, която ме доведе дотук, но нито едно лице не прилича на нейното и нито един глас не напомня на нейния.

Приближавам се и се заслушвам в гласовете. От разговора разбирам, че сме на трийсетина километра северно от Ню Йорк и малко по на юг от град на име Уайт Плейнс. Сигурно сме се прикачили към тяхната електрическа мрежа, защото имаме радио, светлина и дори кафемашина. Една от стаите е пълна с палатки и спални чували. Так и Рейвън са подготвили всичко за дългия път. Не знам колко от останалите ще ни последват, но мисля, че една част със сигурност ще остане тук. Наред с палатките виждам съгъваеми маси и столове. Друга стая е празна. Освен дюшеци за спане в нея няма нищо друго. Радиото и кафемашината са поставени директно на циментовия под, сред гнездо от различни кабели и жици. Радиото работи почти непрекъснато, звукът му преминава през тънките стени и се чува навсякъде. Независимо къде съм, не мога да избягам от него.

„Джулиан Файнман... водач на младежкото движение на Свободна от Делириум Америка и син на президента... жертва на болестта...”

Всяка радиостанция предава едно и също. Историята е една.

„... открит днес...”

„... временно под домашен арест...”

„Джулиан преосмисли желанието си и отказа лечение...”

Само преди година новината изобщо нямаше да стигне до медиите. Всичко щеше да се потули, както е било с причината за смъртта на брат му, бавно и систематично изтрита от всички медицински и полицейски доклади. Но след Инцидента нещата се промениха. Рейвън е права само за едно: ние сме във война и армиите имат нужда от символи.

„... задържане в регулационните служби на Ню Йорк... спешно съдебно решение... екзекуция със смъртоносна инжекция утре в десет часа сутринта...”

„... много хора намират, че мярката е прекалено сурова... обществено недоволство от СДА и съдебната система...”

Издавам в странна апатия. Вече не чувствам нищо. Гневът ми се стопява, чувството за вина също изтлява. Джулиан ще умре утре. И аз

помогнах той да умре.

Може би това е бил планът. Мисълта, че ако му бяха приложили процедурата, сигурно щеше да завърши по същия начин, не ме успокоява. Чувствам се парализирана, сякаш във вените си нямам кръв, а лед. Не чувам нищо, освен радиоговорителя, не виждам нищо. В един момент някой трябва да ми е подал суитчър, защото виждам, че съм облечена с един.

„... официалното изявление на Томас Файнман...“

„СДА застава зад решението на регулаторния съд... Положението в Ню Йорк е критично и ние не можем повече да толерираме онези, които искат да ни навредят, се казва в прокламацията им... Трябва да пресечем подобно поведение...“

„СДА и САЩ не бива да се поддават на съчувствието и милосърдието. Съпротивата набира сили, нараства и завзема тунелите, подземията и дупките, надига глава от всяко тъмно ъгълче...“

Затова ще дадат на цялото общество кървав урок.

На вечеря успявам да хапна малко и въпреки че още не мога да се насиля да погледна Рейвън и Так в очите, виждам, че те приемат сядането ми на масата като добър знак. Правят се на весели, смеят се шумно и високо, разказват вицове на останалите пет-шест души около масата. Гласът на радиоводещия зад стената продължава да съска като отровна змия.

„... Няма лични изявления от страна на Томас Файнман и Джулиан Файнман...“

След вечеря отивам до бараката — малка паянтова постройка, на стотина метра от главната сграда в другия край на широк павиран двор. За пръв път излизам навън и за пръв път имам възможност да огледай наоколо. Откривам, че сме в някаква стара складова база, накрая на дълъг издълбан на места бетонен път, заобиколен от двете страни с гора. На север съзирам трепкащите светлини на някакъв град. Сигурно е Уайт Плейнс. Обръщам се на юг, срещу розовеещото, прорязано от огнени нишки небе, и забелязвам светло петно. Това е короната от светлини над Ню Йорк Сити. Сигурно е към седем часа, все още има време до полицейския час и до изключването на тока. И някъде из тези светлини, хора и сгради се намира Джулиан. Сигурно е изплашен. Дали мисли за мен?

Вятърът е студен, но носи със себе си мирис на затоплена земя и на нов живот: мирис на пролет. Замислям се за апартамента ни в Бруклин — вече празен и вероятно претърсен основно от регулаторите и полицията. Както каза Рейвън, Лена Морган Джоунс е мъртва и на нейно място ще се роди нова Лена, ще се възроди като дървото, което всяка пролет ражда нов живот на мястото на стария мъртъв и изгнил дънер. И аз нямам никаква представа каква ще бъде тя.

Изведнъж ми става мъчно. Трябваше да се разделя с толкова много Лени, с толкова много животи. Да изгубя толкова скъпи за мен същества: мама. Грейс. Хана. Алекс.

А сега и Джулиан.

Не съм искала това.

Някъде из сгъстяващия се мрак се чува бухал, звучи остро, като далечна аларма. Истината расте като каменна стена в мен. Не това исках аз. Не за това избягах в Пустошта и не за това Алекс настоя да дойдем. Не за да обърна гръб и да погребя любимите си хора, изграждайки една нова корава и безчувствена личност върху техните трупове. Това е пътят на Рейвън. Така правят и в Зомбиленд.

Аз няма да стана като тях. Изхвърлих прекалено много хора на боклука. Стига толкова.

Бухалът се обажда отново и сега звукът е по-ясен и остър. Всеки звук, движение и мирис се открояват още по-добре: припукването на сухите вейки, мирисът на пролет, ръмжането на мотор в далечината, който се усилва и после затихва...

Ръмжане на мотор. На камион. Чух този звук на няколко пъти, но не му обърнах внимание. Сега нещата ми се изясняват. Явно сме близо до голяма магистрала. Дойдохме от Ню Йорк, което означава, че трябва да има и обратен път дотам.

Не ми трябва нито Рейвън, нито Так. И ако Рейвън е права, че Лена Морган Джоунс не съществува вече, за щастие нямам нужда и от нея.

Връщам се в склада. Рейвън седи до сгъваемата маса и пакетира храна в платнени бохчи. После, по пътя, когато спрем за нощувка, ще ги завържем за раниците си и ще ги окачим на високи клони, за да не могат дивите животни да стигнат до тях.

— Здравсти — усмихва ми се широко и прекалено мило тя. Цяла вечер се държи така. — Успя ли да се нахраниш добре?

Кимам бавно.

— Ядох повече от всичко, което съм изяла през последните дни — казвам аз и тя примигва леко. Малко е подло от моя страна, но не мога да се въздържа. Облягам се на масата, където на една кърпа съхнат току-що измити ножове, и се наслаждавам на притеснението ѝ.

Рейвън вдига коляно до гърдите си и казва:

— Виж, Лена. Съжалявам, че не ти казахме предварително. Мислех, че... Мислех, че така ще е по-добре.

— Това също беше един тест — обяснявам и Рейвън вдига бързо очи към мен.

Навеждам се към нея и слагам ръка върху подредените ножове. Контурите на дръжката на един от тях прилепват плътно към дланта ми.

Рейвън въздъхва и отмества поглед от мен.

— Знам, че в момента сигурно ни мразиш... — започва тя, но аз я прекъсвам.

— Не ви мразя.

Изправям се с ножа в ръка и го пускам незабелязано в джоба си.

— Наистина ли? — поглежда ме тя и за миг ми се вижда много по-млада, отколкото е в действителност.

— Наистина — отвърщам и тя ми се усмихва. Този път усмивката ѝ е стегната, усмивка на облекчение, честна усмивка. — Но не искам да бъда като вас.

Усмивката ѝ угасва. Докато я гледам, ми идва наум, че може би я виждам за последен път. Остра болка свива гърдите ми, сякаш някой ги пробощда с нож. Не знам дали някога съм я обичала, но тя ме спаси и ме роди за Пустошта. Беше моя майка и сестра. И поредната личност, която трябва да погребва.

— Един ден ще разбереш — казва тя и аз виждам, че истински вярва в това. Гледа ме с широко отворени очи, моли ме да проумея, че хората трябва да се жертват за каузата, че свободата и доброто могат да бъдат изградени върху мъртъвци.

Но вината не е нейна. Рейвън е изгубила много и, погребвайки другите, постепенно е погребала и себе си. Оставяла е навсякъде частица от себе си, оставила е сърцето си до онези заровени кости край замръзналата река, които с пролетния прилив ще изскочат на повърхността и скелетът ще изплува от водата.

— Надявам се да не разбере — казвам нежно и така се сбогувам с нея.

Пъхам ножа в раницата и проверявам дали откраднатите от Лешоядите лични карти все още са у мен. Знаех си, че може да ми потriebват. Грабвам едно сгънато до нечие легло шушляково яке и една от платнените торби с провизии, приготвени за утре. Свивам в раницата малко бисквити и пет-шест бутилки с вода и опитвам тежестта ѝ. Доста е тежка, въпреки че извадих книгата „Ш-ш-т“. Хвърлих я, защото знам, че повече няма да имам нужда от нея. Никога. Но не мога да взема повече провизии и това ме притеснява. Ако успея да измъкна Джулиан, ще се наложи да бягаме дълго време, нямам представа кога ще стигнем до безопасно място.

Тръгвам тихо и предпазливо обратно през склада към страничната врата, която излиза на двора. Срецам само един човек — върлинест мъж с яркочервена коса, който ме поглежда веднъж, после погледът му се плъзга покрай мен, все едно че съм въздух. Научих този номер в Портланд и все още знам как да се свия в себе си и да стана невидима. Преминавам бързо покрай стаята, където повечето от хората, включително и Так, са се струпали около радиото на приказки, и поглеждам вътре. Един от мъжете пуши ръчно направена цигара, друг размесва тесте карти. Съзирам гърба на Так и уплашено му казвам „Сбогом“.

После се гмурвам в нощта, свободна като птичка.

Макар и по-слаб, ореолът от светлина над Ню Йорк продължава да огрява небето. Сигурно е време за полицейския час, защото по-голямата част от града вече тъне в мрак. Само най-богатите и представителите на властта, учените и хората като Томас Файнман имат неограничен достъп до електричество.

Затичвам се към магистралата, като спирам често и се ориентирам по шума от камионите. Тишината е пълна, нарушавана само от писъците на нощните птици и стъпките на дребни животни някъде из тъмнината. Трафикът е спорадичен, ясно е, че пътят се ползва инцидентно и единствено от товарни камиони.

Най-после стигам до магистралата и заставам пред дългата сива река от бетон, блеснала като сребро под ярката луна. Обръщам се на

юг и забавям ход. Дъхът ми излиза на малки бели облачета, въздухът е свеж, разреден и леден, реже дробовете ми при всяко вдишване. Но това ме държи нащрек.

Тръгвам от лявата страна на магистралата, но внимавам да не се приближавам прекалено близо до нея. По пътищата често има проверки, а в момента ми липсва само това — някой патрул да ме спре.

Изчислявам набързо, че до северната граница на Манхатън са приблизително трийсет километра. Не твърдя със сигурност, но мисля, че минават най-малко шест часа, преди да видя високата бетонна стена, която огражда града. Пътуването е трудно и бавно. Нямам фенерче, а луната често се крие зад дебелия клон на високите преплетени като пръсти на скелети дървета над мен. За щастие магистралата осигурява някаква светлина и ми служи за ориентир. Ако не е тя, със сигурност щях да се загубя.

Портланд беше затворен с евтина телена ограда, електрифицирана само на определени места. Ню Йорк е отделен от света с висока бетонна конструкция, завършваща с няколко реда бодлива тел, и на равно разстояние един от друг са разположени наблюдателни постове. Силните лъчи на прожекторите осветяват силуетите на дърветата от другата страна в Пустошта. Още съм на няколко метра от оградата, примигващите й светлини едва се мерзелят между дърветата, но се привеждам и тръгвам предпазливо към магистралата; на всяка крачка се ослушвам за шумове — знак за някакво движение. Не вярвам да са сложили патрули и от тази страна на стената, но знае ли човек? Напоследък нещата доста са се променили. Трябва да внимавам.

На четири-пет метра от платното виждам дълга и плитка канавка, покрита с тънък килим от загнили листа. Скорошният дъжд и топенето на снега са го нашарили с локви с различна големина. Влизам в канавката и притискам корем към дъното ѝ. Така съм невидима за преминаващите по платното автомобили, дори и за патрулиращите коли. Дрехите ми попиват влагата и аз си напомням да намеря къде да се преоблека веднага щом стигна в Манхатън. Не мога да тръгна по улиците в този вид, без да възбудя подозрение. Но оставям този проблем за после.

Чакам дълго, преди да чуя грохот на камион, фаровете му изгряват в мрака и осветяват леката мъгла пред тях. Той преминава

покрай мен — огромен, бял и с логото на някаква верига за плодове и зеленчуци — и забавя, когато стига до пропускателния пункт. Надигам се на лакти. В граничната стена има портал и магистралата протяга сребърния си език към вътрешността на града през тежката желязна врата. Камионът спира и две тъмни фигури излизат от караулката фаровете осветяват черните им сенки с проблясващи пушки в ръце. Разстоянието дотам е голямо и не мога да чуя какво си говорят, но предполагам, че проверяват документите на шофьора. Един от граничарите заобикаля и оглежда камиона отзад, но не отваря каросерията да види какво има вътре. Небрежен е. Небрежността ме устройва идеално.

През следващите няколко часа наблюдавам внимателно преминаването на още няколко камиона. Ритуалът се повтаря всеки път, но граничарите отварят един камион с надпис „EXXON“ и го претърсват основно. Чакам търпеливо, докато изграждам плана си. След още половин час се приближавам към граничната ограда. Движа се ниско по земята и само когато магистралата е празна, а луната се крие зад тежките облаци. Стигам на около четирийсет крачки от оградата, отново се притаявам и чакам. Сега вече съм толкова близо, че мога да видя лицата на граничарите, когато минават отзад да проверят поредния камион. Дочувам и част от разговорите им. Те искат идентификационната карта на човека, сравняват данните с тези от шофьорската книжка и регистрацията на камиона — това продължава не повече от две-три минути. Значи трябва да съм много бърза.

Съжалявам, че не си взех нещо по-топло от това тънко яке. Но студът не ми позволява да се отпусна и това е добре.

Удобният момент идва чак когато слънцето вече се издига зад тънката дантела от черни облаци. Прожекторите все още осветяват магистралата, но светлината им умира в сивото утро и вече не заслепява очите.

Един камион за боклук, със стълба от едната страна, стигаща до металния му покрив, спира пред железния портал. Свивам пръсти около камъка, който намерих по-рано в канавката, и тръгвам на прибежки. Трябва да размърдам пръсти, за да размразя кръвта в тях. Краката ми тежат и болят от студа.

Единият от граничарите заобикаля камиона отзад и оглежда внимателно, другият застава до кабината на шофьора и духайки в

премръзналите си ръце, задава обичайните въпроси: „Откъде идваш? Къде отиваш?“

Изправям се, стискам камъка в дясната ръка и тръгвам бързо между дърветата, като стъпвам само там, където има мокър мулч. Мулчът е добър заглушител на стъпки. Сърцето ми бие в гърлото с такава сила, че не ми позволява да си поема въздух. Войниците са на не повече от двайсет крачки, но това е единственият ми шанс.

Приближавам се до стената достатъчно, за да достигна целта си, и хвърлям камъка по един от прожекторите. Чува се трясък, последван от шум на счупено стъкло. Веднага се връщам назад. Двамата граничари мигом обръщат глави към прожектора.

— Какво беше това? — пита единият, сваля пушката от рамото и се затичва към счупения прожектор. „Моля те, Господи, нека и другият да го последва“, събирам ръце в молитва аз. Но той се двоуми, сваля пушката от лявото рамо и я мята на дясното. После плюе в краката си.

„Върви, върви, върви“.

— Чакай тук — казва той на шофьора и също тръгва към стената.

Ето го моя шанс. Прожекторът е на петдесетина метра от камиона. Трябва да действам, докато граниচারите са при него. Трябва да се приближа под определен ъгъл спрямо шофьорската кабина, за да не бъде видяна. Превивам се на две и се снишавам максимално. Не искам да дам шанс на шофьора да ме зърне случайно в страничното огледало. За двайсет ужасни секунди се оказвам съвсем открита на пътя, лишена от прикритието на дърветата и кафявите храсти, и това ме връща назад, към първия път, когато Алекс ме заведе в Пустошта. Умирах от страх, докато се катерех по телената ограда, чувствах се толкова уязвима на онова открито място и ужасена от мисълта, че могат да ме свалят с един изстрел!

Десет крачки. Пет. Две. И се мятам върху стълбата. Металът е замръзнал и пръстите ми залепват за него. Стигам до покрива и притискам корем в ръждясалата, покрита с курешки повърхност. Дори и металът мирише на гниещи храни, ноздрите ми се пълнят с гадна сладникава миризма, натрупвана с години. Обръщам лице към ръкава на якето, за да не се закашлям. Покривът е леко вдлъбнат и ограден с петсантиметров метален парапет, което е добре — няма да се изхлузя долу, когато камионът тръгне. Поне така се надявам.

— Хей — провиква се шофьорът от кабинката. — Ще ме пуснете ли да мина, или не? Имам график.

В първия момент никой не му отговаря. Минава цяла вечност, докато чуя приближаващи се стъпки и гласа на един от граничарите:

— Хайде, влизай.

Желязната врата изскърцва и камионът се задвижва. След малко засилва ход и аз се понасям назад, но успявам да опра ръце и крака в парапета. Сигурно отгоре приличам на гигантска залепена за покрива морска звезда. Вятърът се вихри около мен и не ми позволява да отворя добре очи. Леденият му полъх мирише на река. Следователно река Хъдсън трябва да е наблизо. Градът е наляво, точно зад магистралата. На хоризонта се мяркат билбордове, изпочупени и излезли от употреба светофари и грозни жилищни блокове със сивкаво лилави фасади.

Камионът продължава по магистралата и аз впрягам всичките си сили да се задържа отгоре и да не падна на бетона под нас. Студът е невероятен, имам чувството, че хиляди игли се забиват в лицето и ръцете ми. Трябва да стоя с плътно затворени очи, защото започват да сълзят. Денят настъпва бавно и с неохота. Червеното зарево на хоризонта избледнява зад тъмните планини от облаци. Започва да ръми. Всяка капчица дъжд пада върху мен като парченце стъкло. Покривът става хлъзгав и трябва невероятна сила, за да се задържиш на него.

За мой късмет камионът скоро забавя ход и излиза от магистралата. Още е рано и улиците са тихи. Над мен се издигат жилищните блокове, приличащи на протегнати към небето ръце. През отворените прозорци долавям различни миризми: на керосин и на дим от запалена печка; на милиони и милиони хора, наблъскани в тесните си като кутийки апартаменти.

Камионът спира и аз веднага слизам по стълбата, оглеждам улицата, за да съм сигурна, че никой не ме забелязва, и скачам на тротоара. Камионът продължава своя път из нийоркските улици, а аз се опитвам да съживя краката си и да стопля гърдите си. До мен има голяма табела. Прочитам я и разбирам, че съм на Седемдесет и втора улица. Джулиан ми каза, че живее на Чарлз Стрийт, която е чак в центъра. Съдейки по интензитета на светлината, решавам, че е към седем, малко по-рано или по-късно, не мога да кажа, защото гъстите

облаци не ми позволяват да определя с точност часа. Не мога да използвам автобус, защото рискувам да привлека погледите на всички, ако се кача така — мокра и покрита с кал. Връщам се обратно към Западната магистрала и поемам през голям и добре поддържан парк, покрай Хъдсън по дългата алея, която свързва северната и южната страна на града. Така ще мога по-лесно да се крия от хората. Не мисля, че някой ще тръгне да се разхожда рано сутрин в такъв студен и дъждовен ден. Очите ми парят от изтощение и краката ми се влачат, сякаш някой им е налял олово.

Но аз вървя и всяка стъпка ме приближава, макар и мъничко, до Джулиан и до момичето, в което жадувам да се превърна.

Неведнъж съм виждала по телевизията снимки на дома на Файнман и щом достигам до възела от тесни улички в Уест Вилидж (тук е толкова различно от решетката от улици в останалата част на Манхатън, че ми се струва невероятно Томас Файнман да избере да живее точно в тази част), не ми отнема много време да го намеря. Дъждът се засилва и краката ми вече шляпат в пълните с вода маратонки.

Къщата на Файнман се вижда отдалече. Никой не може да я сбърка с друга. Тя е най-голямата в квартала и единствената, оградена с висока бетонна стена. През обвитата с бръшлян желязна порта се вижда част от алеята към основната сграда и малък двор, потънал в кал. Обикалям я веднъж и търся знаци за някакво движение отвътре, но всички прозорци са тъмни. Ако Джулиан е под охрана, пазачите му са някъде вътре. Някой е надраскал стената на Файнман и аз с удоволствие прочитам посланието: УБИЕЦ. Рейвън е права. Съпротивата се засилва с всеки изминал ден.

При втората обиколка около къщата оглеждам внимателно цялата улица, търся по отсрещните прозорци любопитни съседи, откривам проблемни места и изходи. В този момент дъждът е мой приятел. Той ще улесни нещата. Най-малкото ще държи хората по домовете им.

Приближавам към желязната порта, игнорирайки нарастващото в мен напрежение, и виждам електронната ключалка, за която ми разказваше Джулиан. На малък екран ме приканват да въведе съответния пин код. Въпреки дъжда и отчаяния ритъм на сърцето ми оглеждам с възхищение прекрасната фина електроника — свят на бръмчащи устройства и дистанционни управления във време, когато

половината държава тъне в мрак и ограничения, хората се свиват от студ или изнемогват от жегата, обирайки трохиците от удобствата на важните хора, както куче обира късчета месо от подхвърлен кокал.

И докато се прехласвам по лъскавите устройства, за пръв път ми идва наум, че може би именно това е целта на високите гранични стени, на процедурата и на лъжите, на целия този юмрук, който се затяга все повече около нас. Така устроен, светът е прекрасен за собственика на този юмрук.

Затварям очи за миг и оставям омразата и гневът да пораснат в мен. Те също ще са ми от полза.

За нула време разкривам първите три числа от комбинацията. Над портата има малка табела с цитат от книгата „Ш-ш-т“: **БЛАЖЕНИ СА ОНЕЗИ, КОИТО ИМАТ СВОЕ МЯСТО НА НЕБЕТО; МЪДРИ СА ОНЕЗИ, КОИТО СЛЕДВАТ ПЪТЯ, БЛАГОСЛОВЕНИ СА ОНЕЗИ, КОИТО ТАЧАТ НАШИТЕ ЗАКОНИ.**

Цитатът ми е известен, взет е от Книгата на Магдалена и, за моя радост, го знам наизуст. Като малка често прелиствах тези страници в търсене на знак от майка ми и в опити да открия смисъл в случилото се и някакво послание за мен. Ето защо налущквам без проблем цифрите: Книга девета, глава седемнайсети. Натискам числата 9, 1 и 7. Ако съм права, ми остава само още едно число. Вече съм готова да пробвам наслуки, когато нещо прелита над двора и привлича погледа ми. Над портата виждам четири бели хартиени фенера с логото на СДА. Три от тях се вейт на вятъра, а четвъртият е прикачен толкова хлабаво, че се привежда ниско над арката и удря чело в железата. Ако се абстрахирам от логото на СДА, фенерите ми приличат на част от декорация за рожден ден на дете. Издигнали се високо над масивната порта, те определено изглеждат не на място.

Това е знак. Няма начин да не е.

Натискам и последния бутон и изписвам 9174. Ключалката изщраква, желязната порта се отваря и аз влизам.

Бързо затварям след себе си и се оглеждам, опитвайки се да попия всяка подробност. Къщата е на пет етажа, ако броим и наполовина потъналото в земята мазе. Завесите са спуснати и навсякъде е тъмно. Не си правя труда да пробвам входната врата — със сигурност ще е заключена и ако вътре има охрана, тя несъмнено е в коридора. Заобикалям отзад и откривам бетонна стълба, която води

надолу до дървена врата, най-вероятно вход за мазето. Малкото прозорче в тухлената стена би могло да ми помогне да надникна, но отвътре е заковано с дъски. Тръгвам на сляпо и се моля наум да не се сблъскам с охраната.

Тази врата също е заключена, но дръжката е стара и разхлабена. Няма да е трудно да се справя с нея. Клякам на колене и вадя ножа от раницата. Веднъж Так ми показва как да отварям врати с върха на ножа, без да знае, че с Хана сме усъвършенствали това умение още преди години. Майка ѝ и баща ѝ винаги криеха бисквитите и бонбоните в заключения килер, но ние се справяхме без проблеми. Пъхам ножа в тесния процеп между вратата и рамката и след не повече от две-три завъртания на острието езичето на ключалката поддава. Пъхам ножа в джоба на якето (искам да ми е подръка), поемам въздух и отварям вратата.

Вътре е тъмно като в рог. Първото, което долавям, е миризмата. Миризма на прано, на чисти чаршафи с дъх на лимон. Второто нещо, което ми прави впечатление, е тишината. Облягам се на вратата и изчаквам очите ми да свикнат с тъмнината. Сенките започват да придобиват форма: цялата стая е оплетена с въжета за простирание, пералнята и сушилнята са в ъгъла.

Тук ли са държали брата на Джулиан, питам се аз? Тук ли е умрял? Самичък, свит на кълбо върху циментовия под, с мокри чаршафи над главата си и миризма на пране в ноздрите? Бързо прогонвам образа от съзнанието си. Гневът е полезен, но само до определена степен. След това преминава в ярост, а яростта не познава разума.

Вдишвам дълбоко няколко пъти. Уверявам се, че около мен няма друго живо същество, и тръгвам през помещението, като се провирам през чаршафи и няколко чифта мъжко бельо. Идва ми наум, че някои от слиповете са на Джулиан.

Интересно как съзнанието се опитва да се разсее с дребни, незначителни неща.

Зад пералното помещение има малък килер за препарати и уреди за почистване, а след него виждам тясна стълба към първия етаж. Тръгвам по нея почти пълзешком. Стъпалата са разковани и подозирам, че скърцат, затова внимавам много. На площадката горе има врата. Спирам пред нея и се заслушвам, цялата настръхнала от

притеснение. Къщата е тиха. Нещо не е наред, си казвам аз прекалено лесно стана. Тук трябва да гъмжи от полицаи и охранители. Да се чуват стъпки, приглушени разговори, каквото и да е, само не тази мъртвешка тишина, покрила къщата като тежко одеяло.

Прозрението идва в мига, когато стъпвам в коридора. Всички вече са излезли. Закъсняла съм. Сигурно са преместили Джулиан рано тази сутрин и сега къщата е празна.

Въпреки това решавам да проверя всяка стая. Паниката замъглява мислите ми. Закъсняла съм, него го няма. Всичко свърши. Единственото, което мога да направя, за да я потуша, е да продължа да се движа безшумно по дебелия килим и да претърся всяка ниша, сякаш Джулиан може да се окаже в някоя от тях.

Проверявам хола и вдишвам острата миризма на лак за мебели. Тежките завеси са спуснати и закриват улицата отвън. Кухнята изглежда девствена, тук май никой не готви. Оттам се влиза в строга трапезария, на пръв поглед неизползвана. Банята мирише на лавандула, а до нея има малка дневна, заета в по-голямата си част от най-големия телевизор, който съм виждала някога. Следва кабинет с купища листовки и всякакви рекламни материали в защита на ранното лечение. Следващата врата е заключена и аз си спомням разказа на Джулиан за тайния кабинет на Томас Файнман. Това трябва да е стаята със забранените книги.

На втория етаж има три спални. Първата е неизползвана, стерилно чиста и мирише на мухъл. Инстинктът ми подсказва, че това трябва да е била стаята на брата на Джулиан, и явно след смъртта му е останала затворена. Продължавам напред и щом стигам до стаята на Джулиан, поемам рязко въздух. Сигурна съм, че е тази, защото мирише на него. Въпреки че е бил под домашен арест и явно е прекарвал времето си тук, никъде не забелязвам следи от борба. Дори и леглото е оправено с мека синя завивка, опъната над чаршаф на зелени и бели райета.

За миг ми се прииска да легна в леглото му, да се увия със завивката, както той ме зави с ръцете си в подслона, и да плача, да плача. Забелязвам, че вратата на гардероба е отворена и оттам се подават рафтове с избелели дънки и наредени на закачалки ризи. Тази толкова естествена гледка направо ме убива. Светът се е обърнал с краката нагоре, в него цари война и лудост, но хората продължават да

окачват дрехите си на закачалки, сгъват ги прилежно по рафтовете и оправят леглата си.

Това е единственият начин да се живее.

Следващата стая е доста по-голяма и в нея има две двойни легла на около метър едно от друго. Спалня за господари. Над леглата е окачено голямо огледало. Зървам се в него и се свивам като опарена. Не съм се поглеждала повече от една седмица. Лицето ми е бледо и кожата се е опънала върху скулите като върху скелет. Брадичката ми е мръсна, да не говорим за дрехите. Мокра от дъжда, косата е увиснала надолу и сплътена. Изглеждам като излязла от лудницата.

Отварям гардероба на госпожа Файнман и изнамирам мек кашмирен пуловер и чисти черни дънки. Малко са ми големи в кръста, но слагам колан, затягам го и вече изглеждам прилично. Вадя ножа от раницата и го увивам в една нейна тениска. Сега мога спокойно да го нося в джоба на шушляка си. Събирам на кълбо мръсните си дрехи и ги набутвам в дъното на гардероба, зад лавицата с обувките. После поглеждам часовника на нощното шкафче. Девет и половина.

Излизам в коридора и слизам надолу по стълбата. По пътя виждам една ниша в коридора. В нея е поставен библиотечен шкаф. Последният рафт е много висок и на него има статуетка на петел. Нямам представа какво ме прихваща и защо, но изведнъж ми се струва много важно да разбера дали Томас Файнман продължава да държи ключа за втория кабинет тук. Той е от този тип хора, които биха могли да го направят, въпреки че тайното място вече е разкрито от сина му бащата бе решил, че жестокият побой е достатъчна причина да държи Джулиан далеч от ключа. Би го направил за назидание, така че всеки път, когато Джулиан види тъпия ключ, да се сеща за боя и да съжалява за постъпката си.

Шкафът не е толкова голям и последният рафт не е толкова висок, колкото ми го описа Джулиан. Сигурна съм, че сега би стигнал до него без проблеми, но на мен ми се налага да използвам малката табуретка, за да взема петела. Щом го вдигам, нещо в корема му изтраква. Развинтвам главата му и го обръщам. Ключът пада в ръката ми.

Точно в този момент дочувам приглушени стъпки пред външната врата. Някой казва:

— Да, точно така.

Сърцето ми спира. Гласът е на Томас Файнман. Дръжката на вратата в далечния край на коридора изтраква. Ключът се превърта в ключалката.

Скачам от столчето все още с ключа в ръка и се стрелкам към заключения кабинет. Отнема ми няколко секунди, докато пхна ключа на мястото, и когато чувам входната врата да се отваря, замръзвам на място. С ужас чувам как Томас Файнман се приближава към вратата за коридора.

— По дяволите! — изругава той. Следва кратка пауза, после продължава: — Не, Мич, не на теб. Изпуснах нещо.

Явно говори по телефона. За времето, в което той се навежда и вдига каквото там е изпуснал, аз успявам да наглася ключа, вмъквам се светкавично в забранения кабинет и затварям вратата миг преди той да отвори вратата за коридора. Чувам го да я затваря и стъпките му тръгват към мен. Бързо се отдръпвам от вратата, сякаш би могъл да ме подуши през ключалката. Стаята е тъмна, но дебелите кадифени завеси на прозореца са леко раздалечени и през процепа прониква малка ивица сивкава светлина. Оглеждам се и виждам навсякъде купчини с книги и други произведения на изкуството, които се издигат към тавана като тотеми. Правя крачка напред, но се удрям в масата и тя започва да се клати. Правя лъвски скок и успявам да хвана една дебела книга в кожена подвързия, преди да тупне тежко на пода.

Файнман спира пред вратата на кабинета и аз съм готова да припадна. Ръцете ми треперят като на болен от Паркинсон.

Не мога да си спомня дали сложих главата на петела обратно на мястото ѝ.

Моля те, моля те, моля те, не спирай тук!

— Да, да — продължава разговора си той. Гласът му е остър и твърд като кремък. Няма нищо общо с онзи дружески оптимистичен тон, който използва по радиоинтервютата и митингите на СДА. — Точно така, беше решено да е точно в десет часа.

Следва кратка пауза, после той казва нервно:

— Не виждам друг начин, разбираш ли? Как би изглеждало отстрани, ако се бях опитал да обжалвам?

Стъпките отминават, после отново се връщат и заглъхват към антрето. Сигурно се връща към вратата. Най-после си позволявам да издишам въздуха от гърдите си, но все още не мога да мръдна от страх.

Ужасявам се от мисълта, че отново ще се бутна в нещо и някоя от купчините с книги ще се срути. Затова замирам като статуя в очакване Файнман да излезе.

— Разбрах — казва той, но гласът му вече се чува по-слабо. Явно е в антрето. — На ъгъла на Осемнайсета и Шеста улица. Североизточното крило.

После чувам как външната врата отново се отваря и затваря и къщата потъва в тишина.

Изчаквам още пет минути, за да съм сигурна, че няма да се върне. Дланите ми са мокри от пот и треперят толкова силно, че едва успявам да върна книгата на мястото ѝ. Тя е голяма, със златни букви, и лежи до дузина подобни на вид. Решавам, че са томове от енциклопедия, но се заглеждам в гръбчето на една от тях и прочитам заглавието: „Източно крайбрежие, Ню Йорк — терористи, анархисти, отцепници.“

Изведнъж се превивам на две, сякаш някой изкарва дъха ми. Навеждам се и оглеждам заглавията по-внимателно. Това не са книги, а доклади: списък с всички по-опасни престъпници, хванати в Съединените щати, разделени по области и затвори.

Трябва да изчезвам. Времето лети, а още не съм открила Джулиан. Трябва да го видя, дори и да не успея да му помогна. Но импулсът да я намеря, да видя името ѝ сред другите, ме задържа на място. Искам да се убедя, че е в списъка, макар да знам, че не може да не е там. Майка ми е лежала шест години в Шесто отделение на Криптата — изолирано място, където държат най-опасните бунтовници и политически агитатори.

Нямам представа защо ме е грижа толкова. Нали е успяла да избяга? Цели шест години е дълбала стената с нокти, пробила е дупка и се е измъкнала през нея като животно. И сега е свободна. В сънищата си съм я виждала да бяга през Пустошта, винаги по зелени къпеци се в слънце поляни, където има храна в изобилие.

И въпреки това нещо ме човърка. Трябва да видя името ѝ на хартия.

Лесно намирам списъка за Източното крайбрежие, Мейн — Кънектикът. Имената на попадналите в Криптата политически затворници през последните двацет години заемат петдесет страници. И не са подредени по азбучен ред, а по дати. Писани са на ръка с

различна степен на четливост. Почеркът е остър, напомня на следи от птичи крака. Книгата е протрита по ръбовете, вижда се, че е минала през много ръце.

Премествам се по-близо до прозореца, за да хвана слабата утринна светлина. Ръцете ми треперят, затова подпирам книгата на ъгъла на едно бюро. Цялата му повърхност е скрита от натрупаните върху него книги, всички до една със забранени заглавия от дните преди Процедурата, но аз съм толкова съсредоточена в списъка с имена (зад всяко едно се крие човешки живот, изсмукан от влажните каменни стени на затворите), за да се занимавам сега с тях. Утехата, че някои от тези хора сигурно са успели да избягат след взривяването на Криптата, е по-скоро илюзорна.

Веднага намирам годината, в която отведоха мама. Бях на шест години, когато ме излъгаха, че е умряла. В тази година са записани около двеста имена, заемащи пет-шест страници.

Проследявам списъка с пръст и неизвестно защо усещам, че ми се завива свят. Знам, че ще я открия тук. И вече знам, че е успяла да се спаси. Но въпреки това трябва да я намеря. В избледнялото мастило, с което са изписани буквите от името ѝ, се крие частица от нея. Тези няколко реда отнеха живота ѝ, както и моя.

Продължавам надолу по листа и изведнъж дъхът ми спира. Името е изписано старателно, с широк елегантен почерк, сякаш отговорният за този документ се е наслаждавал на красивите извивки на „л“-то и „а“-то: *Анабел Гилс Халоуей. Криптата. 6-то отделение. Самостоятелна килия. Агитатор ниво 8.*

След това е записан затворническият ѝ номер. Цифрите са внимателно и красиво изписани: 5996.

Всяка една от тях блясва като огряна от огромен светлинен лъч. Всичко друго потъва в черна мъгла.

5996. Същите цифри, само че избледнели от времето, видях татуирани на ръката на жената, която ме спаси от Подслона. Жената с маската.

Моята майка.

Спомените се завръщат, но някак накъсани и несвързани помежду си. Чувам в главата си тихия глас на жената с маската. В него имаше отчаяние и... още нещо. Молба? Тъга? Виждам ръката ѝ да се протяга към лицето ми, сякаш да го погали. Но аз се отдръпнах. Тя

непрекъснато повтаряше името ми. Споменът ми от детството е за висока жена, но тази беше ниска като мен, не повече от един и шейсет и четири. Бях на шест години, когато я видях за последно. Естествено е да ми е изглеждала висока.

Две думи лумват в съзнанието ми и всяка от тях е пламтяща ръка, изгаряща вътрешностите ми: „невъзможно“ и „майка“.

Чувството за вина и нереалност ме разкъсват отвътре и преобръщат стомаха ми. Не я разпознах. Винаги съм вярвала, че ще я позная на мига. Представях си я такава, каквато я пазех в спомените си — с червена коса, с меки, малко неясни черти и голяма усмивка. Представях си, че мирише на сапун и лимон, че ръцете ѝ са нежни и гладки от лосиона.

Сега разбирам колко глупава е била тази представа. Тя е прекарала повече от десет години в Криптата. Няма начин да не се е променила, да не е загрубяла.

Бързо затварям книгата, сякаш това би помогнало с нещо, сякаш нейното име е като свило се между страниците паяче, и ако ги затворя достатъчно бързо, ще успея да го задържа в миналото. „Майка ми“. „Невъзможно“. След всичките ми надежди, издирвания и мечти накрая се оказахме една до друга. Докоснахме се.

Но тя отказа да ми се открие. Избра да изчезне отново.

Съдържанието на стомаха ми се качва в гърлото. Тръгвам по коридора като пияна и излизам на дъжда. Не мога да дишам, не мога да мисля логично. Изминавам няколко преки и чак когато наближавам Шесто Авеню, студеният въздух прочиства мислите ми. Поглеждам ръката си и виждам, че все още стискам ключа от забранения кабинет. Забравих да го заключа, когато излязох оттам. Не знам дори дали затворих външната врата. Доколкото си спомням, я оставих отворена.

Но това няма значение сега. Нищо няма значение. Закъснях безвъзвратно, няма да успея да помогна на Джулиан. Не мога да направя нищо, освен да го гледам как умира.

Краката ме отвеждат към ъгъла на улиците Осемнайсета и Шеста, където Томас Файнман ще проследи екзекуцията на сина си. Тръгвам, стиснала здраво дръжката на ножа в джоба на якето и с приведена напред глава. За помощ не знам, но мисля, че още има време за отмъщение.

Североизточният медицински център е една от най-хубавите и модерни лаборатории в града. С каменна фасада, красиви балкони и нищо, което да напомня, че това е медицинско заведение, освен дискретната бронзова табела над тежката дъбова врата, той наистина буди възхищение и страх. Някога тук сигурно се е помещавала банка или пощенска станция, построена във времето, когато разходите за строителство не са били строго ограничени и когато хората от различните градове и държави са общували свободно помежду си. Няма начин да е друго, защото сградата носи в себе си дух на държавност и авторитет. Но, естествено, Джулиан Файнман няма да бъде екзекутиран като обикновените хора, в някоя от градските лаборатории или в болничното крило на Криптата. За Файнман — само най-доброто. До самия край.

Дъждът най-после затихва. Спирам на ъгъла, оглеждам вратата и прозорците на съседната сграда и бързо прехвърлям откраднатите от Лешоядите идентификационни карти. Избирам Сара Бет Милър, тя прилича на мен и на външен вид, и по възраст. Пробивам с ножа дупка на височината ѝ — тя е доста по-висока от мен, един и седемдесет и пет, — за да не може да се разчете числото, после изтривам с острието идентификационния номер под снимката. Сто процента съм сигурна, че е обявена за невалидна, а Сара Бет Милър е мъртва.

Приглаждам косата си назад, за да изглежда прилично, и отварям вратата на лабораторията. Влизам в голяма чакалня, обзаведена с вкус. Подът е застлан с голям зелен килим, а мебелите са от махагон. На стената тихо тиктака огромен часовник, много стар или нарочно направен да изглежда така. Голямото махало се люлее ритмично под циферблата. Една медицинска сестра седи на широко бюро, а зад гърба ѝ се вижда малък офис с метални шкафове. В офиса има още едно бюро и машина за кафе с наполовина пълна каничка. Но часовникът, скъпите мебели, дори и ароматът на прясно кафе не могат да прикрият миризмата на дезинфектанти.

От дясната страна на помещението виждам двойна врата с красиви дръжки от ковано желязо. Тя трябва да води към операционните, където се извършват процедурите.

— Мога ли да ви помогна? — пита ме сестрата зад бюрото.

Тръгвам директно към нея, слагам двете си ръце на плота пред нея и мислено си налагам да съм изключително спокойна.

— Трябва да говоря с някого — казвам самоуверено. — Нещата са спешни.

— Медицински проблем ли е? — пита ме тя. Забелязвам, че има перфектно поддържани закръглени нокти и лице с тежка и увиснала челюст като на булдог.

— Да. Всъщност не. Не съвсем. — Разбирам, че отговорът ми не я задоволява, защото свъсва вежди, и опитвам отново. — Проблемът не е мой. Трябва да докладвам за друг човек. — Снишавам глас до шепот и казвам: — За странна и нерегламентирана дейност. Мисля, че... моите съседи са заразени.

Тя потраква с нокти по бюрото.

— Най-добре ще е да направите официално донесение в полицията. Можете да отидете и във всеки общински регулаторен център...

— Не — прекъсвам я аз. До ръката ми има зацепани с кламер листове за прегледи и аз преглеждам набързо имената на лекарите, на пациентите и причината за посещението им — проблеми със съня (сънуват), нерегулирани настроения, вирусна инфекция — и избирам наслуки едно име от лекарските.

— Трябва да говоря с доктор Браншоу.

— Той ли е лекуващият ви лекар? — пита ме сестрата и отново потропва с нокти, видимо отегчена.

— Доктор Браншоу ще знае какво трябва да се направи. Много съм обезпокоена. Трябва да ми влезете в положението. Ние живеем под тези хора. А сестра ми...

Тя още не е минала процедурата. И за нея се тревожа, може би има някакъв... Де да знам, някаква ваксина, която доктор Браншоу може да й даде.

Тя въздъхва. Обръща се към монитора на компютъра и трака нещо на клавиатурата.

— Днес доктор Браншоу е много зает. Всички специалисти са заети. Имаме непредвиден спешен случай...

— Да, знам. Джулиан Файнман, нали? Знам всичко за случая — махам с ръка.

Тя смръщва чело. Очите ѝ стават предпазливи.

— Откъде знаете?

— Съобщиха по новините — казвам нехайно, влязла напълно в ролята на богата разглежена дъщеря на политик или ръководен кадър в СДА. Момиче, което знае как да постига целите си. — Естествено, вие искате цялата работа да остане в тайна, за да се предпазите от медиите. Не се безпокойте, никой не съобщава къде ще е екзекуцията. Но аз имам приятели и... Ами знаете как стават тези неща...

Навеждам се напред и слагам дланите си по-близо до нея, сякаш сме приятелки и ей сега ще ѝ споделя голяма тайна.

— Лично аз смятам, че е голяма глупост. Ако доктор Браншоу му бе приложил процедурата по-рано, когато Джулиан лежа известно време тук, нямаше да се стигне до този момент. Няколко клъцвания и всичко това щеше да бъде избегнато. Мисля да му го кажа лично, когато се видим.

Отдръпвам се назад и отправям мислена молитва доктор Браншоу да се окаже мъж. И имам основание за това. Медицинското образование е дълъг и много труден процес, а от жените се очаква да запълват времето си с по-практични неща като поддържането на дома и отглеждането на децата.

— Това не е случай на доктор Браншоу — отвърща бързо сестрата. — Той не може да бъде винен за това.

Извъртам очи, както правеше Хана, когато Андреа Гренсъл изтърсваше някаква тъпотия в клас.

— Разбира се, че е. Всички знаят, че първият лекуващ лекар на Джулиан е той.

— Не — поправя ме тя. — Доктор Хилбранд е лекуващият му лекар.

Скривам вълнението си зад още едно извъртане на очи и казвам:

— Както и да е. Е, ще ме запишете ли за среща с доктор Браншоу, или не? Няма да мръдна оттук, докато не се видя с него.

Тя ме поглежда като ранено животно и някак укоризнено, сякаш съм я фраснала по носа. Защото нарушавам спокойната ѝ утрин и обичайната тишина.

— Дайте ми идентификационната си карта, моля — казва накрая.

Вадя картата на Сара Бет Милър и ѝ я подавам. Шумът от тиктакането на часовника изведнъж става оглушителен. Цялото помещение започва да вибрира в неговия ритъм. Секундите отлитат и

всяка една приближава Джулиан към смъртта. Стоя неподвижно и ги броя наум, когато тя ми хвърля още един намръщен поглед.

— Не мога да разчета номера — измърморва тя.

— Пуснах го в пералнята миналата година — казвам и поглеждам небрежно към картата. — Вижте, ще ви бъде много благодарна, ако просто се обадите на доктор Браншоу и му кажете, че съм тук.

— Ще трябва да ви извикам в студиото — казва тя. Нещастieto й сега е пълно. Тя поглежда тъжно към кафемашината и аз забелязвам крайчеца на списание, набутано под купчина папки. Бас държа, че оплаква своята приятна и спокойна сутрин. Тя става трмаво от стола. Тежка жена е, затова става трудно. Копчетата на униформата едва успяват да задържат гърдите и корема й. — Седнете. Това ще отнеме известно време.

Кимам мълчаливо. Тя преминава покрай пълните с папки шкафове и излиза. Някаква врата се отваря, чувам гласове. Мъж говори по телефона. После вратата се затваря и всичко затихва. Остава само тиктакането на стенния часовник.

Веднага отварям двойната врата и изчезвам зад нея.

Демонстрацията на пари и разточителен лукс остава зад вратата. Подът тук е застлан със същите безлични плочки и стените са боядисани със същата бежова боя, както в повечето лаборатории и болници. Наляво от мен виждам друга двойна врата е надпис: „Аварийен изход“. През малките й прозорчета се вижда тясна стълба.

Тръгвам бързо напред и ужасена от скърцането на маратонките по пода, оглеждам вратите от двете си страни. Повечето са затворени, но някои от тях зеят и откриват тъмната си вътрешност.

Една лекарка с праметнат през врата стетоскоп върви срещу мен и чете нещо в папката, която носи в ръце. При разминаването вдига любопитен поглед към мен. Аз не откъсвам моя от плочките на пода. За моя радост не ме спира и аз отминавам, избърсвайки потните си длани в дънките.

Лабораторията не е много голяма. Стигам до края на коридора и веднага разбирам, че разпределението на помещенията е елементарно. На първия етаж има само един коридор. До останалите пет етажа се стига с асансьора в задната част на сградата. Сега единствената ми мисъл е да намеря Джулиан, да го видя. Не знам какво се надявам да

стане, но тежестта на притиснатия към корема ми нож ме успокоява, сякаш е огромна тайна, работеща в моя полза.

Взимам асансьора до втория етаж. Тук движението е по-голямо, апаратите писукат, чуват се приглушени разговори, лекари излизат и влизат по кабинети и стаи. Надниквам през първата врата отдясно. Оказва се тоалетна. Вмъквам се вътре, поемам дълбоко въздух и се опитвам да събера ума си, да се успокоя. В дъното има поднос с пластмасови чаши, предназначени за взимане на проба от урина. Грабвам една, пълня я до половина с вода и излизам пак в коридора.

Пред един лекарски кабинет виждам две лаборантки. Щом приближавам, те замлъкнат и въпреки че преднамерено избягвам очния контакт, усещам погледите им, отправени към мен.

— Да ви помогна ли с нещо? — пита едната, когато се изравнявам с тях. Двете изглеждат еднакви и за момент решавам, че са близначки. Но после виждам, че приликата идва от прибраните по един и същ начин коси, по безупречно белите униформи и еднаквите безизразни лица, характерни за медиците.

Вдигам пластмасовата чаша към тях.

— Трябва да оставя това при доктор Хилбранд — казвам небрежно.

Тя отстъпва милиметър назад.

— Асистентката на доктор Хилбранд е в шеста стая — казва любезно. — Можете да го оставите при нея.

— Благодаря — отвърщам и продължавам напред под пронизващите им погледи.

Въздухът тук е сух и прекалено топъл; всеки път, когато се опитам да преглътна, гърлото ми се свива от болка. Преди да стигна дъното на коридора, минавам покрай една остъклена врата. От другата страна няколко пациенти в бели хартиени нощници са насядали по фотьойлите и гледат телевизия. Краката и ръцете им са завързани за фотьойлите.

Достигам до вратата в дъното, бутам я и излизам на стълбищна площадка. Доктор Хилбранд сигурно ще присъства на умъртвяването на Джулиан и ако асистентката му е на шестия етаж, най-вероятно е прехвърлил при нея документацията за текущата си работа. Докато изкача стъпалата догоре, краката ми започват да треперят вероятно от

нерви, от липса на сън или от двете. Отървавам се от чашата и спирам за секунда да си поема дъх. Потта се стича на вадички по гърба ми.

„Моля те, моля те“, призовавам някого наум, без да знам кого. Не знам и за какво точно го моля. За шанс да спася Джулиан. Поне да го видя. Той трябва да знае, че съм дошла. Трябва да знае, че в един момент, без да знам как, в онези тунели се влюбих в него.

„Моля те“!

Стъпвам на площадката на шестия етаж и веднага разбирам, че съм го открила. На петдесет крачки от мен има лекарски кабинет. Томас Файнман стои пред вратата му със скръстени на гърдите си ръце и заобиколен от охранители, говори с един лекар и трима лаборанти.

Две, най-много три секунди — имам само толкова, преди да се обърнат, да ме видят и да ме попитат какво правя тук.

От това разстояние не мога да разбера нито дума от разговора им, защото говорят почти шепнешком. За миг решавам, че е късно, че вече всичко е минало, че Джулиан е мъртъв, и сърцето ми слиза в петите.

Но в този момент лекарят (доктор Хилбранд може би?) поглежда към часовника си и казва, този път по-силно, стряскащо силно в настъпилата тишина, толкова силно, че сякаш крещи:

— Време е.

Групичката около него се разпада и моите три секунди изтичат. Стрелвам се през първата попаднала пред очите ми врата. Оказва се малък кабинет за прегледи, за щастие празен.

Дотук добре, но нямам представа какво да правя сега. Обзема ме паника. Джулиан е тук, съвсем близо до мен, но не виждам как мога да стигна до него. Около Томас Файнман имаше най-малко трима охранители и без съмнение в операционната зала има още толкова. Няма как да мина през тях.

Облягам се на вратата и се опитвам да се съсредоточа. Очите ми шарят разсеяно по стените на кабинета и на една от тях откриват друга врата. Сигурно води към по-голяма зала, където се извършват операции и процедури за лечение на делириума. Виждам също покрито с хартиен чаршаф легло, на което има сгънати нощници и поднос с хирургични инструменти.

Стаята мирише на хлор и белина и прилича на онази, в която преди една година се съблякох за моя преглед, в деня, когато започна

всичко и следващите събития ме изстреляха от онзи свят и ме приземиха в нова самоличност и с ново бъдеще. За момент ми се завива свят. Затварям очи и когато ги отварям, ми се струва, че пред мен има две огледала. Преминавайки през тях, аз се премествам от миналото в настоящето и обратно. Спомените се завръщат — лабораториите в Портланд, кръжащите из спарения лепкав въздух чайки над главата ми, когато за пръв път видях Алекс, тъмната извивка на устните му, докато ме гледаше от залата за наблюдение и се смееше...

Изведнъж идвам на себе си. Залата за наблюдение. Алекс ме гледаше от онази зала, а тя опасваше всички стени на операционната долу. Ако тук е строено както в лабораториите в Портланд, може би ще успея да достигна до Джулиан от седмия етаж.

Надниквам предпазливо в коридора и излизам отново. Томас Файнман го няма, останал е само един бодигард. За миг се замислям дали да не се пробвам с него — ножът е в мен, тежък, в очакване да се задейства, — но той обръща поглед в моята посока и аз виждам очите му. Безцветни и тежки, като два камъка, те ме карат да отстъпя неволно назад, сякаш може да протегне ръка през коридора и да ме удари. Преди да каже нещо, преди дори да му дам време да огледа лицето ми, завивам зад ъгъла и тръгвам по стълбището.

Коридорът на седмия етаж е по-тъмен и по-мрачен от другите. Тук цари абсолютна тишина. Зад затворените врати не се чуват разговори, нито бръмчене на медицинска апаратура, няма и мотаещи се нагоре-надолу лаборанти в бели престилки. Всичко е застинало, явно въздухът тук не се раздвижва често. От дясната ми страна има няколко врати. Сърцето ми подскача, когато прочитам на първата от тях: „Зала за наблюдение А“.

Тръгвам на пръсти по коридора. Ясно е, че етажът е празен, но тази мъртвешка тишина ме изнервя още повече. Затворените врати и тежкият топъл като в баня въздух ми се струват зловещи; имам усещането, че някой ме наблюдава, че вратите са усти, готови да се отворят и да разкрият присъствието ми тук.

На последната врата на редицата пише: „Зала за наблюдение D“. Мокри от потта, дланите ми се плъзгат по металната дръжка. В последната секунда вадя ножа от джоба на якето и махам навитата около острието му тениска на госпожа Файнман. Навеждам се,

провирам се през вратата и влизам в залата, стиснала ножа толкова силно, че пръстите ме болят.

Помещението е много голямо, тъмно и празно. Оформено като буквата „Г“ то се разпростира над залата за процедури. Стената отпред е остъклена, а вътре има няколко амфитеатрално разположени редици със столове, всичките обърнати към главната сцена на действие на долния етаж. Мирише като в театрален салон — на влажна тапицерия и лепило.

Приведена ниско към пода и благодарна за изключеното осветление, слизам предпазливо по стълбичката към остъклената стена. Мислено благодаря и за ниската тухлена стена под тежките стъклени панели, които ме закриват, поне частично, от погледите на действащите лица долу. Щом стигам до нея, свалям раницата, оставям я на пода и раздвижвам схванатите от напрежението и тежестта ѝ рамене.

Стоя, чакам и се чудя какво да правя оттук нататък. Нямам представа как бих могла да помогна на Джулиан.

Светлината в залата за процедури е ослепителна. В средата на помещението има метална маса, около която се суеят двама лаборанти — нареждат инструменти и принадлежности и осигуряват място за свободно движение около пациента. Томас Файнман и още няколко мъже са в малка, съседна на операционната зала стая, отделена със стъклена стена. В нея има подредени в дъга столове, но той и групата около него стоят прави. Интересно ми е: какво ли си мисли Файнман в този момент? И какво си мисли майката на Джулиан? Защо тя не е тук?

Но самият Джулиан не се вижда никъде.

Изведнъж в един от ъглите проблясва искра. „Бомба“, изниква веднага в главата ми и следващата ми мисъл е: „Бягай“! Вътрешностите ми се свиват на възел, страхът затяга болезнен обръч около гърдите ми, но погледът ми улавя движение и аз виждам в един от ъглите човек с фотоапарат. На вратовръзката му е прикачен бадж с името на голяма медия. Репортер, дошъл да заснеме подготовката за екзекуцията. Лъчът от светкавицата му отскача от металните повърхности и играе по стените.

Естествено. Трябваше да се сетя, че медиите ще бъдат поканени. Ще трябва да документират ставащото и да го разпространят, за да бъде показано на обществото и то да си извлече съответните поуки.

Омразата ми се надига нагоре заедно с гъста клокочеща вълна от ярост, готова да излезе и да опожари всички долу.

В другия ъгъл на залата, скрит от очите ми заради ниската стена, настъпва някакво движение, Файнман и другите мъже в малката стаичка обръщат глави натам. Томас Файнман вади носна кърпа от панталона си и избърсва потта от челото си. Това е първият знак на притеснение от негова страна, който показва. Репортерът също обръща камерата си натам. „Щрак, щрак“ и две ярки светкавици заслепват очите ми.

Джулиан влиза в стаята. Двама регулатори го придържат от двете му страни, въпреки че видимо няма нужда от помощта им. Мъж, с висока бяла якичка на свещеник, ги следва на известно разстояние, прегърнал книгата „Ш-ш-т“. Томчето е с позлатена подвързия и той го притиска до гърдите си като защита срещу всичко грешно и мръсно в този свят.

Омразата ми се превръща във въже, увива се около гърлото ми и затяга примката си.

Ръцете на Джулиан са отпред, оковани в белезници. Облякъл е синьо сако и плътно прилепнали по краката му дънки и аз се питам дали изборът на дрехи е негов, или е бил накаран да се облече така специално за екзекуцията. Очите му гледат пред краката му и аз го призовавам безмълвно, умолявам го да вдигне поглед и да ме види. Искам да знае, че съм тук. Искам да знае, че не е сам. Неволно протягам ръка към стъклото. Иде ми да го пръсна на парчета, да скоча долу при него и да го отведа далече оттук. Но това е невъзможно. Преди да направя две крачки, ще ме заловят и екзекуцията ще е двойна.

Може би така ще е по-добре. Вече нямам нищо зад гърба си и никого, при когото да се върна.

Регулаторите спират до металната маса. Чуват се гласове. Джулиан казва:

— Предпочитам да не лягам.

Гласът му е глух, трудно разбирам какво казва заради стъклената преграда и височината, но щом го чувам, ми иде да изкрещя. Сърцето ми бие толкова силно, че цялото ми тяло пулсира от желание да направи нещо, каквото и да е. Но аз оставам неподвижна като скала.

Един от регулаторите пристъпва и сваля белезниците от ръцете му. Джулиан се обръща и сега мога да видя лицето му. Вдига ръце и с болезнена гримаса раздвижва китките си. Регулаторът почти веднага закопчава лявата му ръка за крака на масата и натиска главата му надолу, принуждавайки го да седне. Той го прави, без да погледне нито веднъж към баща си.

В близкия ъгъл на залата има мивка и лекарят вече мие ръцете си над нея. Плискащата се в металното корито вода кънти оглушително, така поне ми се струва на мен, защото в залата е прекалено тихо. Не мога да проумея как може да ексекутираш някого в такава ярко осветена и тиха стая. Лекарят подсушава ръцете си и си слага чифт латексови ръкавици.

Свещеникът излиза напред и започва да чете:

„Исаак пораснал и бил гордостта на остарелия си баща, тачел полята му като своя...“

Това е от Книгата на Авраам. Естествено. В нея Бог нарежда на Авраам да убие единствения си син, Исаак, защото се разболял от делириум. И Авраам го прави. Отнася сина си дълбоко в планината и забива камата си право в гърдите му. Може би Томас Файнман е избрал нарочно този пасаж? Покорство пред Бога, пред сигурността, пред естествения ред, ето на какво учи книгата на Авраам.

„... Но когато Авраам видял, че Исаак е нечист, помолил в сърцето си за съвет...“

Отново преглъщам името на Джулиан. „Погледни ме!“

Докторът и двамата лаборанти излизат напред. В ръката на доктора има спринцовка. Той натиска с палец бутона, за да изкара въздуха, докато единият от лаборантите запретва ръкава на ризата на Джулиан до лакътя.

В този момент настъпва суматоха. Нещо се случва. Погледът на Джулиан се променя, докторът оставя спринцовката на подадената от другия лаборант метална табла. Томас Файнман се навежда напред, събира вежди и просъсква нещо на бодигарда си. Трета лаборантка нахлува в стаята, не разбирам какво казва, но въпреки маската на лицето и огромната престилка, която скрива напълно извивките на тялото ѝ, познавам, че е жена, заради подскачащата по гърба ѝ плитка. Жестовете ѝ са припрени, цялата е напрегната.

Нещо се е объркало.

Приближавам пълзешком до прозореца с надеждата да разбере какво казва. Някъде в дълбините на съзнанието ми се заражда надежда — не знам от какво е провокирана. В лаборантката има нещо познато, особено в начина, по който жестикулира с ръцете, докато говори и сочи към доктора. Той поклаща глава, сваля ръкавиците и ги пъха в джоба на престилката си. Издава някаква заповед и излиза от залата. Един от лаборантите се изнизва бързо след него.

Томас Файнман тръгва към вратата за лабораторията. Джулиан е пребледнял и дори и от това разстояние мога да видя, че потта се стича по лицето му.

— Проблем ли има? — чувам го да казва с напрегнат, по-висок от обикновено глас. — Някой ще ми каже ли какво става?

Лаборантката с плитката прекосява залата и отваря вратата на Томас Файнман. Той нахлува вътре със зачервено лице, а тя слага ръка в джоба на престилката си.

В този момент всичко ми става ясно. Плитката, ръцете... това е Рейвън. Следва прищраковане, изстрел и ченето на Томас Файнман увисва, той отстъпва назад и се свлича бавно на земята. По бялата му риза се оформят кървави листенца на огромна червена роза.

В първия миг всички замръзват на място: Томас Файнман — проснат като марионетка, в неестествена поза на пода. Джулиан — легнал с тебеширенобяло лице на операционната маса. Репортерът — с вдигнат до очите си фотоапарат. Свещеникът — свит в ъгъла с разширени от страх очи, регулаторите — като каменни статуи около Джулиан с все още скрити в коланите оръжия. И Рейвън — с пистолет в ръка.

И ярка като мълния светлина.

Лаборантката, истинската, крещи.

И ужасът започва.

Куршумите писват, рикоширайки в стените. Регулаторите започват да крещят:

— Долу! Всички долу!

„Бум!“ Един куршум се забива в дебелото стъкло точно над главата ми и от дупката веднага тръгва ситна мрежа от пукнатини.

Точно това ми трябва. Грабвам един стол и го засилвам в панела, молейки се Джулиан да ме види и да прикрие главата си.

Трясъкът е ужасен и за миг отново настъпва пълна тишина, чува се само острият звук от падащите като дъжд малки парченца стъкло. Качвам се върху ниската бетонна стена и скачам долу. Стъклото изскърцва под маратонките ми, докато се приземявам. Губя равновесие, но все пак успявам да се задържа.

Рейвън е неотразима. Извива се на дъга и избягва куршума на един от регулаторите, после се извърта и стоварва с всички сили дръжката на пистолета върху коляното му. Той се превива на две, но тя слага крак на гърба му и го засилва в стената. Главата му дрънва в металната мивка. Но Рейвън не чака резултата; преди да види какво става с него, хуква към съседната стая, където охранителите на Файнман се опитват да отключат автоматично заключилата се след излизането на шефа им врата с един изнамерен някъде из ъглите скалпел. Тя хваща количката с инструментите и подпира с нея дръжката на вратата. Мъжете напират отвътре и от тласъците им количката започва да се тресе. Скалпелите, ножиците и другите инструменти се разпиляват по пода. Но вратата не помръдва. Защитата на Рейвън ще ги задържи поне за няколко минути.

Аз съм на десет крачки от Джулиан, минавам буквално между куршумите, писъците и воя на включилата се аларма. Пет крачки, две и ето ме до него. Грабвам ръцете му, опипвам раменете и косата — просто да го почувствам, да се убедя, че е реален.

— Лена! — изпъшква той и напразно дърпа ръката си от заключените около нея и крака на масата белезници. Поглежда ме с тези свои сияйни сини като небето очи и пита: — Какво...

— Сега не е време за това — прекъсвам го аз. — Стой си на мястото.

Спускам се към все още зашеметения от удара в мивката регулатор. Наоколо се чуват викове, писъци и изстрели. (Рейвън е в стихията се, върти се във всички посоки, снишава се и притичва от единия в другия ъгъл — от това разстояние изглежда, че танцува.) Репортерът не се вижда. Сигурно е избягал.

Регулаторът е в полусъзнание. Коленича до него, срязвам колана му, грабвам ключовете и тичам обратно към масата. Дясната ми длан е в кръв, но не усещам болка, само скованост, затова са ми нужни няколко опита, преди да завъртя ключа в ключалката на белезниците.

Най-после успявам, Джулиан освобождава ръката си и ме притиска към себе си.

— Ти дойде — мълви в ухото ми.

— Естествено. Ти какво си мислеше?

Рейвън идва при нас и ни прекъсва:

— Време е да изчезваме.

Оглеждам се смаяно наоколо: за по-малко от минута Томас Файнман умря, в залата настъпи пълен хаос, а ние сме свободни.

Хукваме през помещението в мига, когато то гръмва от звън на метал, счупено стъкло и викове — охранителите са успели да излязат от затвора си, — и излизаме в коридора. Алармите вият и по стълбите вече се чуват стъпките на хора, които тичат.

Рейвън сочи с глава една врата с надпис „Покрив — аварийен изход“. Тръгваме бързо натам в пълно мълчание, излизаме на покрива и оттам слизаме надолу по тясна метална стълба. Щом краката ни стъпват на тротоара на задната улица, Рейвън съблича огромната лабораторна престилка и заедно с маската я хвърля в кофата за боклук под стълбата. Сещам се за дебелата медицинска сестра във фоайето и напирашите да се скъсат копчета на престилката ѝ. Най-вероятно Рейвън я е взела от нея.

— Натам — дава команда тя, още преди да стъпи на земята, и обръща глава в указаната посока. Това открива врата ѝ и аз виждам няколко драскотини по него и по бузата ѝ. Явно парченцата от счупеното стъкло на наблюдателната зала са я застигнали.

Тримата се вмъкваме в някакъв занемарен вътрешен двор с ръждясали градински мебели и туфи от суха кафеникава трева. Оградата не е висока и тя я прескача без проблеми, но аз се затруднявам. Джулиан ми се притичва на помощ.

От другата страна на оградата има друг малък двор, почти еднакъв с първия, и още една кафеникава сграда. Рейвън се насочва директно към подпряната с голям камък врата. Влизаме и тръгваме по дълъг тъмен коридор с редици от врати със златисти табелки. За миг ме хваща страх, че сме сбъркали и сме влезли обратно в лабораториите, но скоро стигаме до голямо фоайе, тъмно и украсено с няколко саксии изкуствени цветя, където висят табели, указващи етажа и посоката на зъболекарски център „Едуард“, клиника „Вижън и други специализирани кабинети“. През зацапаната двойна остъклена врата се

вижда улицата. Човешкият поток по нея е непрестанен. Хората носят чадъри над главите си и в бързината да се скрият по-бързо на сухо, се блъскат един в друг.

Рейвън спира за момент и измъква раницата си иззад една от саксиите. Досещам се, че я е оставила тук по-рано тази сутрин. Бърка в нея, обръща се и ни хвърля по един чадър. После облича жълт дъждобран, мята качулката на главата си и я завързва здраво, за да не може да се види лицето ѝ.

Гмурваме се сред морето от хора, смесваме се с масата от движещи се тела. Никога не съм била толкова благодарна на огромния Манхатън; неговият апетит е вездесъщ; поглъща ни изцяло и ние се превръщаме в никой и всеки, в жената с жълтия дъждобран, в момичето с червеното яке, в момчето със скритото под големия чадър лице.

Завиваме надясно по Осмо Авеню, после наляво по Двайсет и четвърта улица, за да избегнем големите тълпи. Тук е пусто, прозорците на сградите са плътно затворени и капациите са спуснати заради дъжда. Лампите зад тънките пердета все още светят, но стаите гледат в обратната посока, обърнали гръб на света. Това ни дава възможност да се движим по мокрите сиви улици незабелязани и изпуснати от зоркото око на обществената съвест. Канавките са пълни и из тях се носят парчета хартия, фасове и всякакви боклуци. Отдавна вече не се държа за Джулиан, но той върви до мен, слял ритъма на крачките си с моя, и при всяка стъпка ръцете ни се докосват.

Стигаме до един паркинг. На него няма коли, само един самотен бял микробус. Веднага го разпознавам. Същият, с който ме измъкнаха от клопката в Подслона. Веднага се сещам за мама, но сега не е моментът да говоря за това с Рейвън. Тя отключва вратата отзад, сваля качулката и казва кратко:

— Влизайте.

Джулиан пристъпва несигурно от крак на крак. Очите му шарят по надписа на каросерията: НЮ ЙОРК...

— Всичко е наред — казвам аз, качвам се в микробуса и сядам на студения и мръсен под. Той се качва след мен. Рейвън ми кима и затваря вратата. След малко я чувам да сяда на мястото до шофьора. Настъпва тишина. Единственият шум идва от потропването на дъжда

върху тънкия ламаринен покрив и барабанныят му ритъм изпраща вибрации по цялото ми същество.

— Какво... — започва Джулиан, но аз слагам пръст на устните си и го спирам. Опасността не е отминала, все още не, и няма да се успокоя, докато не излезем от града. Свалям якето, избърсвам кръвта от дланта си и стискам ръката си в юмрук, за да спра кървенето.

Скоро дочуваме стъпки, вратата на шофьора се отваря и гласът на Так гръмва.

— Доведе ли ги?

Рейвън отвърща:

— Щях ли иначе да съм тук?

— Кървиш.

— Само няколко драскотини.

— Тогава да тръгваме.

Двигателят потръпва и изведнъж ми идва да закрепя от радост. Рейвън и Так са тук, джавкат се един друг както винаги са правили и ще продължават и занапред. Дойдоха за мен и ще ме заведат на север. Всички отново сме на една страна. Връщаме се в Пустошта и скоро ще видя Хънтър, Сара и Лу.

Всички ще се свием в себе си, като папрат през студените дни, ще оставим съпротивата на техните пушки и сложни планове, Лешоядите на тунелите, а СДА на тяхната борба за лечение. Ще оставим света да тъне в сляпото си невежество, да се разпадне, а ние ще си живеем спокойно под дърветата, свободни като птички.

Сега си имам Джулиан. Намерих го, спасих го и той идва с мен. Протягам ръка, намирам неговата и мълчаливо я стискам. Преплитаме пръсти и макар че той също мълчи, усещам с всяка клетка на тялото си беззвучния диалог между нас, усещам топлината и енергията, която си разменяме. „Благодаря ти“, казва той, аз отвърщам: „Толкова се радвам, толкова съм щастлива!“ Не можех да не те спася.

И се моля той да разбере.

Последните събития не ми позволиха да затворя очи през последните двацет и четири часа и въпреки друсането по неравния път и гръмотевиците над нас заспивам. Не знам колко време е минало, но в един момент чувам в просъница Джулиан да повтаря името ми и

отварям очи. Откривам, че главата ми е в скута му и аз вдишвам миризмата на дънките му. Незабавно се надигам и разтървам засрамено очи.

— Спряхме — казва той, въпреки че фактът е очевиден. Дъждът е намалял до леко ръмене. Так е отвън и си подсвирква силно и весело. Това ми подсказва, че сме минали успешно границата.

Двойната врата се отваря и Рейвън ни посреща с усмивка. Так се подава зад нея. Скръстил ръце, той ни гледа засмяно, видимо доволен от себе си. Поглеждам над него и разпознавам стария склад до паркинга и паянтовата барака в самия му край. Идвали сме и друг път в тази база. Рейвън ми подава силната си мазолеста ръка и ми помага да слеза от микробуса.

— Коя е вълшебната думичка? — Поглежда ме с усмивка, когато краката ми докосват земята.

— Как ме откри? — питам в отговор. Знам, че ме подканя да ѝ благодаря, но не го правя. Няма защо. Тя знае колко съм ѝ благодарна и преди да пусне ръката ми, я стиска лекичко.

— Имаше само едно място, където можеше да си — казва тя. Очите ѝ литват към Джулиан, после отново срещат моите. Това е нейният начин да се помири с мен и да си признае грешката.

Джулиан също слиза от микробуса и се оглежда с широко отворени очи и уста. Косата му все още е влажна, но вече е започнала да се къдри по краищата.

— Всичко е наред — успокоявам го аз, отивам до него и хващам ръката му.

Радостта струи от очите ми, докато си мисля колко е хубаво да държа ръката му, колко прекрасно ще бъде да се притисна в него, за да се стопля, а нощем да се сгуша в прегръдките му и двамата да заспим като две статуи, създадени да бъдат една до друга.

— Хайде — подканя ни Так и тръгва към склада. — Стягаме багажа и изчезваме оттук. Изгубихме цял ден. Хънтър ще ни чака с другите в Кънектикът.

Рейвън намества раницата на гърба си и ми смига.

— Знаеш го какъв става Хънтър, когато се ядоса — казва весело. — По-добре да не закъсняваме.

Усещам объркването на Джулиан. Наситеният с емоции разговор, странните имена, близостта на дивите дървета, неокастри и

неоградени — всичко това не може да не го притесни. Но аз ще го науча и знам, че ще му хареса. Ще се учи да обича и обичайки, ще се учи. Думите се редят като река в съзнанието ми, красиви, успокояващи думи. Спокойно. Сега имаме време за всичко.

— Чакай! — Оставям го назад, тичам при Рейвън малко преди да влезе в склада и говоря тихо, за да не ме чуе Джулиан. — Ти... знаеше ли? — Преглъщам тежко, останала без въздух, въпреки че съм пробягала не повече от двайсетина метра. — Знаеше ли за майка ми?

Рейвън ме поглежда объркано.

— Майка ти ли?

— Шшт. — Не знам защо, но не ми се иска Джулиан да чуе това. Някак си ми се вижда прекалено да научи всичко толкова скоро. Ще се обърка съвсем.

Рейвън поклаща глава.

— Жената, която дойде да ме спаси от Подслона — настоявам аз, макар да виждам, че объркването ѝ е искрено. — На врата ѝ беше татуиран един номер — 5996. Това е затворническият номер на мама от Криптата. Това е... — преглъщам неловко — майка ми.

Рейвън протяга пръсти към мен, сякаш иска да ме докосне по рамото, но после размисля и се отказва.

— Съжалявам, Лена. Нямах представа — казва необичайно нежно.

— Трябва да говоря с нея, преди да тръгнем — казвам аз. — Има... има разни неща, които искам да ѝ кажа.

Всъщност има само едно нещо, което искам да ѝ кажа, и мисълта за това кара сърцето ми да забърза: „Защо, защо, защо“? Защо им позволи да те хванат? Защо ме остави да те мисля за мъртва? Защо не се върна за мен?

„Защо не си ме обичала повече?“

Щом изкажеш всичко с думи, щом веднъж го оставиш да пусне корени, то плъзва като плесен и стига до всички тъгълчета и тъмни места в теб. И дошлите с него парещи гърдите ти въпроси са достатъчни да те държат буден. Поне СДА казват така.

Рейвън сключва вежди.

— Тя си тръгна, Лена.

Устните ми пресъхват.

— Какво искаш да кажеш?

Тя вдига рамене.

— Тръгна си тази сутрин с още няколко души. Тя е на по-висока позиция от мен. Нито знам къде отидоха, нито ми се полага да питам.

— Тя... значи тя е член на Съпротивата, така ли? — питам, въпреки че отговорът е очевиден.

Рейвън кима.

— Един от водачите ѝ — казва мило, сякаш това може да е извинение за останалото, и разперва ръце. — Това е всичко, което знам.

Свеждам поглед и прехапвам устни. На юг облаците се разнасят, разстилат се като непредена вълна и откриват част от синьо небе.

— През по-голямата част от живота си мислех, че е мъртва — пояснявам тихо. Не знам защо решавам да ѝ го кажа и какво би променило това.

Тя докосва лакътя ми и казва:

— Снощи от Портланд пристигна един човек. Успял да избяга от Криптата след бомбардировката. Не говори много, дори и името си не ни каза. Не знам какво са правили с него там, но... — Гласът на Рейвън секва за момент. — Както и да е. Той може да знае нещо за майка ти. Поне за годините, прекарани в затвора.

— Добре — измърморвам тихо.

Разочарованието блокира остротата на ума ми. Не ми се обяснява, че в затвора майка ми е била изолирана от другите, а и нямам нужда да научавам каква е била там. Искам да я опозная каквато е сега.

— Съжалявам — повтаря Рейвън и аз виждам, че е искрена. — Но поне знаеш, че е свободна, нали? Свободна и в безопасност — усмихва ми се тя. — Като теб.

— Да...

Прав е, разбира се. Разочарованието се отдръпва лекичко и дава път и на други емоции. Ние сме свободни и в безопасност — аз, Джулиан, Рейвън, Так и мама. Всичко ще се нареди.

— Ще отида да видя дали Так има нужда от помощ — подхваща отново с деловия тон тя. — Тази вечер тръгваме.

Кимам безмълвно. Въпреки всичко станало ми е приятно да разговарям с нея и да я видя отново изпълнена с енергия, устремена към някаква цел. Така трябва да бъде.

Рейвън влиза в склада, а аз затварям за малко очи и вдишвам дълбоко студения въздух с мирис на мокра земя и влажно дърво — миризмата на обновлението. „Всичко ще бъде окей“, повтарям си наум. Всичко ще бъде наред и един ден отново ще срещна мама.

— Лена? — чувам тихия глас на Джулиан зад себе си и се обръщам. Той стои до микробуса, скръстил здраво ръце пред гърдите си, сякаш се бои да навлезе в новия свят. — Добре ли си?

Щом го виждам между тъмните голи ръце на дърветата, гърдите ми отново се пълнят с радост. Без да се замисля, скъсявам разстоянието между нас и се хвърлям в прегръдките му с такава сила, че за малко не го събарям на земята.

— Да — казвам бързо и се смея, — добре съм. Всички сме добре. Сега всичко ще бъде наред.

— Ти ме спаси — прошепва той и аз усещам устните му да се движат по челото ми. Докосването им изпраща топли вълни в мен и те достигат до сърцето ми. — Не можах да повярвам. Никога не съм се надявал, че ще дойдеш.

— Трябваше да дойда.

Отдръпвам се, за да го погледна в очите, но не свалям ръцете си от кръста му. Неговите продължават да гаят нежно гърба ми. Въпреки че в Пустошта посвикнах с тези работи, вътрешно се удивявам, че стоя толкова близо до момче, без да треперя от страх. Това наистина е невероятно. Сега вече никой не може да ни забрани. Никой не може да ни спре. Ние сме заедно, а останалият свят може да върви по дяволите.

Джулиан се пресяга и отмята един паднал пред очите ми кичур.

— Какво ще правим сега? — пита той.

— Каквото си поискаме — казвам и отново се засмивам. Щастieto ме понася нагоре, нагоре, имам усещането, че мога да достигна небето.

— Каквото и да е?

Усмивката тръгва бавно от устните му и запалва син огън в очите му.

— Каквото и да е. Всичко — отвърщам.

Двамата се приближаваме едновременно един към друг и намираме устните си. В началото целувката ни е свенлива и тромава: носът му попада върху долната ми устна, после брадичката ми се удря в неговата. Но той се усмихва и двамата бавно и постепенно намираме

синхрон. Аз прокарвам леко устни по неговите и намирам езика му. Той заплита пръсти в косите ми. Аз вдишвам аромата на кожата му — свеж и с дъх на гора, смес от сапун и вечнозелени дървета. Целуваме се бавно и нежно. Сега имаме цялото време на света. Не ни трябва нищо друго, освен време и пространство, за да се опознаем и да се целуваме колкото си искаме. И докато притискам устни в неговите, разбирам, че животът ми започва отново.

Джулиан се отдръпва за момент и ме поглежда в очите.

— Знаеш ли? — казва задъхано и прокарва пръст по извивката на челюстта ми. — Мисля, че ме зарази. Предаде ми делириума.

— Не делириум, а любов — притискам се в него аз. — Повтори го, моля те!

Колебанието му не трае повече от секунда.

— Любов — казва бавно, опитвайки вкуса на всеки звук. После се усмихва. — Знаеш ли, думата ми харесва.

— Повярвай ми, постепенно ще се влюбиш в нея.

Повдигам се на пръсти и той ме целува по носа, после продължава да милва с устни скулите, тръгва към ухото и покрива косите ми с бързи целувки.

— Обещай ми, че ще останем заедно — отново се отдръпва от мен той. Възвърнали ясносиния си цвят, очите му се взират настойчиво в моите. Очи, в които можеш да се гмурнеш и да се оставиш да те понесат, накъдето си пожелаят. Очи, на които можеш да се любиш цял живот. — Обещай, че винаги ще сме ти и аз.

— Обещавам.

Вратата зад нас изскърцва. Обръщам се в очакване да видя Рейвън, но в същия момент чувам глас на момче:

— Не й вярвай.

Светът около мен се затваря, все едно че е голямо око, скрито зад огромен клепач. Всичко около мен губи образ и цвят.

Ушите ми забучават. Аз пропадам в тъмен и тесен тунел, гърлото му ме засмуква и ме праща в друг свят на хаос и ужас. Бученето става нетърпимо, имам усещането, че главата ми ще експлодира всеки момент.

Той изглежда съвсем различно. Сега е много по-слаб. Един белег прорязва цялото му лице от веждата до брадичката. На врата му, точно зад лявото ухо, е тривърхият белег, който толкова време ме

заблуждаваше, че е излекуван. Около трите върха е татуиран един номер. Очите му — някога меки — сега са твърди като камък, а погледът изпод тъмните вежди е непроницаем.

Само косата е същата — златистокестеняв ореол на главата му, като корона от есенни листа на дърво.

Невъзможно! Затварям очи и отново ги отварям. Пред мен стои момчето от сънищата ми. Момче, завърнало се от света на мъртвите.

Алекс.

Издание:

Автор: Лорън Оливър

Заглавие: Пандемониум

Преводач: Маргарита Терзиева

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Ентусиаст; Enthusiast

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Хеликс Прес“

Редактор: Мария Чунчева

Художник: Виктор Паунов

Коректор: Людмила Стефанова

ISBN: 978-619-164-097-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2270>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.